

แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ
ของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคง
ทางเศรษฐกิจของไทย

โดย

นายตรีรัตน์ พุ่มหิรัญ
ที่ปรึกษาทางการเงิน

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ 26
ประจำปีการศึกษา พุทธศักราช 2556 - 2557

บทคัดย่อ

เรื่อง แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

ลักษณะวิชา การเศรษฐกิจ

ผู้วิจัย นายตรีรัตน์ พุ่มหิรัญ หลักสูตร ปรอ. รุ่นที่ 26

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป 2. เพื่อศึกษาความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป 3. เพื่อวิเคราะห์และเสนอแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย โดยศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ ทางเลือกการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป สอบถามความคาดหวังจากนักธุรกิจ ด้วยแบบสัมภาษณ์เรื่อง ความคาดหวังของนักธุรกิจ ในเรื่องการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ผลจากการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1) มีมาตรการหลัก 4 ด้านของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปที่ควรปรับปรุงแก้ไข มีดังนี้ 1.1) มาตรการด้านภาษี 1.2) มาตรการด้านการเงิน 1.3) มาตรการด้านการบริหารจัดการ และ 1.4) มาตรการด้านข้อมูล

2) แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ควรดำเนินการดังนี้ 2.1) ด้านมืออาชีพบริหารกองทุน 2.2) ด้านการกระจายความเสี่ยง 2.3) ด้านสภาพคล่อง 2.4) ด้านทางเลือกมากมายสำหรับการลงทุน 2.5) ด้านความสะดวกสบาย 2.6) ด้านกลไกปกป้องผู้ลงทุน

3) ในการศึกษาครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะดังนี้ 3.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ประกอบด้วย 3.1.1) ข้อพิจารณาทางด้านภาษี 3.1.2) การจัดหาแหล่งเงินทุนให้นักลงทุน 3.1.3) นโยบายประกันความเสี่ยง 3.2) ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการได้แก่ 3.2.1) การจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ 3.2.2) การจัดตั้งสำนักบริการภาษีระหว่างประเทศและ 3.3) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ได้แก่ 3.3.1) ควรมีการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบการเสริมสร้างพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ 3.3.2) ควรมีการวิจัยถึงตัวบ่งชี้ความสำเร็จที่แท้จริงของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ซึ่งสามารถช่วยสร้างความมั่นคงให้กับเศรษฐกิจของชาติ 3.3.3) ควรมีการวิจัยที่ศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบของกระบวนการอื่นในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

คำนำ

เอกสารงานวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร ภาครัฐร่วมเอกชน วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ ของธนาคารแห่งประเทศไทย มาตรการเปิดเสรีเงินทุนของไทย การผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆ ของธนาคารแห่งประเทศไทย

ผู้ศึกษาได้เลือกหัวข้อนี้ในการทำวิจัยเนื่องมาจากการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เป็นหนึ่งทางเลือกที่จะช่วยให้ประเทศไทยสามารถกระจายความเสี่ยง สร้างสมดุลของเงินทุนขาเข้ากับขาออก เกิดการพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเพิ่มการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจทั้งด้านการผลิต การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ ภายใต้อาเซียนรวมตัวทางเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียน (AEC) ซึ่งจะช่วยสร้างและรักษาความมั่งคั่ง และการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยในระยะยาว

(นายตรีรัตน์ พุ่มหิรัญ)

นักศึกษาวិทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร ปรอ. รุ่นที่ 26

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
คำนำ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญแผนภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
วิธีดำเนินการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
คำจำกัดความ	5
บทที่ 2 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง	6
ตอนที่ 1 ภาพรวมระบบการเงิน	6
ตอนที่ 2 แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ	18
ตอนที่ 3 ความพร้อมของตลาดเงินและตลาดทุนของไทยในการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	23
ตอนที่ 4 ความสำคัญของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ	26
ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
สรุป	35
บทที่ 3 การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป	37
ตอนที่ 1 การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปของไทย	37
ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ของผู้ลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศของแต่ละประเทศ	50

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ตอนที่ 3 การสนับสนุนการลงทุนโดยตรงต่างประเทศของภาครัฐต่างประเทศ	53
สรุป	54
บทที่ 4 ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ของบุคคลทั่วไป	56
ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป	56
ความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป	59
สรุป	59
บทที่ 5 แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย	61
มาตรการด้านภาษี	63
มาตรการด้านการเงิน	63
มาตรการด้านการบริหารจัดการ	64
มาตรการด้านข้อมูล	66
สรุป	67
บทที่ 6 สรุปและข้อเสนอแนะ	69
สรุป	69
ข้อเสนอแนะ	72
บรรณานุกรม	75
ภาคผนวก	77
ประวัติย่อผู้วิจัย	80

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1 แสดงการพัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ	20
5-1 แสดงแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป	62

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่	
2-1 แสดงการไหลเวียนของเงินทุนในระบบการเงิน	7
2-2 โครงสร้างของตลาดการเงิน	10

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเปิดเสรีให้มีการนำเงินทุนขาเข้าจากต่างประเทศมานานแล้ว ในปี พ.ศ. 2533 ประเทศไทยยกเลิกการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมการค้า ตามพันธะ ข้อ 8 ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ปี พ.ศ. 2536 ประเทศไทยเปิดเสรีทางการเงิน และตั้งกิจการวิเทศกิจ เพื่อสนับสนุนการค้าและการลงทุนในประเทศ ในปีพ.ศ. 2540 มีการไหลเข้าของทุนรวมสู่ประเทศในทวีปเอเชีย โดยที่ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นภูมิภาคที่สามารถรักษาอัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับสูง นักลงทุนชาวต่างชาติจึงเข้าสู่ภูมิภาคนี้กันมากขึ้น จะเห็นได้ว่าผลดีคือ ประเทศไทย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย หรือมาเลเซีย มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงเป็นอย่างมาก มีเงินเข้าภูมิภาคเป็นปริมาณมาก รวมทั้งมูลค่าสินทรัพย์สะสมก็เพิ่มขึ้น ในช่วงนั้น ทวีปเอเชียได้รับการกล่าวว่าเป็นช่วง “ปาฏิหาริย์เศรษฐกิจแห่งเอเชีย”

ในขณะที่ “พอล ครุกแมน” นักเศรษฐศาสตร์ผู้หนึ่งไม่เห็นด้วยว่าการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนี้จะเกิดผลดี เขากล่าวว่าการเจริญทางเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้เกิดจากการลงทุน แต่ปัจจัยรวมด้านผลิตภาพนั้นแทบไม่เพิ่มขึ้น ตามหลักแล้วการเจริญโดยที่ปัจจัยรวมเพิ่มขึ้นนั้น ถือเป็น การเจริญที่แท้จริง คือมีความมั่นคง และมั่นคงในระยะยาว ซึ่งต่อมาก็ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขึ้นจริง วิกฤตเศรษฐกิจ ปี พ.ศ. 2540 ที่เกิดขึ้นกับประเทศไทย “วิกฤตต้มยำกุ้ง”

หลังจาก “วิกฤตต้มยำกุ้ง” แบงก์ชาติเริ่มมองเห็นว่าประเทศไทย มีระดับการเปิดเสรีเงินทุนด้านขาเข้าที่เปิดเสรีเกือบหมดแล้ว แต่ การเปิดเสรีเงินทุนด้านขาออกยังมีข้อจำกัดอยู่ ทำให้เกิดปัญหาหลัก 3 อย่าง คือ 1. การลงทุนของคนไทยกระจุกตัวในประเทศมากเกินไป 2. ความ สมดุลของเงินทุนขาเข้ากับขาออก และ 3. ตลาดการเงินโดยเฉพาะตลาดเงินตราต่างประเทศยังไม่ พัฒนาเท่าที่ควร แบงก์ชาติจึงมีนโยบายการเปิดเสรีเงินทุนด้านขาออกให้ มากขึ้นซึ่งเป็นทางหนึ่งในการแก้ ไขปัญหาดังกล่าว โดยการเปิดเสรีเงินทุนของไทยแบบบูรณาการและค่อยเป็นค่อยไป จะทำให้ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเข้าใจในทิศทางการเปิดเสรีที่ตรงกัน และเอื้อให้ เกิดการปรับตัวเพื่อเตรียมพร้อมกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นอย่างทันทั่วทั้งที่ โดยมีเป้าหมายหลักของการเปิดเสรีภายใต้ แผน 3 ข้อ คือ

1. สนับสนุนการกระจายการลงทุนของคนไทย ซึ่งจะช่วยให้โอกาสให้ คนไทย โดยเฉพาะกลุ่มที่มีศักยภาพในการลงทุนสามารถกระจายความเสี่ยงจากการลงทุน รวมทั้งแสวงหาตลาด ทรัพยากรธรรมชาติและแรงงานได้มากขึ้น
2. สร้างสภาพแวดล้อมเพื่อเอื้อให้ เกิดความสมดุลของเงินทุน ซึ่งส่วนหนึ่งจะช่วยให้เงินบาทเคลื่อนไหวได้ทั้งสองทิศทาง และป้องกันการเก็งกำไรในทิศทางค่าเงินได้ ระดับหนึ่ง
3. กระตุ้นการพัฒนาตลาดการเงินของไทยทั้งในด้านความลึกและความกว้าง ซึ่งรวมถึงการเพิ่มจำนวนผู้เล่นและปริมาณการทำธุรกรรมในตลาด ความหลากหลายของเครื่องมือการบริหารความเสี่ยงของนักลงทุน ความง่ายในการเข้า ถึงตลาดของนักลงทุนรายย่อย (SMEs) รวมทั้งการลดต้นทุนในการทำธุรกรรม

หากการพัฒนาแผนเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ คาดว่าจะช่วยให้ ไทยสามารถกระจายความเสี่ยง รวมทั้งเพิ่มการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจทั้งด้านการผลิต การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะภายใต้ กระแสการรวมตัวทางเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียน (AEC) ซึ่งจะช่วยสร้างและรักษาความมั่นคง และการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยในระยะยาว เช่น ช่วงวิกฤตต้มยำกุ้ง ปี พ.ศ.2540 บริษัทไทยที่ออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศในช่วงก่อนหน้า ได้ นำเงินกลับมาช่วยพยุงฐานะการเงินของบริษัทแม่ ในไทย เหมือนกับที่เกิดขึ้นล่าสุดในญี่ปุ่น ซึ่งประสบภัยพิบัติสึนามิ บริษัทญี่ปุ่นที่ลงทุนในต่างประเทศได้ ส่งเงินกลับมาช่วยเหลือบริษัทแม่ ในญี่ปุ่นเช่นกัน (นันทพร, 2555 : 1)

แม้ว่าปัจจุบันจะเห็นภาพโครงสร้างเงินทุนเคลื่อนย้ายของไทยมีความสมดุลมากขึ้น โดยในปีพ.ศ. 2554 เป็นปีแรกที่ไทยกลายเป็นผู้ลงทุนโดยตรงในต่างประเทศสุทธิ กล่าวคือ ไทยมีการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมากกว่าที่ต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย แต่คงปฏิเสธไม่ได้ว่าอุปสรรคต่อการลงทุนของนักลงทุนไทยยังคงมีอยู่ในหลายประการ อาทิ กฎเกณฑ์ด้านภาษีและข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน ซึ่งทำให้นักลงทุนไทยไม่สามารถกระจายการลงทุนไปยังต่างประเทศได้เต็มที่เมื่อเทียบกับหลายประเทศในภูมิภาค(นันทพร พงศ์พัฒนานนท์ และชิตชนก อันโนนจารย์, 2555 : 2)

จากข้อมูลธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่านักลงทุนไทยเพิ่มการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น อันเกิดจากมาตรการผ่อนคลาย การควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน ในระยะยาวเชื่อว่าการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศจะยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง เนื่องจากหากพิจารณาข้อมูลเชิงโครงสร้างในปัจจุบัน พบว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่นที่มีระดับใกล้เคียงกัน เช่น สิงคโปร์ การลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของไทยมีสัดส่วนค่อนข้างต่ำ การเพิ่มขึ้นของการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของภาคเอกชนในระดับที่

เหมาะสมจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงและลดความเสี่ยงในด้านเศรษฐกิจต่างประเทศ และในส่วนของการทำงานให้เงินทุนเคลื่อนย้ายมีความสมดุลขึ้น

อย่างไรก็ดี แม้การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไทยจะเพิ่มขึ้นแต่ยังเป็นการลงทุนของผู้ประกอบการรายใหญ่ไม่กี่ราย ไม่ใช่การลงทุนของบุคคลทั่วไป ซึ่งยังมีบางส่วนที่มีศักยภาพพร้อมที่จะลงทุน และคงปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีปัจจัยอีกหลายอย่างที่ยังจำกัดการลงทุนของคนไทยโดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและย่อม ทั้งด้านกฎเกณฑ์ที่ยังไม่เอื้อ อาทิ ภาษี และข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน รวมถึงการขาดศูนย์ข้อมูลที่ครบวงจรเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการลงทุน และยิ่งรอกการแก้ไขอย่างเร่งด่วนจากทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

ปัจจุบันการบริหารเงินของทุกภาคส่วนเป็นสิ่งสำคัญต่อการบริหารเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก การที่มีเงินทุนไหลเข้าออกประเทศด้วยมูลเหตุที่หลากหลาย ทั้งจากการค้าในระดับประเทศ การค้าในภาคเอกชน ในบางประเทศเป็นความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุนนำเงินทุนออกไปลงทุนในต่างประเทศเป็นหลักด้วยเพราะด้วยข้อจำกัดของทรัพยากรที่จะลงทุน (เช่น ประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น) ในสถานะของโลกเราในปัจจุบันที่มีการพัฒนาการในทุกทุกด้านที่ทำให้การติดต่อสื่อสารและการดำเนินการทางการลงทุนเป็นไปอย่างรวดเร็ว หรือ ที่เรียกว่า สถานะโลกาภิวัตน์ (Globalization) ซึ่งจะสามารสร้างผลกระทบทั้งในเชิง บวก และ ลบ ต่อ เศรษฐกิจ และความมั่นคง ของประเทศได้อย่างมากมาย

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย โดยมุ่งศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของธนาคารแห่งประเทศไทย มาตรการเปิดเสรีเงินทุนของไทย การผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆของธนาคารแห่งประเทศไทย สอบถามความคาดหวังจากนักธุรกิจ ด้วยการกำหนดหัวเรื่อง ความคาดหวังของนักธุรกิจ ในเรื่องการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป นำมาวิเคราะห์ทางเลือกในการนำเงินไปลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลธรรมดา ประโยชน์ที่จะได้รับการศึกษาครั้งนี้ประการแรกแนวทางเกี่ยวกับทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ประการที่สองความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ประการที่สามงานวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นต้นแบบในการกำหนดแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป
2. เพื่อศึกษาความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป
3. เพื่อวิเคราะห์และเสนอแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีการศึกษาประเด็นที่สำคัญดังนี้ แนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ มาตรการเปิดเสรีเงินทุนของไทย การผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆของแบงก์ชาติ ทางเลือกการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปโดยเลือกทำการศึกษาเฉพาะการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปในด้านตลาดหลักทรัพย์และการลงทุนในด้านการเงินเท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. วิธีวิจัย
 - ใช้ระเบียบวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ ใช้การค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องอินเทอร์เน็ต บทความ งานวิจัย นำมาเปรียบเทียบสังเคราะห์ข้อมูล
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
 - ใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อแสดงความคิดเห็นลักษณะของการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เป็นการสัมภาษณ์โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป
2. ได้ทราบความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

3. ได้แนวทางการส่งเสริมทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

คำจำกัดความ

การลงทุนด้านการเงิน หมายถึง การที่ผู้ลงทุนนำเงินที่มีอยู่ไปซื้อหลักทรัพย์ต่าง ๆ ซึ่งหลักทรัพย์ดังกล่าวก่อให้เกิดรายได้กับผู้ลงทุนนั้น โดยทั่วไปมักจะทำผ่านกลไกของตลาดการเงิน มีวัตถุประสงค์ เพื่อจะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนในรูปแบบของดอกเบี้ย เงินปันผล กำไรจากการซื้อขายหุ้น และสิทธิพิเศษอื่นๆ โดยมุ่งผลตอบแทนจากการใช้ทุนในรูปแบบของผลตอบแทนทางการเงิน

มาตรการเปิดเสรีเงินทุน หมายถึง การให้นำเงินตราต่างประเทศเข้า – ออกได้อย่างเสรีเป็นการคลายกฎระเบียบในตลาดการเงินภายในประเทศ และเปิดเสรีบัญชีทุน เพื่อเพิ่มความคล่องตัวให้ภาคธุรกิจไปลงทุนต่างประเทศได้สะดวกขึ้น และสามารถจัดการบริหารความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ลดการควบคุมด้านอัตราดอกเบี้ย ลดการปกป้องตลาดการเงินภายในประเทศ

การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ หมายถึงธุรกรรมการลงทุนที่ผู้ลงทุนซึ่งมีถิ่นฐานในประเทศไทย มีต่อธุรกิจที่มีถิ่นฐานในต่างประเทศที่เป็นกิจการในเครือ โดยที่ผู้ลงทุนถือหุ้นของกิจการในเครือหรือกิจการที่นำเงินไปลงทุนตั้งแต่ร้อยละ 10 ขึ้นไป

บทที่ 2

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

ตอนที่ 1 ภาพรวมระบบการเงิน

ตอนที่ 2 แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ

ตอนที่ 3 ความพร้อมของตลาดเงินและตลาดทุนของไทยในการเข้าสู่ประชาคม

เศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 4 ความสำคัญของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

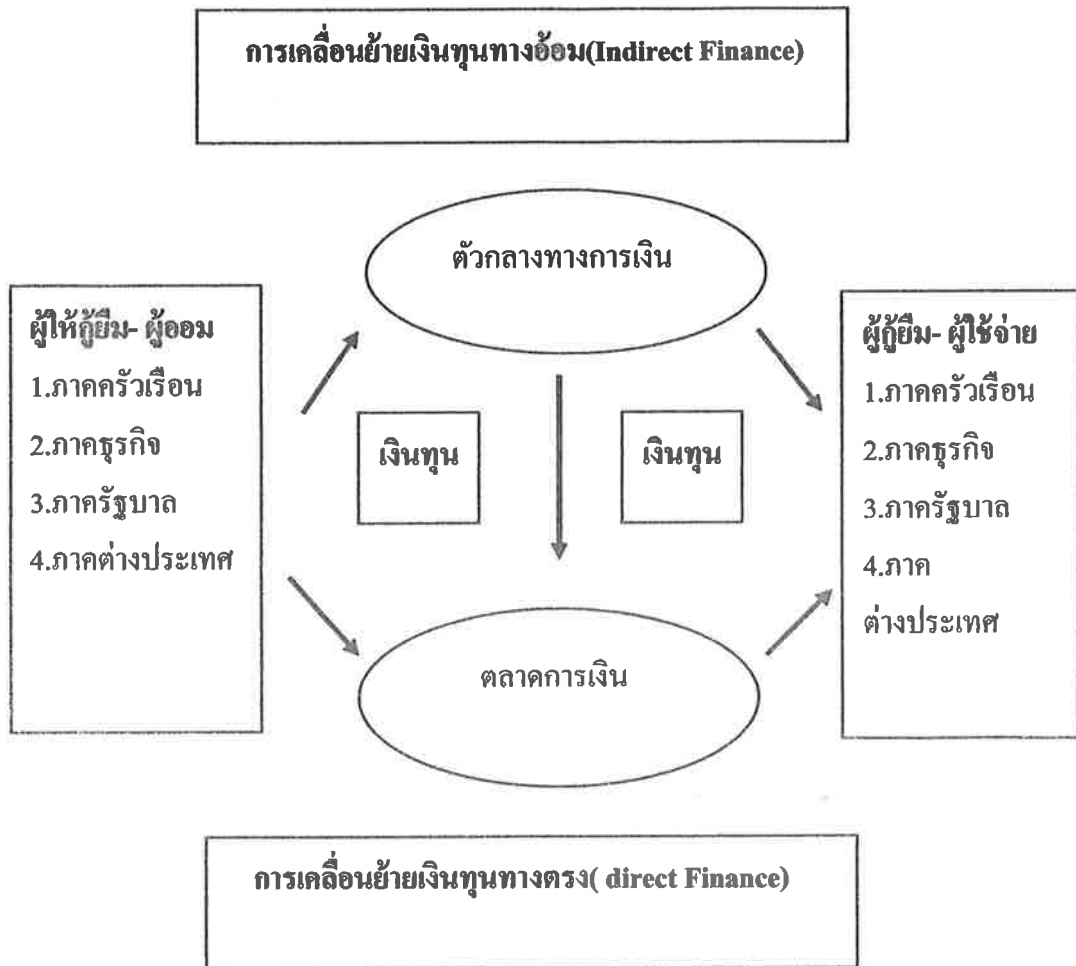
ตอนที่ 1 ภาพรวมระบบการเงิน

เพื่อที่จะศึกษาแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย ควรจะศึกษาถึงภาพรวมระบบการเงินและผลกระทบของตลาดการเงิน ตัวกลางทางการเงินที่มีต่อเศรษฐกิจของประเทศ และจำเป็นต้องเข้าใจโครงสร้างโดยทั่วไปและการดำเนินงานของตลาดเงินและตัวกลางการเงิน ดังนี้

1. หน้าที่ของตลาดการเงิน

ตลาดการเงินแสดงหน้าที่ทางเศรษฐกิจที่สำคัญอย่างยิ่งในการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากภาคครัวเรือน ภาคธุรกิจและภาครัฐบาล ผู้ที่มีเงินทุนส่วนเกินจากการออมเนื่องจากรายจ่ายที่น้อยกว่ารายได้ ไปยังผู้ที่ขาดเงินทุนเนื่องจากมีความต้องการในการใช้จ่ายมากกว่ารายได้ การไหลเวียนของเงินทุนในระบบการเงินสามารถแสดงได้ดังแผนภาพที่ 2-1

แผนภาพที่ 2-1 การไหลเวียนของเงินทุนในระบบการเงิน

ที่มา: สิปปภาส พรสุขสว่าง, 2555 : 24.

จากแผนภาพที่ 2-1 การไหลเวียนของเงินทุนในระบบการเงินแสดงการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากผู้ให้กู้ยืม-ผู้ออม ไปยัง ผู้กู้ยืม – ผู้ใช้จ่าย โดยผ่านสองช่องทาง จะพบว่าผู้มีเงินออมและผู้ให้กู้ยืม (ผู้ให้กู้ยืม-ผู้ออม) อยู่ทางซ้าย ส่วนผู้กู้ยืมเงินทุนเพื่อใช้จ่าย (ผู้กู้ยืม – ผู้ใช้จ่าย) จะอยู่ทางขวา ผู้ให้กู้ยืม-ผู้ออมหลักคือ ภาคครัวเรือน อย่างไรก็ตาม ภาคธุรกิจ ภาครัฐบาลและชาวต่างประเทศ บางครั้งอาจจะมีทุนส่วนเกินและเป็นผู้ให้กู้ยืม ผู้กู้ยืม-ผู้ใช้จ่ายที่สำคัญที่สุดคือภาคธุรกิจและภาครัฐบาล แต่ภาคครัวเรือนและชาวต่างประเทศ ก็อาจจะเป็นผู้กู้ยืมในการซื้อรถยนต์ บ้าน หรือเฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ ความสำคัญระหว่างตลาดการเงินและระบบเศรษฐกิจตลาดการเงินระบบการเงินมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจในฐานะเป็นช่องทางการส่งผ่านเงินทุนจาก ผู้ที่มีเงินทุนเหลือไปยังผู้ต้องการเงินทุนที่จะนำเงินทุนเหล่านั้นไปประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่างๆ เช่น การผลิต การแลกเปลี่ยนซื้อขาย การจ้างงาน เป็นต้น

ตลาดการเงินจึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจ โดยรัฐบาลกำกับดูแลระบบการเงินไทย ผ่านองค์กรและหน่วยงานต่างๆ เช่น กระทรวงการคลัง ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ทั้งนี้บทบาทหน้าที่ของตลาดการเงินหรือระบบการเงิน มีดังนี้(ศูนย์ส่งเสริมการพัฒนาความรู้ตลาดทุน, 2556 : 23-24)

1.1 ส่งเสริมการออม (Saving Function)

รายได้ส่วนที่เหลือหลังหักค่าใช้จ่าย คือ เงินออม การนำเงินออมไปลงทุนช่วยเพิ่มโอกาสในการได้รับผลตอบแทนที่สูงขึ้นมากกว่าการเก็บเงินทุนไว้เฉยๆ

1.2 สนับสนุนการระดมเงินทุน (Liquidity Function)

การระดมเงินทุนจากผู้ลงทุนช่วยให้ผู้ต้องการเงินทุนหาแหล่งเงินทุนได้เพิ่มขึ้นนอกจากเงินทุนของตนเองและสามารถระดมเงินทุนได้ในปริมาณที่มากขึ้นผู้ลงทุนจะแสวงหาผู้ระดมเงินทุนที่นำเงินไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพให้ผลตอบแทนสูงในระดับของความเสี่ยงที่ยอมรับได้ระบบการเงินจะทำหน้าที่จัดสรรและส่งผ่านทรัพยากรเงินทุนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

1.3 เป็นคลังเพื่อรักษาความมั่งคั่ง (Wealth Function)

การออมและการลงทุนของผู้ลงทุนผ่านระบบการเงินทำให้เกิดโอกาสในการได้รับผลตอบแทน ซึ่งถือว่าเป็นการรักษาความมั่งคั่งหรือมูลค่าของเงินออมให้คงอยู่ไม่เสื่อมค่าลงตามอัตราเงินเฟ้อ

1.4 บริการด้านการชำระราคา (Payment Function)

การซื้อขายแลกเปลี่ยนสินทรัพย์ทางการเงินกับเงินทุนระหว่างผู้ลงทุนและผู้ระดมทุนหรือระหว่างผู้ลงทุนด้วยกัน ระบบการเงินจะช่วยให้การอำนวยความสะดวกในการชำระราคา การชำระราคาในกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งต้องใช้เงินทุน เช่น การชำระค่าสินค้าบริการ ก็ต้องอาศัยระบบการเงินเช่นกัน

1.5 การประเมินเครดิต (Credit Function)

ผู้ลงทุนจะให้เงินทุนแก่ผู้ระดมเงินทุนโดยตรงหรือให้โดยผ่านสถาบันการเงินจะต้องมีการตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือก่อน โดยการประเมินเครดิต บริษัทจัดอันดับเครดิตเป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่นี้ การมีเครดิตที่ดีจะส่งผลต่อต้นทุนทางการเงินที่ต่ำลง และโอกาสในการระดมเงินทุนในปริมาณที่มากสามารถทำได้ง่ายขึ้น

1.6 ช่องทางการบริหารความเสี่ยง (Risk Function)

ผู้ลงทุนจะให้เงินทุนแก่ผู้ระดมเงินทุน โดยตรงหรือให้โดยผ่านสถาบันการเงิน จะต้องมีการตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือก่อน โดยการประเมินเครดิต บริษัทจัดอันดับเครดิต เป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่นี้ การมีเครดิตที่ดีจะส่งผลต่อต้นทุนทางการเงินที่ต่ำลง และโอกาสในการระดมเงินทุนในปริมาณที่มากสามารถทำได้ง่ายขึ้น

1.7 เป็นส่วนประกอบหนึ่งในการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจของ

ภาครัฐ (Policy Function)

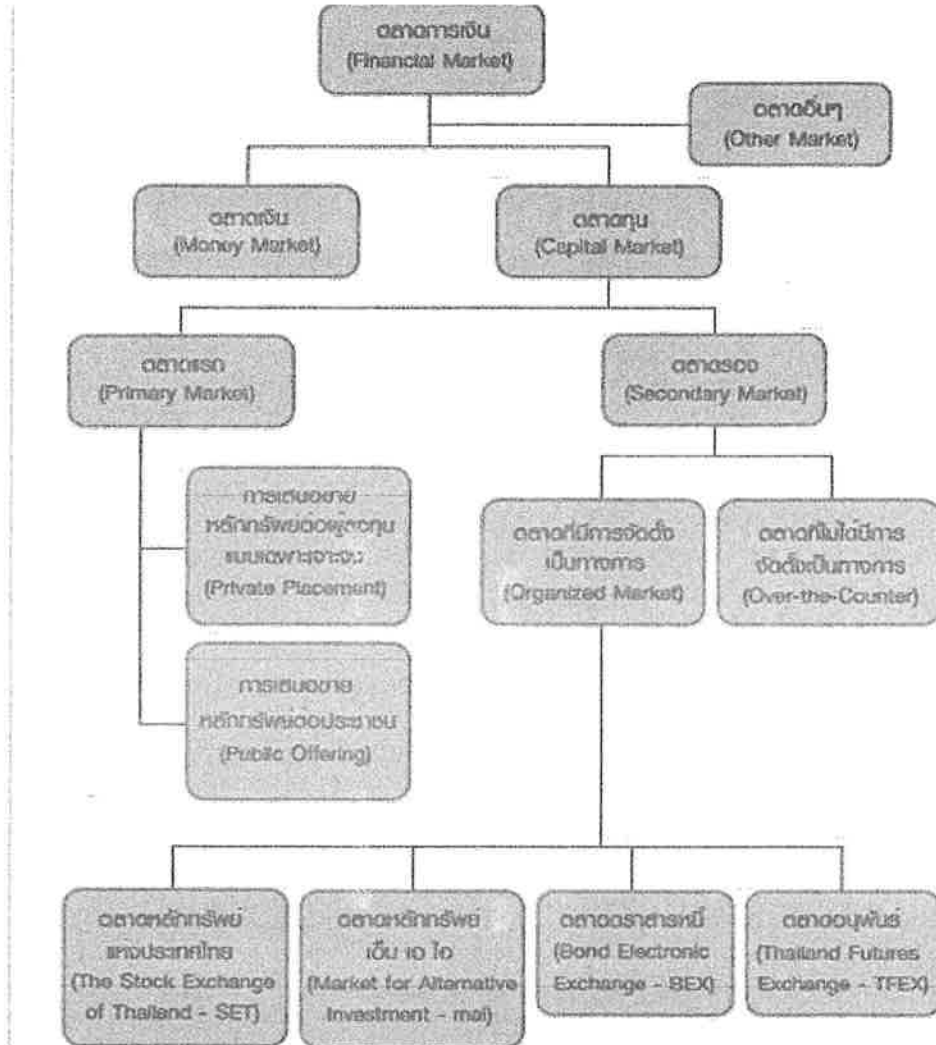
ในระบบการเงินมีตัวแปรทางเศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น อัตราดอกเบี้ย ราคาหลักทรัพย์ อัตราแลกเปลี่ยน การเปลี่ยนแปลงอุปสงค์ อุปทานของเงินทุน สิ้นทรัพย์ทางการเงิน กระทบตัวแปรที่สำคัญในตลาดการเงิน การเปลี่ยนแปลงในตัวแปรสำคัญในตลาดการเงินกระทบต่อตัวแปรเป้าหมายทางเศรษฐกิจ เช่น การลงทุน อัตราเงินเฟ้อ การว่างงาน เป็นต้น รัฐบาลควบคุม กำกับดูแล และใช้นโยบายที่เกี่ยวข้องกับตลาดการเงิน เพื่อให้มีผลต่อตัวแปรที่สำคัญในตลาดการเงิน เพื่อให้ตัวแปรเป้าหมายทางเศรษฐกิจเป็นไปในทิศทางที่ต้องการ ตัวอย่างเช่น การควบคุมดูแลค่าเงินบาทให้มีเสถียรภาพ ไม่ให้ค่าแข็งเกินไป หรืออ่อนค่าเกินไป เพราะอาจกระทบต่อการส่งออก การนำเข้า

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า บทบาทหน้าที่ของตลาดการเงินมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อ นโยบายการเงินการคลังของประเทศ ตลาดการเงินเป็นตัวแปรเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ แม้ประเทศจะมีการลงทุนการส่งออกได้ดีเยี่ยมอย่างไร การกำหนดนโยบายการเงินการคลังของประเทศให้สามารถสร้างความเข้มแข็งให้ตลาดการเงินมีความสำคัญมาก และต้องรวดเร็วเข้าถึง ข้อมูลข่าวสารของโลกได้รวดเร็ว มิฉะนั้นประเทศจะตกเป็นเป้าหมายการโจมตีตลาดเงินจาก ภายนอกประเทศได้ดังเช่น กรณีเกิดเหตุการณ์ ปี 2000 (2543) เกิดการพังทลายของตลาดแนสแดกซ์ มีผลทำให้สภาพคล่องของระบบเสียหาย เงินเหรียญสหรัฐเสียหาย ไม่ได้รับความเชื่อมั่นและไหล ออกไปถือเงินสกุลอื่น เริ่มด้วยปัญหา Sup Prime และตามมาด้วยการล้มลงของเอกชนและสถาบัน การเงินแบบรุนแรง เช่นเดียวกับที่เคยเกิดกับประเทศไทยทุกประการ (สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤทธิ, ออนไลน์, 2553)

2. โครงสร้างตลาดเงิน

ในการศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย จำเป็นต้องศึกษาโครงสร้างทางการเงิน เพื่อให้ เห็นภาพรวมของตลาดการเงินและการลงทุนในตลาดการเงิน สามารถแสดงได้ดัง ภาพที่ 2-2 โครงสร้างของตลาดการเงิน

แผนภาพที่ 2-2 โครงสร้างของตลาดการเงิน

ที่มา: เปิดประตูสู่ตลาดการเงิน, ออนไลน์, 2554.

จากแผนภาพที่ 2-2 โครงสร้างของตลาดการเงิน แสดงโครงสร้างของตลาดการเงิน การแบ่งประเภทของตลาดการเงินทำได้หลายวิธี วิธีหนึ่งที่เป็นที่นิยมคือการแบ่งตามอายุของสินทรัพย์ทางการเงิน โดยแบ่งออกเป็น ตลาดเงิน และตลาดทุน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ตลาดเงิน (Money Market)

เป็นตลาดที่มีการซื้อขายตราสารทางการเงินที่มีอายุไม่เกิน 1 ปี เช่น ตั๋วแลกเงิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน บัตรเงินฝาก ตั๋วเงินคลัง เป็นต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระดมทุนไปใช้ในระยะสั้น หรือเพื่อการหมุนเวียนภายในกิจการ

2.2 ตลาดทุน (Capital Market)

เป็นตลาดที่มีการซื้อขายตราสารทางการเงินที่มีอายุมากกว่า 1ปีขึ้นไป เช่น หุ้นสามัญ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล เป็นต้น เพื่อนำเงินทุนที่ได้ไปใช้ในการลงทุนโครงการระยะยาวต่าง ๆ ตลาดทุนแบ่งออกได้เป็นตลาดแรก และตลาดรอง

2.2.1 ตลาดแรก (Primary Market)

เป็นตลาดที่สินทรัพย์ทางการเงินถูกซื้อขายครั้งแรกระหว่าง นักลงทุน (Demand Side) กับ ผู้ออกตราสาร (Supply Side) โดยนักลงทุนเป็นผู้ออกหลักทรัพย์มาขายเพื่อนำเงินที่ได้ไปลงทุนในโครงการลงทุนต่าง ๆ

2.2.2 ตลาดรอง (Secondary Market)

เป็นตลาดที่สินทรัพย์ทางการเงินที่ผู้ออกตราสารถือครองอยู่ แต่ต้องการขาย ด้วยเหตุผลที่ต้องการได้รับเงินทุน หรือต้องการขายเพื่อทำกำไร จึงต้องหาผู้ออกตราสาร รายอื่นที่ต้องการลงทุน หรือซื้อสินทรัพย์ทางการเงินนั้นแทน ตลาดรองยังสามารถแบ่งออกเป็น ดังนี้

2.2.2.1 ตลาดที่เป็นทางการ

ตลาดที่เป็นทางการคือตลาดที่มีการจัดตั้งอย่างเป็นระบบ มีข้อบังคับกฎเกณฑ์ในการซื้อขายสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหลักทรัพย์ทางการเงินอย่างชัดเจน

2.2.2.2 ตลาดรองที่ไม่เป็นทางการ

ตลาดตราสารหนี้สำหรับ Dealers ซึ่งทำการซื้อขายตราสารหนี้ในมูลค่ามาก ๆ สามารถโทรศัพท์ต่อรองกันเองได้ โดยไม่ต้องผ่านหน่วยงานใด

จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่ต้องการระดมเงินทุนจะออกหลักทรัพย์หรือตราสารทางการเงินในตลาดทุน เช่น หุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล หน่วยลงทุน หรือใบสำคัญแสดงสิทธิ ฯลฯ เพื่อขายให้กับบุคคลภายนอกเป็นการเฉพาะเจาะจง หรือขายให้กับประชาชนทั่วไปใน “ตลาดแรก” (Primary Market) โดยมี “ตลาดรอง” (Secondary Market) ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่เสริมสภาพคล่องให้แก่หลักทรัพย์ที่ผ่านการจองซื้อในตลาดแรกให้สามารถซื้อขายเปลี่ยนมือความเป็นเจ้าของหลักทรัพย์ได้ อีกทั้งยังช่วยสร้างความมั่นใจแก่ผู้ซื้อหลักทรัพย์ในตลาดแรกว่าสามารถขายหลักทรัพย์นั้น เพื่อเปลี่ยนกลับคืนเป็นเงินสดได้เมื่อต้องการ ตัวอย่างของตลาดรองที่มีการจัดตั้งอย่างเป็นทางการ โดยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ได้แก่ (ตลาดหลักทรัพย์ศูนย์การลงทุนครบวงจร, ออนไลน์, 2554)

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

โดยทั่วไปเรียกกันว่า “ตลาดหุ้น” เปิดทำการซื้อขายวันแรก ณ ศูนย์การค้าสยาม ในวันที่ 30 เมษายน 2518 โดยตลาดหลักทรัพย์ฯ ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ให้บริการซื้อหรือขายหลักทรัพย์โดยตรง แต่จะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการให้บริการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายหลักทรัพย์ นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่กำกับดูแลการซื้อขายหลักทรัพย์ให้เป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว ถูกต้อง โปร่งใส และเป็นธรรมต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เป็นนิติบุคคลที่ดำเนินงานโดยไม่นำผลกำไรมาแบ่งปันกัน และมีสถานะเป็นองค์กรกำกับดูแลตัวเอง (Self Regulatory Organization : SRO) สินค้าหลักในตลาดหลักทรัพย์ฯ คือ หลักทรัพย์จดทะเบียนของธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วขั้นต่ำภายหลังการกระจายหุ้น 300 ล้านบาทขึ้นไป โดยเราเรียกบริษัทผู้ออกหลักทรัพย์จดทะเบียนว่า “บริษัทจดทะเบียน” มีหลักทรัพย์จดทะเบียนหลากหลายประเภทให้ผู้สนใจลงทุนได้เลือกลงทุน เช่น หุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หน่วยลงทุน หรือใบสำคัญแสดงสิทธิในการจองซื้อหุ้น ซึ่งสินค้าที่นิยมซื้อขายกันมากที่สุดและมีข้อมูลข่าวสารนำเสนอออกมาให้เห็นมากที่สุดก็คือ “หุ้นสามัญ” ตลาดหลักทรัพย์ฯ ได้พัฒนาระบบการซื้อขายและการให้บริการเพื่ออำนวยความสะดวกในการลงทุนอย่างต่อเนื่อง และเปิดให้บริการตลาดรองเพื่อการซื้อขายหลักทรัพย์อีกหลายประเภท

ตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ

ตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ เริ่มเปิดทำการซื้อขายหลักทรัพย์เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2544 ซึ่งเปิดโอกาสให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วขั้นต่ำภายหลังการกระจายหุ้น 20 ล้านบาทขึ้นไป มีศักยภาพในการทำธุรกิจ มีอัตราการเติบโตสูง และมีแนวโน้มการเติบโตที่ดี เจ้าจดทะเบียนเพื่อระดมทุนจากผู้ลงทุนในวงกว้าง หลักทรัพย์ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ จึงเป็นทางเลือกที่น่าสนใจไม่น้อยสำหรับผู้ลงทุน บริษัทที่จดทะเบียนทั้งในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ ต่างได้รับความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับ เพราะนอกจากบริษัทจดทะเบียนจะต้องมีขนาดของทุนตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วยังต้องมีระบบการเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานสากล รวมถึงการกำกับดูแลกิจการที่ดี

ตลาดตราสารหนี้

ตลาดตราสารหนี้ เป็นศูนย์กลางการซื้อขายตราสารหนี้หลายประเภท ทั้งที่ออกโดยภาครัฐ เช่น คิวเงินคลัง พันธบัตรรัฐบาล ฯลฯ และหุ้นกู้ภาคเอกชน รวมไปถึงตราสารหนี้ของสถาบันการเงินระหว่างประเทศ โดยเริ่มเปิดทำการซื้อขายเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546 พร้อมให้บริการด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่ทันสมัย ซึ่งจะช่วยให้ผู้ลงทุนสามารถเข้าถึงข้อมูลและทำการซื้อขายตราสารหนี้ได้อย่างสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น

ตลาดอนุพันธ์

บริษัท ตลาดอนุพันธ์ (ประเทศไทย) จำกัด เป็นศูนย์กลางการซื้อขายตราสารอนุพันธ์ คือ ฟิวเจอร์ส (Futures) ออปชัน (Options) และออปชันบนสัญญาฟิวเจอร์ส (Options on Futures) ของสินทรัพย์อ้างอิงประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ตราสารทุน ตราสารหนี้ และสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น ทองคำ หรืออัตราแลกเปลี่ยน ฯลฯ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ลงทุนมีเครื่องมือบริหารความเสี่ยงจากการลงทุนที่สามารถนำไปใช้เพิ่มความคล่องตัวในการลงทุนได้ โดยเปิดซื้อขาย เป็นครั้งแรกด้วยสินค้าประเภทฟิวเจอร์ส นั่นคือ SET50 Index Futures เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2549

3. องค์ประกอบตลาดการเงิน

ผู้วิจัยทำการศึกษาองค์ประกอบตลาดการเงินตามองค์ประกอบตลาดการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารแห่งประเทศไทยได้จัดองค์ประกอบตลาดการเงิน แบ่งตามวัตถุประสงค์และรูปแบบการทำธุรกรรมได้หลายส่วน โดยแต่ละส่วนมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันทั้งในด้านอัตราผลตอบแทน ผู้เล่น ปริมาณธุรกรรม และระดับการพัฒนา ดังนี้(การพัฒนาลตลาดการเงิน,ออนไลน์,2557)

3.1 ตลาดเงินตราต่างประเทศ

ตลาดเงินตราต่างประเทศคือตลาดสำหรับการซื้อขายแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ โดยทั่วไปอยู่ในลักษณะซึ่งผู้ดำเนินการจะเป็นธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในไทย และได้รับอนุญาตจากธนาคารแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศกับลูกค้าเพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ ธนาคารพาณิชย์ทั้งไทยและต่างประเทศเป็นผู้เล่นที่สำคัญในตลาดนี้ ธุรกรรมแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศในไทยอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. 2485 กฎกระทรวง ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2497) รวมถึงประกาศกระทรวงการคลังประกาศเจ้าพนักงานควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน และหนังสือเวียนเจ้าพนักงานควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินที่เกี่ยวข้อง โดยทั่วไปประเภทของธุรกรรมเงินตราต่างประเทศประกอบด้วยธุรกรรมทันที (Spot) ธุรกรรมล่วงหน้า (Forward) ธุรกรรมสวอปเงินตราต่างประเทศ (foreign Exchange Swap) และธุรกรรมอนุพันธ์เงินตราต่างประเทศ

3.2 ตลาดเงิน

ตลาดเงินเป็นตลาดสำหรับการกู้ยืมและการลงทุนระยะสั้นไม่เกิน 1 ปี เพื่อบริหารสภาพคล่องในช่วงสั้นๆ ธุรกรรมในตลาดเงินส่วนใหญ่ ได้แก่ ธุรกรรมการกู้ยืมแบบไม่มีหลักประกันระหว่างธนาคาร การซื้อ-ขายตราสารหนี้ระยะสั้น เช่น ตั๋วเงินคลัง พันธบัตรธนาคารแห่งประเทศไทย ตั๋วสัญญาใช้เงินและตั๋วแลกเงิน และการทำธุรกรรมซื้อคืนซึ่งแบ่งเป็น

ธุรกรรมที่ธนาคารแห่งประเทศไทยทำกับสถาบันการเงินที่เป็น Primary Dealers และธุรกรรมที่ภาคเอกชนทำระหว่างกันเอง เรียกว่าธุรกรรมซื้อคืนภาคเอกชน

3.3 ตลาดตราสารหนี้

ตลาดตราสารหนี้ คือ ตลาดสำหรับการระดมทุนและการออมในระยะที่ยาวกว่า 1 ปี โดยการออกตราสารหนี้ (Debt Securities หรือ Bonds) ผู้ออกตราสารหนี้และผู้ลงทุนจะมีความสัมพันธ์กันในฐานะลูกหนี้และเจ้าหนี้ โดยผู้ลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปดอกเบี้ยตามกำหนดเวลาและอัตราที่ชัดเจน และได้รับเงินต้นคืนเมื่อตราสารหนี้ครบกำหนด ผู้ออกตราสารหนี้ขายเพื่อระดมทุน ถือว่าเป็นการขายตราสารหนี้ในตลาดแรก (Primary Market) ส่วนการซื้อขายตราสารหนี้ที่มีการออกขายเพื่อการลงทุนหรือการออม (Investment) ทำได้โดยการซื้อจากผู้ออกโดยตรงในตลาดแรกหรือซื้อต่อนักลงทุนอื่นๆ เรียกว่าเป็นการซื้อตราสารหนี้ในตลาดรอง (Secondary Market) ตราสารหนี้สามารถแบ่งตามลักษณะของผู้ออก ได้เป็น 2 ประเภทหลัก ได้แก่ ตราสารหนี้ภาครัฐ และตราสารหนี้ภาคเอกชน โดยสามารถออกเป็นตราสารหนี้สกุลเงินท้องถิ่น หรือสกุลเงินต่างประเทศก็ได้ นอกจากนี้ ผู้ออกยังสามารถเลือกวิธีการจ่ายดอกเบี้ยได้หลากหลาย เช่น ตราสารหนี้อัตราดอกเบี้ยคงที่ (Fixed Rate Bond) อัตราดอกเบี้ยลอยตัว (Floating Rate Bond) โดยอ้างอิงกับดัชนี (Index Linked Bond) หรืออิงกับอัตราเงินเฟ้อ (Inflation Linked Bond) เป็นต้น

ทั้งนี้ มีปัจจัยที่ใช้ประกอบการพิจารณาลักษณะของตราสารหนี้ที่จะออกหลายประการ เช่น ภาวะอัตราดอกเบี้ย ภาวะเงินเฟ้อ ความต้องการของนักลงทุน วัตถุประสงค์ในการระดมทุน ที่ผู้ออกคาดว่าจะได้รับในอนาคต เป็นต้น ฐานของผู้เล่นในตลาดตราสารหนี้จะค่อนข้างหลากหลายกว่าผู้เล่นในตลาดเงิน นอกจากสถาบันการเงิน สถาบัน และองค์กรขนาดใหญ่แล้วยังรวมถึงนิติบุคคล และบุคคลธรรมดาที่เป็นผู้ออมทั่วไป (นักลงทุนรายย่อย) รัฐบาลและธนาคารแห่งประเทศไทย ได้มีการออกพันธบัตรออมทรัพย์ (Savings bond) แยกจากตราสารหนี้ที่ออกเพื่อขายแก่สถาบันการเงินและสถาบันขนาดใหญ่ เพื่อจำหน่ายให้กับนิติบุคคลและบุคคลธรรมดาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการออมหรือการลงทุนระยะกลางและระยะยาวโดยเฉพาะ โดยจัดจำหน่ายผ่านสาขาธนาคารพาณิชย์ เพื่อให้ นักลงทุนรายย่อยสามารถซื้อได้โดยสะดวก และทั่วถึงมากขึ้นด้วย

3.4 ตลาดอนุพันธ์

เป็นตลาดตราสารการเงินที่มีความซับซ้อนมากขึ้นกว่าตลาดเงิน หรือตลาดเงินตราต่างประเทศ โดยตราสารอนุพันธ์จะมีสินทรัพย์อ้างอิง เป็นตราสารการเงิน ธุรกรรม ราคาสินค้า ฯลฯ แล้วแต่กรณีจะตกลงทำสัญญาซื้อขายกัน ซึ่งตราสารอนุพันธ์ทางการเงินใช้เป็นเครื่องมือสัญญาป้องกัน/บริหารความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน ราคาหลักทรัพย์/

สินค้า โดยราคาของอนุพันธ์ขึ้นกับระดับราคาของสินทรัพย์อ้างอิงที่ใช้ เช่น ตราสารหนี้ ตราสารทุน อัตราแลกเปลี่ยน และสินค้าโภคภัณฑ์ ปัจจุบันสามารถแบ่งประเภทตลาดออกเป็น ตลาดสัญญาซื้อขายล่วงหน้า (Futures market) และตลาดออปชัน (Option market) สำหรับตลาดตราสารหนี้ผู้ที่ลงทุนในตลาดตราสารหนี้ไทยอาจเลือกวิธีการป้องกันความเสี่ยงจากการปรับสูงขึ้นของอัตราดอกเบี้ยได้โดยการทำธุรกรรม เพื่อแลกอัตราดอกเบี้ยคงที่ที่ได้รับจากพันธบัตรเป็นอัตราดอกเบี้ยแบบลอยตัวแทน สำหรับอนุพันธ์ที่มีสินทรัพย์อ้างอิงเป็นตราสารทุน ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้มีการจัดตั้งบริษัท ตลาดอนุพันธ์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (TFEX) เมื่อปี 2547 เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์ซื้อขายสัญญาซื้อขายล่วงหน้า ตามพระราชบัญญัติสัญญาซื้อขายล่วงหน้า พ.ศ. 2546

3.5 ตลาดตราสารทุน

เป็นอีกช่องทางหนึ่งในการระดมทุนของภาคธุรกิจในระยะยาวโดยการออกตราสารทุน ผู้ถือตราสารทุนจะมีสถานะเป็นเจ้าของกิจการเช่นเดียวกับผู้ออกตราสาร ซึ่งผู้ลงทุนในตราสารทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปของเงินปันผล และกำไรจากส่วนต่างของราคาโดยส่วนใดคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลโดยตรง

4. ประเภทตัวกลางทางการเงิน

ประเภทของตัวกลางการเงิน สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มดังนี้

4.1 สถาบันเงินฝาก (Depository Institutions)

สถาบันเงินฝากหรือธนาคารเป็นตัวกลางการเงินที่รับฝากเงินจากบุคคลหรือสถาบันแล้วนำไปปล่อยสินเชื่อ สถาบันเงินฝากเกี่ยวข้องกับการสร้างเงินฝากซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของปริมาณเงินที่ใช้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารอาคารสงเคราะห์ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารออมสินและสหกรณ์ออมทรัพย์ (ธิปปภาส พรสุขสว่าง, 2555 : 36)

4.2 สถาบันเงินออมในรูปของสัญญา (Contractual Saving Institutions)

สถาบันเงินออมในรูปของสัญญาเป็นตัวกลางการเงินที่ได้รับเงินทุนตามช่วงเวลาที่ได้กำหนดในสัญญาเนื่องจากความแม่นยำในการพยากรณ์การจ่ายผลประโยชน์ในแต่ละปีสถาบันเงินออมในรูปของสัญญา จึงไม่ต้องกังวลกับการสูญเสียนทุนอย่างรวดเร็วเหมือนกับสถาบันเงินฝาก ดังนั้นสภาพคล่องของทรัพย์สิน จึงไม่ใช่เรื่องสำคัญที่จะพิจารณาเหมือนกับสถาบันเงินฝาก สถาบันเงินออมในรูปของสัญญาจึงมีการลงทุนส่วนใหญ่ในหลักทรัพย์ระยะยาว

เช่น พันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ หุ้นสามัญ ประกอบด้วย บริษัทประกันชีวิต บริษัทประกันวินาศภัย กองทุนสำรองเพื่อการเลี้ยงชีพ กองทุนบำเหน็จบำนาญราชการ (สิบปภาส พรสุขสว่าง, 2555 : 38)

4.3 ตัวกลางเพื่อการลงทุน (Investment Intermediaries)

ตัวกลางการเงินกลุ่มนี้ประกอบด้วย บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมและบริษัทหลักทรัพย์

4.3.1 บริษัทเงินทุน (Finance Company)

บริษัทเงินทุน จะระดมเงินทุนโดยการรับฝากเงินจากประชาชน (ซึ่งเป็นตราสารหนี้ระยะสั้น) และโดยการออกจำหน่ายหุ้นสามัญและหุ้นกู้ การลงทุนของบริษัทเงินทุนส่วนใหญ่จะเป็นการให้สินเชื่อธุรกิจและสินเชื่อเพื่อการบริโภค เช่นสินเชื่อรถยนต์เป็นต้น

4.3.2 บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (Mutual Fund)

เป็นตัวกลางการเงินที่ระดมเงินทุนจากการจำหน่ายหน่วยลงทุนให้บุคคลทั่วไป แล้วนำเงินไปลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีการกระจายของตราสารทุน และ ตราสารหนี้ในตลาดเงิน บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม ทำให้ผู้ลงทุนสามารถรวบรวมทรัพยากรเข้าด้วยกัน แล้วนำไปลงทุนในหุ้นกู้ หุ้นสามัญต่างๆ ในจำนวนมาก ทำให้ต้นทุนการแลกเปลี่ยนลดลง ผู้ลงทุนสามารถที่จะขายหน่วยลงทุนเวลาใดก็ได้ แต่มูลค่าของหน่วยลงทุนจะถูกกำหนดโดยมูลค่าของหลักทรัพย์ต่างๆที่อยู่ในกองทุนรวม เนื่องจากมูลค่านี้อาจมีความผันผวนมาก ดังนั้นการลงทุนในกองทุนรวมจึงมีความเสี่ยง

4.3.3 บริษัทหลักทรัพย์ (Investment Banks)

บริษัทหลักทรัพย์ไม่ได้มีสถานะเป็นธนาคารหรือตัวกลางการเงินในความหมายทั่วไป บริษัทหลักทรัพย์ไม่ได้ระดมเงินฝากจากประชาชนแล้วนำไปปล่อยสินเชื่อ แต่บริษัทหลักทรัพย์เป็นตัวกลางที่ช่วยบริษัทจดทะเบียน ในการออกตราสารทางการเงินบริษัทหลักทรัพย์จะทำหน้าที่ให้คำปรึกษาว่าบริษัทควรออกตราสารการเงินประเภทใด หุ้นสามัญหรือหุ้นกู้ และ เวลาใด จากนั้นจะทำการค้าประกันหลักทรัพย์ โดยการซื้อหลักทรัพย์ในราคาที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วนำออกจำหน่ายในตลาด (สิบปภาส พรสุขสว่าง , 2555 : 39)

5. การพัฒนาตลาดเงิน

สำหรับประเทศไทย การพัฒนาตลาดเงินถูกกำหนดโดยนโยบายของธนาคารแห่งประเทศไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาแนวทางการพัฒนาตลาดเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยในการพัฒนาตลาดเงินธนาคารแห่งประเทศไทยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาตลาดการเงิน ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ในการพัฒนาตลาดการเงิน

5.1.1 เพื่อให้ตลาดการเงินสามารถทำหน้าที่เป็นตัวกลางทางการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ

ตลาดการเงินที่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีผู้ออกตราสาร (Supply side) ที่หลากหลาย ทำให้มีสินค้าให้เลือกจำนวนมากและมีความเสี่ยงในด้านเครดิตที่แตกต่างกันขณะเดียวกันก็มีนักลงทุน (Demand side) จำนวนมากและหลากหลายประเภทที่จะทำให้มีความต้องการผลตอบแทนและความเสี่ยงในลักษณะที่แตกต่างกัน ผู้ออกตราสารและนักลงทุนหลากหลายประเภท ทำให้มีมุมมองต่อตลาดหลายทิศทาง จึงทำให้มีการซื้อขายเปลี่ยนมือของสินทรัพย์ทางการเงินจำนวนมาก ตลาดจึงมีความคล่องตัว และสามารถรองรับการทำธุรกรรมปริมาณมากได้โดยไม่กระทบกับราคา ลักษณะตลาดการเงินเช่นนี้ถือว่ามีสภาพคล่องสูง เพราะตราสารสามารถซื้อขายเปลี่ยนมือได้โดยเร็วในราคาที่สมเหตุสมผล

5.1.2 ตลาดการเงินต้องมีระบบการชำระราคาและส่งมอบที่มีประสิทธิภาพ

ตลาดการเงินเป็นปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญในการทำให้ต้นทุนการทำธุรกรรมต่ำ ตลาดการเงินที่มีสภาพคล่องสูงจะช่วยให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถใช้ตลาดการเงินเป็นช่องทางในการดำเนินนโยบายการเงิน และส่งผ่านนโยบายดังกล่าวไปยังระบบเศรษฐกิจโดยรวม เพื่อดูแลให้อัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้

5.2 แนวทางของการพัฒนาตลาดการเงินไทย

ในปัจจุบันตลาดการเงินมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องได้แก่ สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กรมสรรพากร สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สมาคมตลาดตราสารหนี้ไทย สมาคมธนาคารไทย สมาคมธนาคารต่างชาติ สภาวิชาชีพบัญชี และ ธนาคารแห่งประเทศไทย รวมถึงผู้ทรงคุณวุฒิ นักวิชาการ และผู้ร่วมตลาดอื่นๆ ได้ร่วมมือกันในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในด้านต่างๆ เพื่อรองรับ และสนับสนุนการพัฒนาตลาด ดังนี้

5.2.1 จัดทำระบบการชำระราคาและส่งมอบ

5.2.2 ผ่อนคลายกฎเกณฑ์การกำกับดูแลสถาบันการเงินให้เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกรรม

5.2.3 การส่งเสริมการทำธุรกรรมประเภทใหม่ๆตามความต้องการของ ผู้ร่วมตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป

5.2.4 การแก้ไขแนวทางการจัดเก็บภาษีให้ยุติธรรมและไม่เป็นอุปสรรค ในการทำธุรกรรม การจัดทำมาตรฐานบัญชี

5.2.5 การผลักดันการทำ Codes of Conduct และมาตรฐานในการทำ ธุรกรรมของผู้ร่วมตลาด

แนวทางการพัฒนาการเงินไทย จะต้องเป็นการดำเนินการร่วมกันระหว่างหน่วยงาน
ภาครัฐและภาคเอกชน โดยอาจเป็นการกำหนดให้เป็นแผนแม่บท หรือแผนงานกลยุทธ์ภายใต้
คณะกรรมการหรือคณะทำงานที่จัดตั้งขึ้น ซึ่งการร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานรัฐและภาคเอกชน
ทำให้สามารถเข้าใจปัญหาอุปสรรค และหาแนวทางแก้ไขได้อย่างตรงประเด็น แนวทางในการ
พัฒนามุ่งหวังให้เพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพของตลาดการเงิน เพื่อให้ตลาดการเงินของไทย
สามารถรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างทันการณ์และสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล รัฐบาล
ได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาตลาดการเงินและตลาดทุนของไทยโดยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
กำกับการพัฒนาตลาดทุนไทยซึ่งมีรัฐมนตรีกระทรวงการคลังเป็นประธาน เพื่อกำหนดแนวทางการ
จัดทำแผนพัฒนาตลาดทุน และมอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในด้านต่างๆ อย่างเป็นรูปธรรม

ตอนที่ 2 แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้เริ่มพัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ
เพื่อสนับสนุนให้ผู้ประกอบการและผู้ออมในประเทศสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการทำธุรกิจและ
กระจายความเสี่ยงในการลงทุนได้มากขึ้น รวมทั้งสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดความสมดุลของ
เงินทุนเคลื่อนย้าย และกระตุ้นการพัฒนาตลาดการเงินรองรับกระแสการรวมตัวทางเศรษฐกิจใน
ภูมิภาค หรือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะมาถึงในปี 58 อย่างต่อเนื่อง แบงก์ชาติจึงเห็นว่าการ
เปิดเสรีเงินทุนด้านขาออกให้มากขึ้นจะเป็นทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการเปิดเสรี
เงินทุนของไทยจะเป็นแบบบูรณาการและเปิดแบบค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งจะทำให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
เข้าใจในทิศทาง การเปิดเสรีที่ตรงกัน และเอื้อให้เกิดการปรับตัวเพื่อเตรียมพร้อมกับผลกระทบที่จะ
เกิดขึ้นอย่างทันทั่วถึง

1. ปัญหาหลักการลงทุนในต่างประเทศของไทย

แม้คนไทยจะทยอยออกไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้นแต่ยังพบว่าเกณฑ์เงินทุนด้านขาออกยังติดข้อจำกัดอยู่อีกหลายประการจากระดับการเปิดเสรีเงินทุนด้านขาเข้าที่เปิดเสรีเกือบหมดแล้ว แต่ด้านขาออกที่ยังมีข้อจำกัดอยู่ ทำให้ไทยพบกับปัญหาหลัก 3 อย่าง คือ

1.1 การลงทุนของคนไทยกระจุกตัวในประเทศมากเกินไป

1.2 ความไม่สมดุลของเงินทุนขาเข้ากับขาออก

1.3 ตลาดการเงินโดยเฉพาะตลาดเงินตราต่างประเทศยังไม่พัฒนา

เท่าที่ควร

2. เป้าหมายหลักของการเปิดเสรีภายใต้แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่าง

ประเทศ

ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดเป้าหมายหลักของการเปิดเสรีภายใต้แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ มี 3 ข้อ คือ

2.1 สนับสนุนการกระจายการลงทุนของคนไทย

การสนับสนุนการกระจายการลงทุนของไทยจะช่วยเพิ่ม โอกาสให้คนไทย โดยเฉพาะกลุ่มที่มีศักยภาพในการลงทุนสามารถกระจายความเสี่ยงจากการลงทุน รวมทั้งแสวงหาตลาด ทรัพยากรธรรมชาติและแรงงานได้มากขึ้น

2.2 สร้างสภาพแวดล้อมเพื่อเอื้อให้เกิดความสมดุลของเงินทุน

การสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อเอื้อให้เกิดความสมดุลของเงินทุน เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เงินบาทเคลื่อนไหวได้ทั้งสองทิศทาง (Two-way) และป้องกันการเก็งกำไรในทิศทางค่าเงินได้ระดับหนึ่ง

2.3 กระตุ้นการพัฒนาตลาดการเงินของไทย

การกระตุ้นการพัฒนาตลาดการเงินของไทยด้วยการเพิ่มจำนวนผู้เล่นและปริมาณการทำธุรกรรมในตลาด ความหลากหลายของเครื่องมือการบริหารความเสี่ยงของนักลงทุน ความง่ายในการเข้าถึงตลาดของนักลงทุนรายย่อยรวมทั้งการลดต้นทุนในการทำธุรกรรม

หากการเปิดเสรีภายใต้แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้คาดว่าจะช่วยให้ไทยสามารถกระจายความเสี่ยงรวมทั้งเพิ่มการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจทั้งด้านการผลิต การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะภายใต้กระแสการรวมตัวทางเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียน (AEC) ซึ่งจะช่วยสร้างและรักษาความมั่นคง และการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยในระยะยาว

3. การพัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้พัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง สามารถแสดงในตารางที่ 2-1

ตารางที่ 2-1 แสดงการพัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ

ปี พ.ศ	การพัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ
2533	ไทยยกเลิกการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมการค้าตามพันธะข้อ 8 ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
2534	เงินทุนขาออกของคนไทยก็ค่อยๆ เริ่มพัฒนามาเป็นลำดับ โดยคนไทยเริ่มออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ในรูปการตั้งกิจการ
2536	ไทยเปิดเสรีทางการเงินและตั้งกิจการวิเทศธนกิจ (BIBFs) เพื่อสนับสนุนการค้าและการลงทุนในประเทศ
2545	เริ่มออกไปลงทุนในหลักทรัพย์
2553	แบงก์ชาติอนุญาตให้บริษัทไทยสามารถออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศได้เสรี
2554	ไทยกลายเป็นผู้ลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมากกว่าที่ต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย
2555- 2556	ระยะแรกที่แผนแม่บทฯ มีการประกาศใช้ โดยหลักๆ จะเป็นการผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆ เพื่อเพิ่มทางเลือกในการลงทุนของนักลงทุนไทย และเพื่อให้ให้นักลงทุนมีความยืดหยุ่นในการบริหารความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนมากขึ้น ซึ่งแบงก์ชาติจะเริ่มเปิดประตูผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนใน 4 ช่องทางหลัก

ที่มา : นันทพร พงศ์พัฒนานนท์, ออนไลน์, 2555.

จากตารางที่ 2-1 แสดงการพัฒนาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ สามารถอธิบายดังนี้ ยุคแรกเริ่มของการผ่อนคลายเกณฑ์เงินทุนของไทย ในด้านเงินทุนขาเข้าจากต่างชาติ นั้น ไทยค่อนข้างเปิดเสรีมานานแล้ว นับแต่ปี 2533 ที่ไทยยกเลิกการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมการค้าตามพันธะข้อ 8 ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และปี 2536 ที่ไทยเปิดเสรีทางการเงินและตั้งกิจการวิเทศธนกิจ (BIBFs) เพื่อสนับสนุนการค้าและการลงทุนใน

ประเทศขณะที่เงินทุนขาออกของคนไทยก็ค่อยๆเริ่มพัฒนามาเป็นลำดับ โดยคนไทยเริ่มออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศในรูปแบบการตั้งกิจการตั้งแต่ปี 2534 และได้เริ่มออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ในปี 2545 โดยล่าสุดในปี 2554 ไทยกลายเป็นผู้ลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมากกว่าที่ต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย ส่วนหนึ่งเป็นผลพวงจากที่เบงก์ชาติอนุญาตให้บริษัทไทยสามารถออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศได้เสรีตั้งแต่เดือนตุลาคม 2553

4. การผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆ เพื่อเพิ่มทางเลือกในการลงทุนของนักลงทุนไทย

ปี พ.ศ. 2555-2556 เป็นระยะแรกที่แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ ธนาคารแห่งประเทศไทยมีการประกาศใช้ โดยหลักๆจะเป็นการผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆ เพื่อเพิ่มทางเลือกในการลงทุนของนักลงทุนไทย และเพื่อให้นักลงทุนมีความยืดหยุ่นในการบริหารความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนมากขึ้น ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยจะเริ่มเปิดประตูผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุน สาระสำคัญของการผ่อนคลายตามแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลังแล้วสรุปได้ ในช่วงปีพ.ศ. 2555-2556 ธนาคารแห่งประเทศไทย จะดำเนินการผ่อนคลายระเบียบหลักเกณฑ์การควบคุมแลกเปลี่ยนเงิน เพื่อให้ นักลงทุนสามารถลงทุนในต่างประเทศได้สะดวกมากขึ้น และเพิ่มความยืดหยุ่นในการบริหารความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนประกอบด้วย 5 เรื่องหลักคือ (ชิดชนก อัน โนนจารย์, ออนไลน์, 2555)

4.1 การลงทุนโดยตรง

การผ่อนคลายให้บุคคลธรรมดาลงทุนโดยตรงในต่างประเทศได้ไม่จำกัดวงเงินเพื่อสร้างโอกาสในการขยายตลาดและฐานการผลิตและช่วยสร้างความสามารถในการแข่งขันให้กับภาคเอกชนไทย สำหรับนิติบุคคลไทยสามารถลงทุนโดยตรงในต่างประเทศได้เสรี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553

4.2 การลงทุนในหลักทรัพย์ในต่างประเทศ

เพิ่มประเภทผู้ลงทุนสถาบันและไม่จำกัดวงเงินผู้ลงทุนต่อราย และได้หารือร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เพื่อขยายขอบเขตหลักทรัพย์ที่ลงทุนให้รวมถึงตราสารสกุลเงินตราต่างประเทศที่ออกและเสนอขายในไทยด้วย รวมทั้งผ่อนผันให้โอนเงินตราต่างประเทศเพื่อรองรับการซื้อขายหลักทรัพย์ผ่าน ASEAN Linkage ที่เกี่ยวข้องกับ การเชื่อมโยงตลาดทุนภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

4.3 บัญชีเงินฝากเงินตราต่างประเทศ

อนุญาตให้บุคคลในประเทศฝากเงินตราต่างประเทศกับสถาบันการเงินในประเทศแบบมีภาระผูกพันได้ไม่จำกัดวงเงิน เพื่อเป็นทางเลือกให้ผู้นำเข้าหรือผู้มีภาระสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนได้คล่องตัวมากขึ้น

4.4 การบริหารความเสี่ยงที่ยืดหยุ่นขึ้น

อนุญาตให้บุคคลในประเทศที่ได้ทำธุรกรรมป้องกันความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนสำหรับเงินลงทุนในต่างประเทศ สามารถยกเลิกการป้องกันความเสี่ยงได้เสรี

4.5 เรื่องอื่น ๆ

การผ่อนคลายคุณสมบัติและขยายวงเงินในการประกอบธุรกิจ เพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการให้บริการแลกเปลี่ยนและโอนเงินตราต่างประเทศ ผ่อนคลายการทำธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับเงินบาทของผู้มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศ เช่น ขยายวงเงินที่สถาบันการเงินในประเทศปล่อยสภาพคล่อง/กู้ยืมเงินบาทกับผู้มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศ แบบไม่มีการค้ำการลงทุน (Underlying) รองรับเป็น 500 ล้านบาทต่อกลุ่ม ผู้มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศต่อสถาบันการเงิน และอนุญาตให้สถาบันการเงินในประเทศปล่อยกู้เงินบาท (Direct Loan) ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศเพื่อการค้ำการลงทุนในประเทศได้

การผ่อนคลายในระยะต่อไป ธนาคารแห่งประเทศไทย จะประเมินผลของการผ่อนคลายการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินที่ได้ดำเนินการในปี พ.ศ. 2555-2556 และความพร้อมด้านระบบข้อมูลในการติดตามเงินทุนเคลื่อนย้าย ความสอดคล้องกับการเปิดเสรีภาคสถาบันการเงิน ความรู้ทางการเงินของนักลงทุนไทย ตลอดจน เสถียรภาพของตลาดการเงินในประเทศ เพื่อนำมาพิจารณาผ่อนคลายหลักเกณฑ์อื่น ๆ เพิ่มเติมตามความเหมาะสมในอนาคต

การเปิดเสรีเงินทุนเคลื่อนย้าย หรือแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศที่ธนาคารแห่งประเทศไทยดำเนินการต่อเนื่องมานาน เป็นการคลายกฎระเบียบด้านเงินทุนขาออก เพื่อเพิ่มความคล่องตัวให้ภาคธุรกิจไปลงทุนประเทศได้สะดวกขึ้น และสามารถจัดการบริหารความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยน ได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ด้วยต้นทุนที่ต่ำลง การผ่อนคลายมาตรการต่างๆ ทั้งหมดดังกล่าว จะทำให้นักลงทุนมีทางเลือกในการลงทุนมากขึ้น สามารถบริหารความเสี่ยงได้อย่างคล่องตัว

ตอนที่ 3 ความพร้อมของตลาดเงินและตลาดทุนของไทยในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

การรวมตัวและการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจของชาติในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งประกอบด้วย ประเทศสมาชิก จำนวน 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย พม่า ลาว เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ กัมพูชาและบรูไน ที่จะก้าวไปเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน วันที่ 1 มกราคม 2558 นับเป็นอีกก้าวหนึ่งแห่งความสำเร็จในการรวมกลุ่มทางภูมิภาค ที่ทั่วโลกจับตามองมากที่สุดในรอบ ทศวรรษนี้ เนื่องจากการเป็น AEC จะเป็นสัญลักษณ์สำคัญที่สามารถหันเหศูนย์กลางอำนาจจากตะวันตก มาทางตะวันออกที่สำคัญ ด้วยอำนาจการต่อรอง สูงขึ้นกับประเทศคู่ค้าทั่วโลกและความ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่จะเพิ่มขึ้นเท่าทวีคูณจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรียิ่งขึ้นของปัจจัยการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงนี้ที่เศรษฐกิจตะวันตกมีความผันผวนสูง ไม่สามารถยึดเป็นที่พึ่งที่มั่นคง ได้อีกต่อไป สำหรับประเทศไทยการเตรียมความพร้อมของตลาดเงินและตลาดทุนไทยเพื่อเข้าสู่ AEC ประเทศไทยได้ดำเนินการเตรียมความพร้อมเพื่อเพิ่มศักยภาพของตลาดเงินและตลาดทุนใน 4 สาขาหลักที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การเปิดเสรีการคลัง การเงิน ตลาดทุน และกฎหมายการฟอกเงิน (สำนัก การค้าบริการและการลงทุน ส่วนการเงินและการลงทุน, 2555)

1. ด้านการคลัง

การเตรียมความพร้อมในการเปิดเสรีด้านการคลังนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก ได้แก่ กระทรวงการคลัง โดยสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ได้ดำเนินการแก้ไข กฎหมายตลาดทุน และกฎหมายอัตราภาษีนิติบุคคล โดยลดอัตราภาษีนิติบุคคลให้ต่ำลงเพื่อให้ศักยภาพในการแข่งขัน ของธุรกิจไทยเพิ่มสูงขึ้น และจัดทำร่างยุทธศาสตร์กระทรวงการคลังด้านการเงินการคลังเพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน ซึ่งประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์หลัก โดยมี

1.1 การมุ่งสู่เป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน

1.2 การเสริมสร้างขีดความสามารถและการแข่งขันของประเทศ

1.3 การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค

1.4 การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

กระทรวงการคลังและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันดำเนินการ จัดทำ แนวทาง และกลไกใน การดำเนินการ ตลอดจนเตรียมความพร้อมและแก้ไขปัญหา รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือร่วมใจของทุก ภาคส่วน เพื่อให้การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดประ โยชน์สูงสุดแก่ประเทศ

2. ด้านการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย

ธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการเตรียมความพร้อมการเปิดเสรีด้านการเงิน ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อให้ตลาดการเงินสามารถเชื่อมโยงกันได้อย่างสมบูรณ์และเสรีในภูมิภาค โดยมีกลไกกำกับดูแลที่ได้มาตรฐานสากลและเข้มแข็งเพียงพอ ได้กำหนดนโยบายชัดเจนในการสนับสนุนการขยายระบบสถาบันการเงินไทยให้สอดคล้องกับมาตรฐานการทำธุรกิจในระดับภูมิภาค เพื่อให้สถาบันการเงินที่ผ่านเกณฑ์สามารถดำเนินธุรกิจในประเทศสมาชิกอาเซียนได้พร้อมจัดตั้งนโยบายเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการทางการเงินและคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงินอีกด้วย สำหรับสถาบันการเงินขนาดเล็กของไทยที่อาจยังมีความพร้อมไม่เพียงพอในการออกสู่เวทีการแข่งขันสากลนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยชี้แนะว่า สถาบันการเงินดังกล่าวสามารถพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันได้โดย ‘การควมรวม’ กับสถาบันการเงินอื่นที่มั่นคงแข็งแรงแล้ว ทั้งนี้ กฎหมายปัจจุบันของไทย เอื้ออำนวยต่อการมุ่งสู่เวทีสากลอยู่แล้ว ปัญหาเดียวที่มีอยู่คือต้องการต้องเปิดเสรีส่งเสริมให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนเพิ่มมากขึ้น และหากสำเร็จแล้วภาครัฐจะต้องปล่อยให้การแข่งขันเป็นไปตามกลไกตลาด

3. ด้านตลาดทุน

คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) เป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลัก ได้มีการปรับปรุงกฎหมายที่จะส่งผลให้ผู้ลงทุนสามารถเอาผิดกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ได้มากขึ้น อันเป็นรายละเอียดปลีกย่อยแยกมาจาก พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 จำนวน 3 ประการหลัก ได้แก่

3.1 การดำเนินคดีแบบกลุ่มเพื่อเป็นการลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี

เพื่อเป็นการรับรองสิทธิทางกฎหมายแก่ผู้ลงทุนในทุกระดับทั้งรายใหญ่และรายย่อยได้รับการคุ้มครอง

3.2 การเพิ่มบทลงโทษทางแพ่ง

โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้สิ้นข้อสงสัยปัจจุบันร่างกฎหมายดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของกระทรวงการคลังเพื่อนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป

3.3 การควมรวมกิจการตลาดทุน

คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ได้เสนอให้รัฐบาลดำเนินการใน 2 ประการหลัก ได้แก่

3.3.1 ปรับ ‘กฎหมายการแปรรูปตลาดหลักทรัพย์’

ปรับ ‘กฎหมายการแปรรูปตลาดหลักทรัพย์’ ให้สอดคล้องกับลักษณะหลักทรัพย์ที่หลากหลาย เพื่อให้ตลาดหลักทรัพย์สามารถปฏิบัติงานได้คล่องตัวขึ้น โดยมีใจความสำคัญ คือ

“การยกเลิกการผูกขาดทั้งในระดับของกิจการตลาดหลักทรัพย์และในระดับของสมาชิก โดยยกเลิกการห้ามมิให้ผู้อื่นประกอบการเป็นตลาดหลักทรัพย์ หรือยกเลิกสถานะผูกขาดในประเทศ”

“การยกเลิกการห้ามสมาชิกซื้อขายนอกตลาดหลักทรัพย์ไทย เพื่อเปิดทางให้ระบบซื้อขายอื่นๆ เข้ามาแข่งขันกันได้ กล่าวคือ ยกเลิกระบบเดิมที่ต้องกระทำผ่านบริษัทหลักทรัพย์ (โบรกเกอร์) ที่เป็นสมาชิกเท่านั้น”

“การยกเลิกการกำหนดว่าคำสั่งซื้อขายที่จะเข้ามาในระบบของตลาดหลักทรัพย์ไทยต้องกระทำผ่านบริษัทหลักทรัพย์ที่เป็นสมาชิกเท่านั้น เพื่อเปิดทางให้สามารถเชื่อมโยงระบบของตลาดหลักทรัพย์ไทยกับตลาดอื่นๆ ได้ และ แปรสภาพตลาดหลักทรัพย์ไทยเป็นบริษัทมหาชนจำกัด เพื่อลดอำนาจควบคุมการตัดสินใจของสมาชิก”

ทั้งนี้ในปัจจุบัน กฎหมายการแปรรูปตลาดหลักทรัพย์ได้ผ่านคณะรัฐมนตรีแล้วและอยู่ในการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

3.3.2 เสนอให้รัฐบาลปรับปรุงกฎหมาย ‘การป้องปราม’

ให้สามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่ต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในตลาดต่างประเทศแล้วส่งผลเสียหายต่อตลาดทุนไทย อันได้แก่ การเผยแพร่ข้อมูลเท็จ การใช้ข้อมูลภายในในการซื้อขายหลักทรัพย์ และการปั่นหุ้น ทั้งนี้ มาเลเซียและสิงคโปร์ได้ปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวให้มีผลบังคับใช้แล้วตั้งแต่ปี 2550 และ 2552 ตามลำดับ

4. ด้านกฎหมายการฟอกเงิน

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ปปง.) ได้เตรียมความพร้อมด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน โดยดำเนินการ 3 ประการหลัก ได้แก่

4.1 กำหนดแผนยุทธศาสตร์แห่งชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน และการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินต่อการก่อการร้าย พ.ศ. 2553 – 2558

เพื่อเพิ่มบทลงโทษต่อความผิดอาญาฐานฟอกเงินและปรับพื้นฐานการบังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับบริบทสากล

4.2 ยกร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับแก้ไข) โดยขยายฐานของ ‘ความผิดมูลฐาน’ ให้ทั้คเทียบมาตรฐานสากล

4.3 ยกร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินต่อการก่อการร้าย เนื่องจากในปัจจุบัน การทำธุรกรรมของนักลงทุนไทยนั้นมีอุปสรรคอยู่มาก คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ จึงได้จัดตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาตราของกฎหมายดังกล่าวที่กระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลที่เป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกรรมข้ามชาติ โดยมีเป้าหมายจะให้กระบวนการออกกฎหมายแล้วเสร็จภายในปี 2558 เพื่อเร่งเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของนักลงทุนไทยให้ทัดเทียมถึงคโปร้และมาเลเซีย ซึ่งกฎหมายดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว รวมถึงฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียซึ่งกำลังอยู่ในกระบวนการยกร่างกฎหมาย

นอกจากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินการคลังและกฎหมายส่วนใหญ่ยังมีความเห็นพ้องกันว่า ยังมีกฎหมายของไทยอีกหลายฉบับที่ต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันให้เหมาะสมกับการมุ่งสู่ AEC ในปี 2558 อาทิ กฎหมายและกฎระเบียบด้านภาษี กฎหมายการควบกิจการ และพระราชบัญญัติมหาชน (ว่าด้วยการกำหนดระยะเวลาในการประชุมผู้ถือหุ้นและการเพิ่มทุน) และที่สำคัญที่สุด คือ การพัฒนากฎหมายให้มีความสอดคล้องกับนวัตกรรมทางการเงินในรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง การเอื้ออำนวยทางกฎหมาย และสิทธิประโยชน์จากความตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ที่ภาครัฐได้ดำเนินการไปแล้ว จะทำให้ภาคเอกชนสามารถใช้ประโยชน์ได้สูงสุดในการดำเนินธุรกิจเพื่อลดต้นทุนการประกอบธุรกิจทั้งในแง่ของค่าใช้จ่ายและเวลา

จากการศึกษาความพร้อมของตลาดเงินและตลาดทุนของไทยในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จะเห็นได้ว่าภาครัฐมีการกำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศให้ภาคเอกชนและนักลงทุนในหลายด้าน มีการตื่นตัวของภาคเอกชนและนักลงทุนในการลงทุนต่างประเทศ แต่สิ่งที่นักลงทุนทั้งภาคเอกชน นักลงทุนทั่วไป ยังไม่สามารถเข้าไปลงทุนในด้านต่างๆเนื่องจากข้อจำกัดด้านความรู้ ความเชี่ยวชาญ ดังนั้นการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย จำเป็นต้องเร่งสร้างองค์ความรู้ และองค์ประกอบสนับสนุนนักลงทุนในหลายด้านเพื่อป้องกันความเสี่ยงจากการลงทุน

ตอนที่ 4 ความสำคัญของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เป็นรูปแบบหนึ่งของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ เพื่อให้เห็นความสำคัญการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของ

บุคคลทั่วไป ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสำคัญของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ พบว่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ มีความจำเป็นต่อยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในหลายๆด้าน ทั้งในแง่ของช่วยในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถแข่งขันและเติบโตได้ ภายใต้เศรษฐกิจโลกที่เป็น โลกาภิวัตน์ ช่วยให้การเคลื่อนย้ายเงินทุนมีความสมดุลมากขึ้น อันจะส่งผลให้อัตราแลกเปลี่ยนและระบบการเงินของประเทศมีเสถียรภาพยิ่งขึ้น และประเทศสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว (ความสำคัญของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ, ออนไลน์, 2557)

ประโยชน์ของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

1. ช่วยในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถแข่งขันกันและเติบโตได้

ภายใต้เศรษฐกิจโลกที่เป็น โลกาภิวัตน์มากขึ้น รวมถึงข้อจำกัดในด้านการขยายตัวของเศรษฐกิจภายในประเทศที่มีมากขึ้น ทำให้ภาคธุรกิจไทยและโครงสร้างทางเศรษฐกิจของไทยเองจำเป็นต้องมีการปรับตัวเพื่อเพิ่มศักยภาพในการผลิตเพื่อให้เศรษฐกิจสามารถเติบโตและแข่งขันได้ ดังนี้

1.1 การแสวงหาตลาดใหม่หรือรักษาส่วนแบ่งตลาดเดิมในประเทศที่มีตลาดขนาดใหญ่หรือมีแนวโน้มที่จะเติบโตสูง (Market Seeking)

เนื่องจากธุรกิจขนาดใหญ่หลายแห่งได้ขยายตัวเต็มศักยภาพการเติบโตในประเทศแล้ว ประกอบกับเศรษฐกิจไทยเติบโตในอัตราที่น้อยกว่าเศรษฐกิจของประเทศอื่นในภูมิภาคในช่วงที่ผ่านมา รวมถึงจำนวนประชากรวัยทำงานผู้ซึ่งมีกำลังซื้อสูงที่มีอยู่จำกัด ธุรกิจหลายแห่งจึงจำเป็นต้องไปขยายกิจการในต่างประเทศ เพื่อแสวงหาตลาดใหม่ที่มีขนาดใหญ่และกำลังซื้อสูง (Market Seeking) เช่น จีน อินเดีย และอินโดนีเซียเพื่อให้ธุรกิจยังสามารถเติบโตได้ต่อเนื่อง

1.2 เพื่อแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติและเข้าถึงวัตถุดิบและแรงงานที่ถูกลงในประเทศ (Resource and Labor Seeking)

ธุรกิจหลายแห่งออกไปลงทุนโดยตรงในประเทศที่มีความสมบูรณ์ในทรัพยากรธรรมชาติเพื่อเข้าถึงวัตถุดิบที่มีราคาถูก ซึ่งจะช่วยยกระดับความสามารถในการแข่งขันของบริษัทได้ ทั้งนี้ หากเปรียบเทียบกับประเทศในภูมิภาคอาเซียน พบว่าหลายประเทศยังคงมีทรัพยากรการผลิตที่อุดมสมบูรณ์มากกว่าไทย อาทิ พม่าและเวียดนามมีไฟฟ้าและก๊าซธรรมชาติ อินโดนีเซียมีแหล่งน้ำมันดิบ ขณะที่ลาวและกัมพูชามีแหล่งกสิกรรม เป็นต้น ส่วนประเทศที่พัฒนาแล้วบางประเทศก็มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์มากกว่าไทย เช่นกัน อาทิ ออสเตรเลีย

นอกจากนี้ ค่าจ้างแรงงานเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้ภาคธุรกิจไทยออกไปลงทุนยังต่างประเทศมากขึ้น เนื่องจากค่าจ้างแรงงานของไทยค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับหลายประเทศในเอเชีย เช่น กัมพูชา เวียดนาม อินโดนีเซีย และจีน และมีแนวโน้มสูงขึ้นต่อเนื่องอีกจากนโยบายการปรับค่าจ้างขั้นต่ำเป็น 300 บาท กอปรกับภาวะตลาดแรงงานไทยมีความตึงตัวมาก ส่งผลให้เริ่มมีอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลักของไทย เช่น สิ่งทอ เริ่มมีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านซึ่งมีค่าแรงต่ำกว่าและมีการให้สิทธิพิเศษต่างๆ ในการลงทุน

1.3 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตรวมถึงการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ

(Efficiency Seeking)

การออกไปลงทุนในต่างประเทศยังเป็นประโยชน์แก่ประเทศในแง่ของการแสวงหาเทคโนโลยีและการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต โดยอาจอยู่ในรูปของการออกไปร่วมทุนกับผู้ประกอบการในต่างประเทศที่ดำเนินธุรกิจที่มีศักยภาพสูงเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับธุรกิจของตนได้มากขึ้น หรือการลงทุนในประเทศที่มีความสามารถหรือความถนัดในการผลิต อาทิ กลุ่มธุรกิจผลิตอัญมณี ที่นอกจากจะแสวงหาตลาดและวัตถุดิบแล้วยังแสวงหาประสิทธิภาพโดยขยายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีความสามารถในการผลิตเช่น เยอรมนี เวียดนามและอินโดนีเซีย ส่วนกลุ่มธุรกิจอาหารกระป๋องและอาหารทะเลแช่แข็ง ได้มีการออกไปลงทุนในสหรัฐฯ เพื่อแสวงหาเทคโนโลยีการผลิตที่ดีกว่าในประเทศ

1.4 เพื่อช่วยในด้านการกระจายความเสี่ยงของภาคธุรกิจ

การออกไปลงทุนในต่างประเทศยังช่วยในเรื่องของการกระจายความเสี่ยงของภาคธุรกิจ ทั้งในแง่ของแหล่งผลิต วัตถุดิบ แรงงาน รวมถึงการกระจายตลาดด้วย ทำให้ภาคธุรกิจไม่ต้องพึ่งพิงทรัพยากรหรือตลาดจากภายในประเทศแต่เพียงอย่างเดียว

2. ช่วยสร้างสมดุลต่อเงินไหลเข้า/ออกของประเทศ

การออกไปลงทุนในต่างประเทศมีส่วนสำคัญที่ช่วยสร้างสมดุลให้เงินไหลเข้า/ออกประเทศมีความสมดุลมากขึ้น เนื่องจากที่ในช่วงที่ผ่านมา การไหลเวียนธุรกรรมเงินตราต่างประเทศของไทยจะเป็นด้านเงินไหลเข้าเป็นส่วนใหญ่ ทั้งจากการเกินดุลบัญชีเดินสะพัด หรือการไหลเข้าของเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างชาติเป็นต้น ทั้งนี้ เงินไหลเข้า/ออกประเทศที่มีความสมดุลมากขึ้นจะช่วยให้

2.1 อัตราแลกเปลี่ยนและระบบการเงินของประเทศมีเสถียรภาพยิ่งขึ้น

ภาคการส่งออกและภาคการผลิตสามารถปรับตัวได้ อันจะช่วยให้ประเทศสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว

2.2 เงินทุนเคลื่อนย้ายที่สมดุล จะช่วยให้อัตราแลกเปลี่ยนมีความยืดหยุ่นมากขึ้น

เงินทุนเคลื่อนย้ายที่สมดุล จะช่วยให้อัตราแลกเปลี่ยนมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เป็น shock absorber ให้ระบบเศรษฐกิจให้แก่ประเทศได้มากขึ้น โดยเฉพาะในกรณีเกิดวิกฤตการเงินในต่างประเทศ

2.3 เป็นการนำทรัพยากรจากการเกินดุลบัญชีเดินสะพัดของประเทศไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเติบโตในต่างประเทศ

ทำให้ประเทศไทยมีฐานะเป็นประเทศเจ้าหนี้มากขึ้น และลดภาระของทางการในการ absorb ส่วนเกินจากการเกินดุลบัญชีเดินสะพัด

3. ประโยชน์ในด้านอื่นๆ

นอกจากประโยชน์ในเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศใน 2 ข้อข้างต้นแล้ว การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศยังมีประโยชน์ในด้านอื่นๆ อีก เช่น

3.1 เป็นการสร้างโอกาสในการลงทุนของภาคธุรกิจจากสถานการณ์ที่โลกไม่ปกติ

สถานการณ์โลกที่ไม่ปกติ โดยเฉพาะวิกฤติทางการเงินในแถบยุโรปและอเมริกา ทำให้นักลงทุนไทยสามารถใช้โอกาสจากการที่เศรษฐกิจของประเทศเหล่านี้กำลังชะลอตัว รวมถึงการที่บริษัทในประเทศคู่แข่งทางตะวันตกมีความพร้อมลดลงให้เป็นประโยชน์ โดยธุรกิจไทยสามารถขยายกิจการในประเทศเหล่านี้ได้ผ่านการควบรวมและซื้อกิจการได้ในราคาถูก และยังเป็นวิธีการที่ง่ายและมีความเสี่ยงน้อยกว่าการออกไปลงทุนตั้งกิจการใหม่ขึ้นมาเอง และยังเป็นวิธีการที่ง่ายและมีความเสี่ยงน้อยกว่าการออกไปลงทุนตั้งกิจการใหม่ขึ้นมาเอง ภาคธุรกิจควรริบให้การสนับสนุนเพื่อให้ภาคเอกชนสามารถใช้ประโยชน์จากวิกฤตการณ์เหล่านี้ให้เป็นโอกาสในการลงทุนได้ ทั้งนี้ สภาพคล่องภายในประเทศที่ยังมีอยู่มากในระบบธนาคารพาณิชย์ไทย จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยสนับสนุนแหล่งเงินทุนให้ภาคเอกชนสามารถออกไปลงทุนได้ และไม่เกิดการ crowd out เศรษฐกิจ

3.2 ในบางกรณีการไปลงทุนต่างประเทศยังช่วยในการเลี่ยงอุปสรรคทางการค้า

หรืออาจได้ประโยชน์จากสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร (Generalised System of Preferences : GSP) จากการได้เข้าไปผลิตสินค้าในบางประเทศ เพื่อ 1) เพิ่มรายได้จากการส่งออก

ให้แก่ประเทศนั้น 2) ส่งเสริมอุตสาหกรรมของประเทศที่กำลังพัฒนา และ 3) เพื่อเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้กับประเทศกำลังพัฒนา

3.3 ช่วยในการพัฒนาตลาดการเงินภายในประเทศ

โดยการออกไปลงทุนในต่างประเทศที่เติบโตขึ้น จะมาพร้อมกับความต้องการในการระดมทุน การใช้บริการทางการเงินและธุรกรรมเงินตราต่างประเทศ รวมถึงเครื่องมือป้องกันความเสี่ยงมากขึ้น ซึ่งความต้องการธุรกรรมที่มีปริมาณมากขึ้นและหลากหลายขึ้น จะช่วยให้ตลาดการเงินไทยสามารถพัฒนาได้มากขึ้นทั้งในเชิงลึกและเชิงกว้าง

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

พิเชษฐ สิทธิสมบัติ (2539) ศึกษาเรื่อง “การลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” โดยศึกษาใน 3 องค์ประกอบดังนี้ 1. โครงสร้างเงินลงทุนนำเข้ามาจากต่างประเทศ ขั้นตอนกฎระเบียบและการซื้อขายหลักทรัพย์ของชาวต่างประเทศ ตลอดจนที่มาของเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่าสัดส่วนเงินทุนระยะสั้นในรูปเงินลงทุนในหลักทรัพย์และบัญชี เงินบาทของผู้มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น การที่กฎระเบียบในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้รับการผ่อนคลาย ทำให้ชาวต่างประเทศมีความสะดวกในการลงทุนมากขึ้นเป็นผลให้มูลค่าการลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ โดยมีลักษณะการลงทุนซึ่งไม่จำกัดอยู่เพียงในกระดานต่างประเทศเท่านั้น แต่ผู้ลงทุนยังเข้าไปซื้อขายหลักทรัพย์ในกระดานหลักอีกด้วย ทั้งนี้ประเทศที่มีการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมากคือสิงคโปร์ รองลงมาคืออังกฤษ ฮองกง สหรัฐอเมริกา เนเธอร์แลนด์และญี่ปุ่นตามลำดับ 2. ศึกษาความสัมพันธ์ของดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกับปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์ จากต่างประเทศสุทธิและดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศพบว่า มีเพียง 4 ปัจจัย คือ ปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศสุทธิ ดัชนีสเตรดไทม์ ดัชนีดาวโจนส์ และดัชนีนิคเกอิ ที่มีอิทธิพลต่อดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญ 3. ศึกษาความสัมพันธ์ของปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศสุทธิต่ออัตราดอกเบี้ยเงินฝากตัวสัญญาใช้เงิน อัตราเงินปันผลตอบแทนเฉลี่ยในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและอัตราแลกเปลี่ยนบาทต่อดอลลาร์ พบว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดที่นำมาศึกษา ไม่มีอิทธิพลต่อปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศสุทธิ

ภัทราภา โตะเจริญ (2540) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบตลาดตราสารหนี้ไทยกับต่างประเทศ” โดยพิจารณาจากการพัฒนาตลาดตราสารหนี้ในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งอุปสรรคและ

แนวทางการแก้ไข หารปัจจัยร่วมที่มีผลต่อการพัฒนาตลาดตราสารหนี้ในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศในแถบเอเชีย เพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนาตลาดตราสารหนี้ไทยให้ทัดเทียมกับนานาประเทศ จากการศึกษาพบว่า เมื่อเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ อยู่ในช่วงขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้ภาครัฐบาลและเอกชนมีความต้องการเงินทุนในปริมาณสูง ในขณะที่แหล่งเงินทุนมีอยู่อย่างจำกัด จึงมีการระดมทุนจากในประเทศและต่างประเทศ โดยผ่านเครื่องมือตราสารหนี้แทนการกู้ยืมจากต่างประเทศระหว่างธนาคารหรือเอกชน ซึ่งรัฐบาลจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการผ่อนปรนนโยบายการเงินการคลัง รวมทั้งการสนับสนุนธุรกิจหลักทรัพย์ เพื่อทำหน้าที่สร้างสภาพคล่องและความมั่นใจให้กับนักลงทุนในตลาดตราสารหนี้ โดยทั่วไปการแบ่งประเภทของตลาดตราสารหนี้ในแต่ละประเทศ หากแบ่งตามผู้ออกนั้นจะแยกเป็น 2 ประเภท คือ พันธบัตรรัฐบาล และตราสารธุรกิจเอกชน ซึ่งพบว่าเกือบทุกประเทศ พันธบัตรรัฐบาลจะครองตลาดส่วนใหญ่ เนื่องจากการลงทุนที่ปราศจากความเสี่ยง ในขณะที่ตราสารธุรกิจเอกชนซึ่งให้ผลตอบแทนที่สูงกว่า แต่นักลงทุนให้ความนิยมน้อยมากนัก โดยเฉพาะประเทศที่เพิ่งเริ่มมีการพัฒนาในด้านนี้ในระยะแรกๆ ซึ่งรวมถึงประเทศในแถบเอเชียเช่นกัน จากการศึกษาขั้นตอนวิวัฒนาการ ของตราสารในต่างประเทศพบว่า ระบบการออกพันธบัตรรัฐบาลในประเทศที่พัฒนาแล้วจะดำเนินการออกอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ ขนาดของพันธบัตรรัฐบาลในตลาดจะมีสัดส่วนสูงกว่าตราสารธุรกิจเอกชน การออกตราสารหนี้จะคำนึงถึงความนิยมของนักลงทุนสถาบันเป็นหลัก ในประเทศที่ธุรกิจตราสารหนี้เจริญเติบโตจะต้องมีตลาดรองที่มีประสิทธิภาพ จากการศึกษาปัจจัยร่วมดังกล่าว สามารถนำมาสร้างแนวทางในการพัฒนาตลาดตราสารหนี้ในประเทศไทยอันได้แก่ การขจัดข้อบงคับต่างๆ ที่จะเป็นอุปสรรคในการออกตราสารหนี้ การขจัดอุปสรรคต่างๆ ที่จะมีผลทำให้อุปทานในตลาดตราสารหนี้ที่เคลื่อนไหวได้อย่างเสรีลดลง การขจัดข้อบงคับต่างๆ ที่อาจเป็นการทำลายหรือลดแรงจูงใจของนักลงทุนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการถือตราสารหนี้ สนับสนุนให้มีการสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ขยายฐานนักลงทุน การเพิ่มระดับและคุณภาพของข้อมูลข่าวสารในตลาดทำให้การซื้อขายมีความสะดวกมากยิ่งขึ้น ทำให้สภาพคล่องในตลาดมีมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การพัฒนาตราสารหนี้ทั้งระบบจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางสภาวะแวดล้อมด้านเศรษฐกิจและความต้องการของตลาดรวมถึงกฎระเบียบ ข้อบงคับต่างๆ ซึ่งต้องไม่ขัดแย้งกับสภาวะของตลาด การระดมทุน และการลงทุนในปัจจุบันและ ภายภาคหน้า

จินตนา สุชนชาติ (2537) ศึกษาเรื่อง “การลงทุนโดยตรงของไทยในต่างประเทศ และผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย” ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจออกไปลงทุนของผู้ประกอบการไทยที่ลงทุนในประเทศพัฒนาแล้ว ได้แก่ การเข้าถึงตลาด ของประเทศผู้รับการลงทุนและความต้องการผลตอบแทนที่สูงขึ้น รวมทั้งปัจจัย ด้านบรรยากาศการลงทุนของประเทศ

เข้าบ้านและความต้องการดูดซับความรู้และเทคโนโลยีของประเทศผู้รับการลงทุน สำหรับผู้ประกอบการไทยที่ลงทุนในประเทศกำลังพัฒนานอกจากให้ความสำคัญกับการเข้าถึงตลาดของประเทศเจ้าบ้านแล้วยังเข้าไปลงทุนเพื่อใช้ประโยชน์จากวัตถุดิบและแรงงานราคาถูกกว่าในประเทศไทย รวมทั้งเพื่อใช้สิทธิพิเศษและสิ่งจูงใจจากประเทศผู้รับการลงทุนด้วย ในกรณีธุรกิจที่ลงทุนเฉพาะในประเทศไทยนั้น พบว่ามูลเหตุที่สำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการไทยลงทุนเฉพาะในประเทศไทย ได้แก่ เศรษฐกิจของไทยกำลังขยายตัว ผู้ประกอบการขาดประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับการลงทุนในต่างประเทศ ตลาดในประเทศไทยสำหรับสินค้าที่ผลิตกำลังขยายตัว และข้อจำกัดด้านเงินทุนและบุคลากร ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้ผู้ประกอบการที่อยู่ในธุรกิจประเภทเดียวกันตัดสินใจในการลงทุนแตกต่างกัน

สุพรรณมา สุวรรณจรัส (2542) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์การลงทุนโดยตรงของไทยในประเทศสิงคโปร์” ปัจจุบันการลงทุนในต่างประเทศนับเป็นส่วนสำคัญในการเชื่อมโยงระบบเศรษฐกิจของโลก รวมทั้งประเทศไทยซึ่งมีการเข้าไปลงทุนในประเทศเพื่อนบ้านมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มประเทศ อาเซียนซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา ยกเว้นประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศพัฒนา แล้วและเป็นศูนย์กลางธุรกิจและการเงินในภูมิภาค นอกจากนี้ประเทศสิงคโปร์ยังเป็นศูนย์กลาง การค้าที่สำคัญ ซึ่งนับเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญของไทยในกลุ่มอาเซียน วัตถุประสงค์หลักของการศึกษานี้ เพื่อให้ทราบถึงสภาพการณ์ทั่วไป และปัจจัยที่มีผล ต่อการตัดสินใจของผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปลงทุนในประเทศสิงคโปร์ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น ผลการศึกษาพบว่า มูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่สุดของธนาคารไทยในการเข้าไปเปิดสาขาใหม่ในประเทศสิงคโปร์คือ ปัจจัยด้านความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง อันได้แก่ การที่ต้องการขยายตลาดใหม่เพื่อเป็นธุรกิจสนับสนุนธุรกิจอื่นในประเทศสิงคโปร์ การที่ ประเทศสิงคโปร์มีระบบเศรษฐกิจที่มั่นคง และนโยบายในการพัฒนาประเทศชัดเจนสามารถ สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เข้าไปลงทุน และการที่ธุรกิจในประเทศสิงคโปร์มีขนาดใหญ่และ เติบโตอย่างต่อเนื่อง ส่วนการศึกษาปัจจัยด้านอื่นพบว่า ธนาคารไทยไม่มีความได้เปรียบ ในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์การด้วยตนเองและไม่มีความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของ สิทธิพิเศษ บางอย่าง แต่มีความเสียเปรียบในด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การวิจัย และพัฒนาทางเทคโนโลยี การติดต่อกับลูกค้า การเข้าใจด้านภาษาและวัฒนธรรมของชาวสิงคโปร์ การจัดหาเงินทุน และการได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของสิงคโปร์ ส่วนปัญหาและ อุปสรรคที่สำคัญ คือ การขาดแหล่งเงินทุนและขาดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

จุฑามาศ กิจเลิศไพโรจน์ (2541) ศึกษาเรื่อง “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและ กำกับดูแลผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์” ตลาดทุนเป็นส่วนหนึ่งของระบบการเงิน

ที่ช่วยให้เกิดการระดมเงินออมจากประชาชนและธุรกิจมาใช้ประโยชน์เพื่อการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ตามทฤษฎีตลาดทุนที่มีประสิทธิภาพชี้ให้เห็นว่า ลักษณะของตลาดทุนที่ที่จะต้องมีการพัฒนาที่ทำให้ราคาของหุ้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความสามารถของบริษัทที่ออกหุ้นนั้นๆ เพื่อการนี้ผู้ลงทุนจะต้องได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับหลักทรัพย์ที่ตนประสงค์จะลงทุนอย่างรวดเร็ว แม่นยำและถูกต้อง และต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักทรัพย์นั้นๆ อย่างเพียงพอที่จะตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผล อันจะนำมาซึ่งความสำเร็จและผลกำไรมหาศาลจากการลงทุน แต่จากการที่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์ในแต่ละวันมีจำนวนมากจึงจำเป็นต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับหลักทรัพย์เป็นผู้ที่ทำหน้าที่กลั่นกรองข่าวสารและวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักวิชา ทั้งนี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์สูงสุดสำหรับประกอบการตัดสินใจลงทุน โดยบุคคลดังกล่าวจะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและใช้ความระมัดระวังตามวิชาชีพในระดับอันสมควร ดังนั้น เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ของประชาชนจากการกระทำอันเป็นการฉ้อฉลหลอกลวงหรือไม่สุจริตของผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์ จึงจำเป็นที่ทางการจะต้องกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมและเพียงพอสำหรับใช้ในการควบคุมและกำกับดูแลการดำเนินธุรกิจดังกล่าว จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและกำกับดูแลการดำเนินกิจการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายไทยในปัจจุบันพบว่ายังมีข้อขัดข้องบางประการที่อาจทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของความไม่โปร่งใสและขาดประสิทธิภาพในการควบคุมและกำกับดูแลอันอาจก่อให้เกิดผลเสียในแง่ของการให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนได้

สันติ กิระนันท์ (2542) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาบูรณาการของตลาดหลักทรัพย์ในภูมิภาคเอเชีย” ศึกษาตลาดหลักทรัพย์ของประเทศ ฮองกง เกาหลี มาเลเซียฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ใต้หวันและประเทศไทย และใช้ตลาดหลักทรัพย์ของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นตลาดอ้างอิงเปรียบเทียบ โดยข้อมูลอยู่ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533 ถึง ปี พ.ศ. 2542 จากผลการศึกษาพบว่าตลาดหลักทรัพย์ของประเทศสิงคโปร์และฮองกงมีระดับบูรณาการสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบประเทศอื่นในตัวอย่าง โดยสามารถสรุปถึงข้อบ่งชี้ว่าในการกำหนดนโยบายการเปิดเสรีตลาดทุนจำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดในระยะยาวมากกว่าที่ผลกระทบในระยะสั้น นอกจากนี้ ยังได้มีการสำรวจเบื้องต้นถึงระดับของบูรณาการกับระดับการลงทุนในประเทศไทย พบว่าทั้งสองปัจจัยมีความเชื่อมโยงกัน ซึ่งอาจจะอธิบายได้ตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์การเงิน และเมื่อสำรวจถึงแหล่งที่มาของเงินทุนไหลเข้าสู่การลงทุนในหลักทรัพย์ พบว่าเงินทุนไหลเข้าส่วนใหญ่มาจากประเทศในภูมิภาคเอเชียและประเทศออสเตรเลีย

นพมาศ มัตสรรกฤษณ์ (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อขายหลักทรัพย์ผ่านอินเทอร์เน็ต” ศึกษาถึงปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อขายหลักทรัพย์ผ่านอินเทอร์เน็ตของผู้ลงทุน พบว่าผู้ซื้อขายหลักทรัพย์ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุประมาณ 30-40 ปี ทำงานบริษัทเอกชน ระดับการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีรายได้ 20,000 บาทขึ้นไปสามารถทำการซื้อขายได้ด้วยตัวเองไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนการส่งซื้อขายส่วนใหญ่ส่งจากที่ทำงานและที่บ้านเนื่องจากสะดวก สามารถส่งได้ตลอดเวลาทำการซื้อขายปริมาณการส่งซื้อขายเฉลี่ยไม่เกิน 10 คำสั่งต่อวันกลุ่มธุรกิจเป้าหมายที่เลือกลงทุนได้แก่ ธุรกิจสื่อสาร และธุรกิจธนาคาร ปริมาณหลักทรัพย์ที่ซื้อขายต่อวัน 1,001-10,000 หุ้น คิดเป็นมูลค่าการซื้อขายไม่เกิน 100,000 บาทต่อวัน โดยมีปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจคือ 1. มีความสะดวกเพราะส่งซื้อขายได้ด้วยตนเอง 2. ประหยัดค่าใช้จ่ายในการซื้อขายหลักทรัพย์ 3. สามารถซื้อขายหลักทรัพย์ได้ตลอดเวลาการซื้อขาย 4. มีข้อมูลข่าวสารตลอดเวลาสำหรับความพึงพอใจเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาด โดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย 4 ลำดับ ได้แก่ 1. ความรู้ความเข้าใจในการซื้อขาย 2. ความมีมนุษยสัมพันธ์ 3. ความสนใจดูแลเอาใจใส่ลูกค้า 4. มีความชำนาญและความสามารถ โดยมีข้อเสนอแนะ สำหรับนักลงทุนคือ นักลงทุนควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานของการลงทุนเป็นอย่างดี และในส่วนของ Broker ควรมีการป้องกันโดยการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีมาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุนในการซื้อขายผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า พิเศษฐ ลิทธิสมบัติ ศึกษาเรื่อง “การลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” ภัทรภา โดเจริญ ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบตลาดตราสารหนี้ไทยกับต่างประเทศ” จินตนา สุขชนชาติ ศึกษาเรื่อง “การลงทุนโดยตรงของไทยในต่างประเทศ และผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย” สุพรรณมา สุวรรณจรัส ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์การลงทุนโดยตรงของไทยในประเทศสิงคโปร์” จุฬามาศ กิจเลิศไพโรจน์ ศึกษาเรื่อง “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและกำกับดูแลผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์” สันติ กิระนันท์ ศึกษาเรื่อง “การศึกษานโยบายการของตลาดหลักทรัพย์ในภูมิภาคเอเชีย” นพมาศ มัตสรรกฤษณ์ ศึกษาเรื่อง “การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อขายหลักทรัพย์ผ่านอินเทอร์เน็ต” พบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย เช่น การที่กฎระเบียบในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้รับการผ่อนคลายทำให้ชาวต่างประเทศมีความสะดวกในการลงทุนมากขึ้นเป็นผลให้มูลค่าการลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ และจากงานวิจัยยังพบว่ารัฐบาลจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการผ่อนปรนนโยบาย

การเงินการคลังรวมทั้งการสนับสนุนธุรกิจหลักทรัพย์ เช่น ตลาดรอง และบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือ เพื่อทำหน้าที่สร้างสภาพคล่องและความมั่นใจให้กับนักลงทุนในตลาดตราสารหนี้ การเข้าถึงตลาดของประเทศผู้รับการลงทุนและความต้องการผลตอบแทนที่สูงขึ้นรวมทั้งปัจจัยด้านบรรยากาศการลงทุนของประเทศเจ้าบ้าน ลักษณะของตลาดทุนที่ดีจะต้องมีระบบที่ทำให้ราคาของหุ้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความสามารถของบริษัทที่ออกหุ้นนั้นๆ

งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์เพื่อกำหนดมาตรการทางกฎหมายให้มีความชัดเจนเหมาะสมและครอบคลุมถึงลักษณะของการเผยแพร่ หรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์ทั้งหมด และส่งเสริมให้มีองค์กรกำกับดูแลตนเองเพื่อเป็นกลไกเบื้องต้น ในการกำกับดูแลผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจให้คำปรึกษาการลงทุนในหลักทรัพย์ให้ปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณที่ดี รวมถึงการกำหนดนโยบายการเปิดเสรีตลาดทุนจำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดในระยะยาวมากกว่าที่ผลกระทบในระยะสั้น

นอกจากนี้งานวิจัยยังระบุว่านักลงทุนควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานของการลงทุนเป็นอย่างดี และในส่วนของ Broker ควรมีการป้องกันโดยการให้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีมาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุนในการซื้อขายผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ในการลงทุน ผู้ลงทุนจะต้องได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับหลักทรัพย์ที่ตนประสงค์จะลงทุนอย่างรวดเร็วแม่นยำและถูกต้องและต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักทรัพย์นั้นๆอย่างเพียงพอที่จะตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผล

สรุป

การศึกษาเรื่องแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย ผู้วิจัยทำการศึกษาภาพรวมระบบการเงินซึ่งประกอบด้วย หน้าที่ของตลาดการเงิน โครงสร้างตลาดการเงินดำเนินงานของตลาดเงินและตัวกลางการเงิน จะช่วยให้เห็นภาพการลงทุนด้านการเงินของนักลงทุนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ศึกษาแผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ พิจารณานโยบายการสนับสนุนการลงทุนในต่างประเทศของภาครัฐ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคล พบว่าแบงก์ชาติได้ดำเนินการเปิดเสรีการเงิน โดยการคลายกฎระเบียบด้านเงินทุนขาออก เพื่อเพิ่มความคล่องตัวให้ภาคธุรกิจไปลงทุนต่างประเทศได้สะดวกขึ้น และสามารถจัดการบริหารความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนได้มีประสิทธิภาพ ด้วยต้นทุนที่ต่ำลง จะทำให้นักลงทุนมีทางเลือกในการลงทุนมากขึ้น สามารถบริหารความเสี่ยงได้อย่างคล่องตัว นอกจากนี้ศึกษาความพร้อมของ

ตลาดเงินและตลาดทุนของไทยในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจัดเป็นตลาดการเงินที่เป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับนักลงทุนในอาเซียน พบว่าภาครัฐมีการกำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศให้ภาคเอกชนและนักลงทุนในหลายด้าน มีการตื่นตัวของภาคเอกชนและนักลงทุนในการลงทุนต่างประเทศ โดยภาครัฐเร่งเสริมสร้างศักยภาพในการลงทุนด้วยการส่งเสริมความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการไปลงทุนในต่างประเทศให้กับนักลงทุน ซึ่งจะนำมาสู่การเพิ่มประสิทธิภาพของนักลงทุน ทั้งบุคคลธรรมดา นิติบุคคล นักลงทุนสถาบันตลาดทุนไทย สามารถออกไปลงทุนในต่างประเทศได้สะดวกขึ้น

บทที่ 3

การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

การศึกษาเรื่อง “แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย” ผู้วิจัยทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องดังนี้

ตอนที่ 1 การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปของไทย

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ของผู้ลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศของแต่ละประเทศ

ตอนที่ 3 การสนับสนุนการลงทุนโดยตรงต่างประเทศของภาครัฐต่างประเทศ

ตอนที่ 1 การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปของไทย

1. ความหมายทั่วไปเกี่ยวกับการลงทุนระหว่างประเทศ

มนุษย์ได้มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกันในระดับท้องถิ่นจนถึงระดับข้ามชาติ ทำให้เกิดทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศ ประเทศที่มีความเชี่ยวชาญในการผลิต มีทรัพยากรที่เป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต และมีแรงงานและต้นทุนการผลิตที่ต่ำประเทศนั้นย่อมได้เปรียบในการที่จะผลิตสินค้าให้ถึงจุดที่ผลิตได้มากแต่มีต้นทุนต่ำ เนื่องมาจากการขยายการผลิต และสามารถนำผลผลิตที่มีจำนวนมากเกินที่จะใช้ภายในประเทศนั้นส่งออกขายยังต่างประเทศ แต่การให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่าในการผลิตนั้นย่อมต้องการลงทุนขนาดใหญ่ ดังนั้นหลายประเทศที่มีเงินทุนแต่ไม่มีกำลังผลิต และประเทศที่มีกำลังการผลิตแต่ไม่มีศักยภาพในการลงทุนจึงพึ่งพากันและกันเพื่อให้เกิดการเอื้อประโยชน์ในเศรษฐกิจของแต่ละประเทศมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการลงทุนระหว่างประเทศ (Foreign Investment)

องค์กรการเงินระหว่างประเทศ หรือ IMF (International Monetary Fund) ได้ให้คำจำกัดความ การลงทุนระหว่างประเทศ (Foreign Investment) ว่าเป็นการโยกย้ายทรัพย์สินทรัพย์ที่มีตัวตน หรือทรัพย์สินไร้สภาพจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง เพื่อวัตถุประสงค์ในการสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศที่ถูกลงทุน โดยที่ประเทศเจ้าของสินทรัพย์นั้นมีส่วนความเป็นเจ้าของทั้งหมดหรือบางส่วนในสินทรัพย์ที่อยู่ในประเทศที่ถูกลงทุนนั้น (เวทวังก์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552: 2)

2. รูปแบบการลงทุนระหว่างประเทศ

การลงทุนระหว่างประเทศแบ่งได้ออกเป็น 2 แบบดังนี้

2.1 การลงทุนทางตรงในต่างประเทศ (Foreign Direct Investment)

องค์การการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund: IMF) ได้ให้คำนิยาม การลงทุนทางตรงในต่างประเทศ (Foreign Direct Investment) หมายถึงการลงทุนที่จะได้มาซึ่งผลประโยชน์อันยั่งยืนในการดำเนินการธุรกิจในเศรษฐกิจภายนอกประเทศของผู้ลงทุน ซึ่งผู้ลงทุนจะได้รับสิทธิในการออกเสียงบริหารจัดการองค์กร โดยบริษัทลงทุนทางตรงจะต้องมีส่วนความเป็นเจ้าของอย่างน้อยร้อยละ 10 ของส่วนความเป็นเจ้าของทั้งหมด นอกเหนือจากมีการระบุระดับความเป็นเจ้าของแล้ว ยังมีการระบุถึงข้อกำหนดจำนวน การโยกย้ายเงินลงทุนระหว่างบริษัทแม่และบริษัทที่อยู่ในต่างประเทศด้วย เนื่องจากลักษณะหลักของการลงทุนทางตรงในต่างประเทศคือการทำประโยชน์อย่างยั่งยืนให้กับบริษัท ดังนั้นการที่จะเป็นการลงทุนทางตรงได้นั้น เงินลงทุนจะต้องถูกจัดสรรโดยนักลงทุนทางตรงผ่านทางการลงทุนโดยตรงหรือการลงทุนทางอ้อมในบริษัทที่เกี่ยวข้อง รูปแบบของการลงทุนแบบนักลงทุนทางตรงสามารถแยกออกได้เป็นเงินลงทุนจากนักลงทุนทางตรง การลงทุนใหม่จากรายได้และการให้เงินกู้ระยะยาวและระยะสั้นภายในบริษัทด้วยกัน (เวทาก์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552: 3)

นอกเหนือจากองค์การการเงินระหว่างประเทศที่ได้ให้คำจำกัดความของการลงทุนทางตรงแล้ว OECD Benchmark Definition of Foreign Investment ยังเสนอให้นิยามของการลงทุนทางตรงว่าองค์การการลงทุนทางตรงเป็นองค์กรนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นหรือไม่ได้จัดตั้งเป็นนิติบุคคล (เช่น บริษัทสาขา) ที่ต่างชาติได้มีส่วนความเป็นเจ้าของมากกว่าร้อยละ 10 ของหุ้นสามัญทั้งหมดหรือร้อยละ 10 ของอำนาจการออกเสียง หรือมีส่วนความเป็นเจ้าของน้อยกว่าร้อยละ 10 แต่มีอำนาจในการบริหารจัดการองค์กรและมีสิทธิ์ออกเสียงเป็นส่วนใหญ่ในการบริหารองค์กรได้ อำนาจในการออกเสียงเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่านักลงทุนทางตรงนั้นมีผลกระทบต่อการจัดการบริหารงานขององค์กรแต่ไม่ได้หมายถึงการมีอำนาจควบคุมการตัดสินใจขององค์กรทั้งหมด ลักษณะที่สำคัญที่สุดของการลงทุนทางตรงซึ่งต่างจากการลงทุนทางด้านตลาดทุนในต่างประเทศคือการที่มีอำนาจออกเสียงในการบริหารงานองค์กรอย่างมี ประสิทธิภาพนั่นเอง แบ่งเป็น 2 ประเภทดังนี้(เวทาก์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552: 5)

2.1.1 นักลงทุนทางตรง (Direct Investor)

นักลงทุนทางตรง หมายถึง หน่วยงานต่างประเทศหรือกลุ่มการลงทุนในต่างประเทศ ซึ่งได้มีการกระทำการลงทุนทางตรง

2.1.2 บริษัทลงทุนทางตรง (Direct Investment Enterprise)

องค์กรที่จดทะเบียนบริษัทเป็นนิติบุคคลหรือไม่ใช่นิติบุคคล เช่นสาขาบริษัทย่อย บริษัทลูกหรือบริษัทเริ่มต้นในเครือ ซึ่งได้มีการกระทำการลงทุนทางตรง ระดับการมีสิทธิออกเสียงในส่วนของความเป็นเจ้าของนั้นแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสัดส่วนการลงทุน

2.2 การลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศ(International Portfolio Investment)

องค์กรการเงินระหว่างประเทศ ได้ให้คำนิยามตามการแจกแจงของสินทรัพย์ และเห็นว่าเป็นการลงทุนในตราสารทุน และตราสารหนี้ ในต่างประเทศที่ได้มีการซื้อขายในตลาดหลัก และตลาดรอง ตราสารหนี้ที่รวมไปถึง พันธบัตร ตราสารหนี้ระยะสั้น ตราสารทางการเงิน และตราสารอนุพันธ์ ตราสารทุน ในที่นี้ครอบคลุมถึงตราสารในส่วนของความเป็นเจ้าของในบริษัทเช่น หุ้นสามัญ หุ้นร่วม หรือลักษณะตราสารหุ้นที่มีส่วนคล้ายกัน หุ้นชนิดอื่นที่ไม่ได้คงความเป็นเจ้าของ เช่น หุ้นบุริมสิทธิ กองทุนรวม ก็รวมอยู่ในประเภทนี้

3. การลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ ที่ไม่ใช่เป็นการลงทุนโดยตรง

การลงทุนระหว่างประเทศแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือการลงทุนทางตรงในต่างประเทศ และการลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศ ยังมีการลงทุนระหว่างประเทศบางชนิดที่ไม่ใช่เป็นการลงทุนโดยตรง ซึ่งไม่ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก เช่นการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศอย่างพวกตราสารทางการเงินต่างๆ ก็สามารถลงทุนผ่านได้หลายช่องทาง ดังนี้ (อุบลรัตน์ จันทรัมย์, ออนไลน์, 2552)

3.1 การลงทุนผ่านกองทุนรวม

การลงทุนผ่านกองทุนรวมต่างๆ ซึ่งปัจจุบันก็มีให้เลือกหลากหลาย อาทิเช่น กองทุนรวมที่มีนโยบายไปลงทุนในต่างประเทศในตราสารทุนหรือตราสารหนี้ อย่างไรก็ตาม หรือการลงทุนในลักษณะผสม คือทั้งในตราสารทุนและตราสารหนี้ การลงทุนแบบนี้ถือเป็นการลงทุนทางอ้อมของนักลงทุนรายย่อย เพราะไม่ได้มีอำนาจตัดสินใจในการบริหารเงินลงทุนโดยตรง กล่าวคือ ถ้าอยากลงทุนก็เป็นการซื้อหน่วยลงทุนของกองทุนรวมนั้นๆ ซึ่งมีนโยบายการลงทุนที่ถูกกำหนดไว้แล้ว แต่เราก็สามารถเลือกลงทุนในกองทุนที่มีนโยบายการลงทุนสอดคล้องกับความต้องการของเราได้

3.2 การลงทุนผ่านการจัดตั้งเป็นกองทุนส่วนบุคคล (Private Fund) หรือลงทุนในหลักทรัพย์ผ่านนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ (Brokers)

การลงทุนผ่านบริษัทหลักทรัพย์ซึ่งค่อนข้างเป็นการลงทุนทางตรงของนักลงทุนรายย่อย กล่าวคือ นักลงทุนรายย่อยจะมีความคล่องตัวและสามารถตัดสินใจในการลงทุนได้มากขึ้น โดยบุคคลทั่วไปลงทุนได้คนละ 5 ล้านดอลลาร์ และถ้าเป็นนิติบุคคลที่มีสิทธิ์ตั้งแต่ 1 พันล้านบาทขึ้นไป สามารถลงทุนได้ถึง 50 ล้านดอลลาร์ สำหรับประเภทหลักทรัพย์ที่ลงทุนได้จะมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ หากลงทุนผ่าน Brokers ประเภทของหลักทรัพย์จะถูกจำกัดมากกว่าในกรณีการลงทุนผ่าน Private Fund และกองทุนรวม ก็จะการลงทุนได้เฉพาะหลักทรัพย์ประเภทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หรือพันธบัตรรัฐบาลเท่านั้น เนื่องจากนักลงทุนรายย่อยเป็นผู้บริหารหลักทรัพย์เอง ซึ่งอาจมีความเสี่ยงในการลงทุนมากกว่าการให้บริษัทจัดการเป็นผู้บริหารแทน

3.3 การลงทุนโดยตรงของนิติบุคคลที่มีสิทธิ์ตั้งแต่ 5,000 ล้านบาท

การลงทุน โดยตรงของนิติบุคคลที่มีสิทธิ์ ตั้งแต่ 5,000 ล้านบาทขึ้นไป สามารถลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศได้ด้วยตนเอง ในวงเงินไม่เกิน 50 ล้านดอลลาร์ต่อราย

3.4 การฝากเงินตราต่างประเทศกับธนาคารพาณิชย์ในประเทศ

(Foreign Currency Deposit : FCD)

เพื่อได้ดอกเบี้ยเป็นเงินสกุลอื่นที่ไม่ใช่เงินบาท ก็ถือเป็นการลงทุนในต่างประเทศได้เช่นกัน ซึ่งถ้าเรามีรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ ก็สามารถฝากได้โดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของวงเงิน แต่ถ้าไม่มีแหล่งเงินได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ก็สามารถฝากได้เช่นกัน โดยนำเงินบาทมาแลกกับ ธนาคารพาณิชย์ ในประเทศ ซึ่งจะแบ่งได้เป็น 2 กรณี คือ

3.4.1 กรณีที่มีภาระผูกพันที่ต้องใช้เงินตราต่างประเทศในอนาคต

อาทิเช่น มีภาระที่ต้องจ่ายเงินเป็นเงินตราต่างประเทศ จะฝากได้ไม่เกิน 1 ล้านดอลลาร์ สำหรับบุคคลทั่วไป และไม่เกิน 100 ล้านดอลลาร์ สำหรับนิติบุคคล

3.4.2 กรณีที่ไม่มีภาระผูกพันที่ต้องใช้เงินตราต่างประเทศ

ฝากได้ไม่เกิน 100,000 และ 300,000 ดอลลาร์ สำหรับบุคคลธรรมดา และนิติบุคคล ตามลำดับ

จะเห็นว่าทั้ง 4 ช่องทางหลักนั้นเป็นความต้องการหรือเป็นการตัดสินใจเพื่อลงทุนในสินทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนโดยตรง นักลงทุนสามารถได้ลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศจากการที่เป็นสมาชิกในกองทุนสำรองชีพ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กองทุนประกันสังคม

และการทำประกันกับบริษัทประกันภัยก็เท่ากับว่านักลงทุนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการลงทุนในต่างประเทศทางอ้อมผ่านนักลงทุนสถาบันเหล่านั้น เพราะนักลงทุนสถาบันดังกล่าวได้รับอนุญาตให้ออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศได้ อย่างไรก็ตามการลงทุนของนักลงทุนสถาบันเหล่านี้ถือว่ายังมีสัดส่วนไม่มากนัก ขึ้นอยู่กับนโยบายการลงทุนของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนั้นๆ ทั้งนี้จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยเสี่ยงจากการลงทุนในต่างประเทศอย่างรอบคอบด้วย โดยเฉพาะความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนและความเสี่ยงที่ผู้ออกตราสารไม่สามารถจ่ายชำระดอกเบี้ยหรือชำระคืนเงินต้นได้เต็มตามจำนวนหรือตามเวลาที่กำหนดไว้เพราะการลงทุนที่ต้องการผลตอบแทนสูง ความเสี่ยงก็ต้องสูงด้วย ซึ่งเป็นเรื่องปกติของการลงทุน ผู้ลงทุนจึงต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจให้ดีก่อนตัดสินใจลงทุน

4. ข้อแตกต่างของการลงทุนโดยตรงและการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างการลงทุนทางตรงในต่างประเทศและการลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศ คือ การลงทุนทางตรงในต่างประเทศจะต้องเป็นการโยกย้ายทรัพย์สินเช่น เทคโนโลยี เครื่องมืออุปกรณ์ เงินทุน รวมไปถึงการจ้างงานในประเทศที่ไปลงทุน และการบริหารงานโดยตรงในบริษัทหรือโรงงานที่ไปลงทุนในต่างประเทศด้วย ขณะที่การลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศนั้น เป็นการโยกย้ายเงินทุนในลักษณะการเข้าไปซื้อตราสารทางการเงินแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งสามารถสรุปความแตกต่างได้ ดังนี้

4.1 ระยะเวลาการลงทุน

โดยปกติจะพบว่าการลงทุนโดยตรง (Foreign Direct Investment) จะเป็นการลงทุนในระยะยาว เนื่องจากจะเป็นการลงทุนในภาคเศรษฐกิจจริง ซึ่งจะต้องใช้ระยะเวลาในการสร้างธุรกิจ สร้างโรงงาน รวมถึงการสร้างตลาดเพื่อกระจายสินค้าและบริการ ดังนั้นการลงทุนจึงต้องใช้ระยะเวลาทั้งการพัฒนาและการสร้างผลตอบแทน ขณะที่การลงทุนในหลักทรัพย์ซึ่งเป็นการลงทุนสินทรัพย์ทางการเงิน อาทิเช่น ตราสารทุนและตราสารหนี้ เป็นต้น ซึ่งสามารถเป็นการลงทุนในระยะสั้นและระยะยาว อย่างไรก็ตามสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน คือ ผู้ลงทุนต้องการแสวงหาอัตราผลตอบแทนที่ดีที่สุด หากผลตอบแทนจากการลงทุนอยู่ในระดับที่ต้องการแล้ว ผู้ลงทุนอาจจะดำเนินการถอนการลงทุนดังกล่าวได้ จึงมีลักษณะการลงทุนระยะสั้นมากกว่าการลงทุนระยะยาว ดังจะเห็นได้จากการเก็งกำไรระยะสั้นและภาวะเงินทุนไหลออกเข้าออกอย่างรวดเร็วในตลาดเงินตลาดทุนระหว่างประเทศ

4.2 อำนาจในการบริหารจัดการหรือควบคุมดูแลกิจการ

ในกรณีของการลงทุนในหลักทรัพย์ แม้ว่าจะสามารถลงทุนในตราสารทุนได้ แต่ผู้ลงทุนจะไม่มีอำนาจในการบริหารจัดการหรือควบคุมดูแลกิจการนั้นๆ ขณะที่การลงทุนโดยตรงจะมีอำนาจในการบริหารจัดการหรือควบคุมดูแลกิจการ เนื่องจากการลงทุนทางตรงมีส่วนได้ส่วนการใช้ทรัพยากรในการลงทุนที่สูง ดังจะเห็นได้จากการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ จะต้องเป็นการโยกย้ายทรัพย์สินเช่น เทคโนโลยี เครื่องมืออุปกรณ์ และเงินทุน

4.3 การโยกย้ายสินทรัพย์จากประเทศแม่ไปสู่ประเทศที่ไปทำการลงทุน

พบว่าการลงทุนทางตรงในต่างประเทศจะต้องเป็นการโยกย้ายทรัพย์สินเช่น เทคโนโลยี เครื่องมืออุปกรณ์ เงินทุน รวมไปถึงการจ้างงานในประเทศที่ไปลงทุนและการบริหารงานโดยตรงในบริษัทหรือโรงงานที่ไปลงทุนในต่างประเทศด้วย สำหรับการลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศนั้นเป็นการโยกย้ายเงินทุนในลักษณะการเข้าไปซื้อตราสารทางการเงิน แต่เพียงอย่างเดียว สิทธิในการบริหารงานหรือออกเสียงอาจจะมีแค่ในส่วนของการที่ไปซื้อตราสารประเภทหุ้นสามัญเท่านั้น นักลงทุนไม่มีส่วนในการบริหารองค์กรที่เป็นผู้ออกตราสารนั้นๆ ได้ วัตถุประสงค์ในการลงทุนก็เพื่อกระจายความเสี่ยงจากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศ และเพื่อให้ได้มาซึ่งผลตอบแทนที่สูงกว่า ถึงอย่างไรก็ดีการลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศก็ยังคงมีความเสี่ยงอยู่ ความเสี่ยงในที่นี้อันเนื่องมาจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนกฏและข้อบังคับในการซื้อหลักทรัพย์ในแต่ละประเทศ และควมมีเสถียรภาพของตลาดหลักทรัพย์ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมในประเทศนั้นๆ

4.4 ปัจจัยที่นำมาพิจารณาเพื่อให้เกิดการลงทุน

โดยทฤษฎีการลงทุนทางตรงในต่างประเทศจะช่วยชี้ให้ผู้ลงทุนเห็นถึงปัจจัยที่สามารถทำให้เกิดการลงทุนซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ทำให้ธุรกิจมีความแตกต่างกันในระหว่างประเทศ และปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการได้เปรียบในการแข่งขันซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยดึงดูดและปัจจัยผลักดัน โดยแบ่งตัวปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงเป็น 3 ประเภทคือ (เวทวังก์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552: 15)

4.4.1 ประเภทที่เน้นการเมืองมากแต่เน้นเศรษฐกิจน้อย

ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรง ซึ่งได้ให้ความสนใจในเรื่องเสถียรภาพทางการเมืองที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ

4.4.2 เน้นเศรษฐกิจมากแต่เน้นการเมืองน้อย

ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรง ซึ่งเน้นแต่ตัวปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศมากกว่าปัจจัยทางการเมืองในประเทศนั้น ๆ

4.4.3 ประเภทที่ผสมระหว่างปัจจัยทางการเมืองและเศรษฐกิจ

อย่างเท่าเทียมกัน

ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรง ซึ่งให้ความสำคัญปัจจัยทางการเมืองและเศรษฐกิจในอัตราที่เท่า ๆ กัน ในที่นี้จะดูรวมไปถึงเสถียรภาพของรัฐบาลที่ส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจที่มีในประเทศ

จะเห็นได้ว่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศนั้นจะต้องพิจารณาปัจจัยด้านต่าง ๆ หลายด้าน อาทิเช่น ด้านการเงิน ด้านการตลาด ด้านการเมือง ด้านสังคม รวมถึงด้านวัฒนธรรมเข้าไปพร้อมกัน ขณะที่การลงทุนในหลักทรัพย์ผู้ลงทุนหวังแสวงหาอัตราผลตอบแทนที่ดีที่สุดจากการเปลี่ยนแปลงของตราสารที่ลงทุน ดังนั้นปัจจัยความเสี่ยงที่จะต้องพิจารณาที่สำคัญ คือ ความเสี่ยงด้านตลาด จากการเปลี่ยนแปลงของราคาเป็นสำคัญ ทำให้นักลงทุนจะต้องคำนึงถึงความเสี่ยงด้วยมิใช่คำนึงแต่ด้านผลตอบแทนเพียงอย่างเดียว

5. ความเสี่ยงจากการลงทุนระหว่างประเทศ

ความเสี่ยงจากการลงทุน หมายถึง ความไม่แน่นอนที่ผู้ลงทุนจะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนนั้นคลาดเคลื่อนหรือสูญเสียไปจากความคาดหวังที่จะได้รับ ซึ่งสามารถวัดได้โดยช่วงของผลตอบแทน หากช่วงผลตอบแทนที่อาจจะเกิดขึ้นระหว่างผลตอบแทนที่สูงสุดและต่ำสุดนี้ยิ่งกว้างขวางขึ้นเพียงใดความไม่แน่นอนของผลตอบแทนในอนาคตก็มากขึ้นเท่านั้น เครื่องชี้วัดความเสี่ยงโดยทั่วไปของความเสี่ยงจากการลงทุนตามวิธีทางสถิติ คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และความแปรปรวน (Variance) ของอัตราผลตอบแทน โดยเครื่องชี้ความเสี่ยงนี้เป็นมาตรวัดการกระจายตัวของอัตราผลตอบแทนที่คาดหวัง ซึ่งสะท้อนถึงโอกาสที่อัตราผลตอบแทนที่จะเกิดขึ้นจริงไม่เป็นไปตามอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังไว้ หากค่าความเบี่ยงเบนนี้มีค่าในระดับสูงก็จะแสดงขึ้นการกระจายตัวของผลตอบแทนที่คาดหวังสูงขึ้นเท่านั้น ซึ่งก็แสดงว่าความเสี่ยงของการลงทุนดังกล่าวก็สูงขึ้นตามไปด้วย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานในบางกรณีอาจจะไม่ใช่เครื่องมือที่เหมาะสมในการวัดความเสี่ยง เนื่องจากการกระจายตัวของผลตอบแทน ไม่ใช่การกระจายตัวแบบสมมาตร ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งอาจจะทำให้ค่าความเสี่ยงจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริงได้ โดยทั่วไปความเสี่ยงจากการลงทุนที่นักลงทุนจะต้องเผชิญ ซึ่งอาจจะได้ทั้งความเสี่ยงที่สามารถบริหารจัดการได้จากการกระจายการลงทุน

และจะมีความเสี่ยงบางส่วนที่ไม่สามารถบริหารจัดการความเสี่ยงได้และนักลงทุนทุกรายต้องเผชิญ คือ ความเสี่ยงจากระบบ ทั้งนี้ความเสี่ยงจากการลงทุนสามารถแบ่งได้ ดังนี้

5.1 ความเสี่ยงของตลาด (Market risk)

ความเสี่ยงของตลาด (Market risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของตลาดโดยรวมที่หลักทรัพย์ทุกตัวต้องเผชิญ ซึ่งอาจจะเผชิญมากหรือน้อยแต่ต่างกันก็ได้ แต่ความเสี่ยงนี้ไม่สามารถขจัดออกไปได้แม้จะกระจายการลงทุนออกไปแล้วก็ตาม

5.2 ความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ย (Interest rate risk)

ความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ย (Interest rate risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากความแปรผันของอัตราดอกเบี้ย โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบสูง ได้แก่ตราสารหนี้ระยะยาวที่มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยคงที่ โดยเมื่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินปรับเพิ่มขึ้นและหากผู้ลงทุนมีความจำเป็นที่จะต้องขายตราสารหรือพันธบัตรที่ลงทุนไว้ในตลาดตราสารหนี้ ผู้ขายก็จะต้องเสนออัตราผลตอบแทน (Yield) แก่ผู้สนใจซื้อเท่าเทียบกับระดับดอกเบี้ยปัจจุบัน ดังนั้นราคาของตราสารจะต้องปรับลดลง

5.3 ความเสี่ยงด้านเครดิต (Credit risk หรือ Default risk)

ความเสี่ยงด้านเครดิต (Credit risk หรือ Default risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากตัวบริษัทนั้น ๆ เองว่าจะจ่ายเงินหนี้หรือปฏิบัติตามภาระผูกพันได้อย่างสมบูรณ์หรือไม่ โดยในการวิเคราะห์สามารถพิจารณาได้จากปัจจัยพื้นฐาน เช่น พื้นฐานทางการเงิน ความสามารถในการบริหารจัดการ ความสามารถในการทำกำไร ระดับการก่อหนี้ ความสามารถในการชำระหนี้ หรือส่วนแบ่งการตลาด เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในการวิเคราะห์ความเสี่ยงด้านเครดิต อาจจะใช้ข้อมูลจากสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือ โดยบริษัทซึ่งทำหน้าที่ให้บริการจัดอันดับคุณภาพและความเสี่ยงของตราสารประเภทหนี้ หรือของบริษัทหรือองค์กรต่างๆ โดยในการจัดอันดับความน่าเชื่อถือของตราสารหนี้ จะพิจารณาระดับความสามารถของบริษัทผู้ออกตราสารที่จะชำระคืนเงินต้นและชำระดอกเบี้ยได้ตามเวลาและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ผลการจัดอันดับจะเผยแพร่ให้คนทั่วไปได้ทราบเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจลงทุนหรือประโยชน์อย่างอื่น อันดับความน่าเชื่อถือจะแสดงเป็นสัญลักษณ์ตัวอักษร โดยเริ่มจากความน่าเชื่อถือ ระดับสูงสุดไปจนถึงระดับต่ำสุดจากปัญหาวิกฤติ Subprime ในช่วงที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่าปัญหาจากการใช้ข้อมูลการจัดอันดับความน่าเชื่อถืออาจจะไม่ประสิทธิภาพเพียงพอ เนื่องจากอันดับความน่าเชื่อถืออาจจะไม่ได้สะท้อนความเสี่ยงที่แท้จริง การวิเคราะห์และการปรับอันดับความน่าเชื่อถือ อาจจะไม่ทันต่อเหตุการณ์ ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายแก่นักลงทุน และเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุที่ทำให้เกิดวิกฤต

การเงินที่ผ่านมาและชี้ให้เห็นว่า ควรปรับปรุงโครงสร้างของการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น(เวทาค์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552 : 25)

5.4 ความเสี่ยงจากธุรกิจ (Business risk หรือ Industry risk)

ความเสี่ยงจากธุรกิจ (Business risk หรือ Industry risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากลักษณะของกลุ่มธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมดังกล่าว ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการลงทุน ราคาของหลักทรัพย์ที่ลงทุนได้

5.5 ความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน (Exchange risk)

ความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน (Exchange risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในผลตอบแทนในการลงทุนอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยน ปกติสินทรัพย์ต่างประเทศของประเทศใดมักจะถูกซื้อในหน่วยเงินตราของประเทศนั้น ทำให้นักลงทุนต้องเจอกับความไม่แน่นอนของอัตราแลกเปลี่ยนหรือค่าเงินของหน่วยเงินตรา นั้น (เวทาค์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552: 27) ได้อธิบายถึงความเสี่ยงในการลงทุนในหุ้นในต่างประเทศไว้ว่า ผลตอบแทนของหุ้นต่างประเทศจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนและอุตสาหกรรมของหุ้นเหล่านั้น ทั้งนี้ ปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญระดับประเทศของตัวหุ้นเหล่านั้น เช่น อัตราแลกเปลี่ยนยอมได้รับผลกระทบมาจากอัตราดอกเบี้ย อำนาจซื้อโดยเปรียบเทียบ เป็นต้น ประกอบกับภาคอุตสาหกรรมในประเทศของบริษัทที่ออกหุ้นเหล่านั้นย่อมส่งผลกระทบต่อการค้าดำเนินงานและผลกำไรขาดทุนของบริษัทในภาคอุตสาหกรรมเดียวกัน ทั้งนี้ ความผันผวนของปัจจัยเหล่านี้ถูกส่งผลกระทบจากการบูรณาการทางตลาดเงินระดับโลก เช่นเดียวกัน โดยสำหรับการลงทุนในหุ้นต่างประเทศ ความเสี่ยงของค่าเงินคิดเป็นร้อยละ 10 - 15 ของความเสี่ยงทั้งหมด แต่ความเสี่ยงอาจจะมากขึ้นสำหรับพันธบัตร ความเสี่ยงของค่าเงินสามารถถูกทำให้หมดไปได้ โดยการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีหน่วยเงินตราแตกต่างกัน และหน่วยเงินตราเหล่านี้ควรมีความสัมพันธ์กันต่ำ ความเสี่ยงของค่าเงินสามารถแยกออกได้เป็น ความไม่แน่นอนของค่าเงิน และความสัมพันธ์กันระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและ ผลตอบแทนจากการลงทุนในหน่วยเงินท้องถิ่น โดยทั่วไปพบว่าสำหรับค่าเงินที่เป็นสกุลหลัก อัตราแลกเปลี่ยนและตลาดหุ้นมักจะมีทิศทางเดียวกันในช่วงเวลาสั้น ๆ

5.6 ความเสี่ยงด้านการเมือง (Political risk)

ความเสี่ยงด้านการเมือง (Political risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากความผันผวนของการ เปลี่ยนแปลงทางการเมือง แล้วทำให้เงื่อนไขการลงทุนในประเทศต่างไปจากรูปแบบที่เคยคาดไว้แต่เดิม ซึ่งอาจจะสร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นกับการลงทุน โดย (เวทาค์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552 : 30) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของความเสี่ยงทางการเมืองต่อการ

ลงทุนทางตรงของผู้ลงทุนต่างชาติในประเทศรัสเซีย จากผลการศึกษาพบว่า สาเหตุหนึ่งของการที่นักลงทุนทางตรงต่างชาติไม่ต้องการที่จะเข้ามาลงทุนในรัสเซีย อันเนื่องมาจากความเสี่ยงทางด้านการเมือง ทั้งนี้ระบบทางการเมืองของรัสเซียจริงอยู่ยังไม่มีความเสถียรภาพที่มั่นคงพอ อีกทั้งมีการตัดสินใจผิดพลาดในนโยบายการดำเนินงานในอดีตให้เห็น ทำให้นักลงทุนไม่มีความเชื่อมั่นที่จะเสี่ยงเข้ามาลงทุนในประเทศรัสเซีย นอกจากนี้กฎระเบียบของระบบเศรษฐกิจในท้องถิ่นยังไม่มีความมาตรฐานที่ทำให้นักลงทุนเชื่อถือ ดังนั้นนักลงทุนทางตรงจากต่างประเทศจึงชะลอการลงทุนในประเทศรัสเซีย

นอกจากนี้(เวทาค์ พวงทรัพย์และคณะ, 2552 : 34) ได้ศึกษาถึงปัจจัยของความเสี่ยงทางการเมืองที่ทำให้นักลงทุนทางตรงในต่างประเทศพิจารณาถึงความเป็นไปได้ในการที่จะตัดสินใจลงทุน ปัจจัยเหล่านั้นได้แก่ เสถียรภาพที่มั่นคงของรัฐบาลประเทศนั้นการไม่มีซึ่งความขัดแย้งภายในประเทศ สิทธิโดยชอบทางประชาธิปไตยและกฎหมายมีความสำคัญเป็น อย่างยิ่งสำหรับนโยบายที่สามารถดึงดูดนักลงทุนทางตรงให้เข้าไปลงทุนในประเทศนั้น ๆ ได้ อีกประเทศที่เห็นได้ชัดถึงความมีศักยภาพในการเติบโตทางเศรษฐกิจนั้นคือ ประเทศจีน นักลงทุนทางตรงหลายประเทศให้ความสนใจและอยากจะเข้าไป ลงทุนในประเทศจีนเนื่องจากเห็นถึงข้อได้เปรียบทางด้านฐานการผลิต เช่น ต้นทุนแรงงาน และทรัพยากรที่มีราคาถูก หากสามารถทำให้ความผันผวนในความเสี่ยงในการลงทุนน้อยลง ซึ่งหมายถึงภาครัฐจะต้องมีความมั่นคงในนโยบาย ลดความผันผวนทางความเสี่ยงทางด้านอัตราแลกเปลี่ยนและการเงินภายในประเทศ ลดความขัดแย้งทางด้านการเมืองและเหตุการณ์ไม่สงบต่างๆ

จากการศึกษา พบว่าความเสี่ยงทางด้านนโยบายและเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศที่จะไปลงทุนนั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่นักลงทุนทางตรงในต่างประเทศให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ถึงแม้ประเทศเหล่านั้นจะมีข้อได้เปรียบทางการลงทุนต่างๆ เช่น ค่าแรงถูก ทรัพยากรมาก วัตถุดิบมีราคาต่ำ แต่หากประเทศเหล่านั้นมีความเสี่ยงของประเทศทั้งทางด้าน เศรษฐกิจ การเงิน การเมืองแล้ว นักลงทุนทางตรงในต่างประเทศโดยส่วนใหญ่อาจจะเลือกไปลงทุนในประเทศที่มีความเสี่ยงทางด้านนี้น้อยกว่า ถึงแม้ต้นทุนการผลิตจะไม่ต่ำเท่ากับประเทศที่มีความเสี่ยงสูงก็ตาม ความเสี่ยงในการโยกย้ายเงินทุน ความเสี่ยงในการดำเนินกิจการ ความเสี่ยงจากการถูกจำกัดสิทธิในการเป็นเจ้าของและอาจรวมไปถึงการควบคุมอัตราแลกเปลี่ยน การยึดคืนทรัพย์สิน การเปลี่ยนแปลงนโยบายภาษี หรือการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจของประเทศ อาจกล่าวได้ว่า ความเสี่ยงของประเทศคู่สัญญาเป็นนโยบายของรัฐบาลท้องถิ่นที่ทำให้ผลตอบแทนที่แท้จริงของการลงทุนจากต่างประเทศลดลง หรือทำให้การจ่ายเงินปันผล ดอกเบี้ย และเงินต้นให้แก่ผู้ลงทุนจากต่างประเทศลดลง อาจรวมไปถึงความเสี่ยงจากการผิดชำระหนี้อันเนื่องมาจาก

การกระทำของรัฐบาลหรือจากความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจและการเมืองในประเทศที่เข้าไปลงทุน ในการจัดการกับความเสี่ยงนี้ นักลงทุนต้องประเมินและคาดการณ์อนาคตทางเศรษฐกิจ การเมือง และความสามารถในการจ่ายหนี้ค้ำชำระของประเทศที่จะเข้าไปลงทุนให้รอบคอบ นอกจากนี้ นักลงทุนควรประเมิน การเข้าไปแทรกแซงธุรกิจเอกชน โดยภาครัฐ ความสามารถของแรงงาน ทรัพยากรธรรมชาติภายในประเทศ โครงสร้าง ขนาด และสภาพคล่องของตลาดหลักทรัพย์ รวมไปถึงข้อจำกัดเชิงข้อมูล ข้อมูลในทางการเงินของบริษัทต่างประเทศอาจมีอยู่จำกัดและอาจยากต่อการทำความเข้าใจเนื่องมาจากหลักการปฏิบัติที่ไม่เป็นสากล

6. รูปแบบการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศที่ได้รับความนิยมสูง

ผู้วิจัยทำการศึกษารูปแบบการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศที่ได้รับความนิยมสูง (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย , ออนไลน์, 2557) จากการศึกษาทิศทางการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนไทยของศูนย์วิจัยกสิกรไทย โดยจำแนกรูปแบบการลงทุนทางด้าน เพื่อวัตถุประสงค์ของการเพิ่มพูนผลตอบแทนนั้น จำแนกได้เป็น 3 รูปแบบหลักๆ ได้แก่

6.1. การลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน (Financial Assets) อาทิ หุ้นสามัญ หุ้นกู้ และพันธบัตรรัฐบาล

6.2 การลงทุนในสินทรัพย์ถาวร (Real Assets) อาทิ บ้านและที่ดิน

6.3 การลงทุนในสินทรัพย์อื่นๆ อาทิ วัตถุโบราณ และเครื่องประดับต่างๆ ที่มีสภาพคล่องต่ำ

พบว่ารูปแบบการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศที่ได้รับความนิยมสูง ยังคงเป็นรูปแบบแรก นั่นคือ การลงทุนในสินทรัพย์ หรือหลักทรัพย์ทางการเงินเป็นหลัก ซึ่งในมุมมองของสถิติภาพรวมประเทศนั้น เริ่มเห็นทิศทางการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศที่ชัดเจนขึ้นในช่วงระยะเวลา 3-4 ปี ที่ผ่านมาทั้งในมิติของ 1. การลงทุนของนักลงทุนรายย่อย ผ่านบริษัทหลักทรัพย์/กองทุนส่วนบุคคล ตลอดจนผ่านกองทุนรวม และ 2. การลงทุนของนักลงทุนสถาบัน อาทิ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ อันมีแรงหนุนที่สำคัญส่วนหนึ่งจากการผ่อนคลายกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายเงินทุน และการลงทุนหลักทรัพย์ต่างประเทศของธนาคารแห่งประเทศไทยให้กับสถาบันตัวกลางเหล่านั้นตั้งแต่ปี 2550

7. ทิศทางการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนไทย

ผู้วิจัยศึกษาทิศทางการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของไทย จากข้อมูลศูนย์วิจัยกสิกรไทย ได้รวบรวมประเด็นสำคัญที่น่าสนใจเกี่ยวกับทิศทางการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนไทยในช่วงที่ผ่านมา และมุมมองในอนาคต พบว่าเม็ดเงินลงทุนใน

หลักทรัพย์ต่างประเทศในช่วงที่ผ่านมา มักผ่านช่องทางกองทุนรวมเป็นหลัก ขณะที่เริ่มเห็นสัญญาณการขยายตัวของช่องทางกองทุนส่วนบุคคลและบริษัทหลักทรัพย์ หลังจากที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ผ่อนคลายนโยบายการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2550 จนถึงปัจจุบัน พบว่ามูลค่าเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศได้ทยอยเพิ่มขึ้น จนมาที่ระดับ 20,629 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในเดือนพฤษภาคม 2555 โดยมีข้อสังเกตเพิ่มเติม ดังนี้

7.1 เม็ดเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศพึ่งพิงการลงทุนผ่าน

“กองทุนรวม”

เม็ดเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศพึ่งพิงการลงทุนผ่าน “กองทุนรวม” เฉลี่ยกว่าร้อยละ 95 ของเม็ดเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศทั้งหมดในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา (ปี 2552-2555) โดยล่าสุด เดือน พ.ค. 2555 มูลค่าเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศกว่า 20,629 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ นั่น มาจากเม็ดเงินลงทุนฯ ของธุรกิจกองทุนรวมถึง 20,210 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือคิดเป็นสัดส่วนที่ร้อยละ 98.0 เมื่อเทียบกับเม็ดเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศทั้งหมด โดยมาจากเม็ดเงินลงทุนในกองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารต่างประเทศ ผ่านรูปแบบเงินฝาก และตราสารหนี้ เป็นหลัก

7.2 กระแสตอบรับการลงทุนในหุ้นและหลักทรัพย์ต่างประเทศผ่าน

กองทุนส่วนบุคคลเพิ่มสูงขึ้น

กระแสตอบรับการลงทุนในหุ้นและหลักทรัพย์ต่างประเทศผ่านกองทุนส่วนบุคคลเพิ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับจำนวนนักลงทุนรายย่อยผ่านบริษัทหลักทรัพย์ โดยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (ปี 2549- 2554) เม็ดเงินลงทุนในหุ้นและหลักทรัพย์ต่างประเทศสำหรับหุ้นกู้และหุ้นต่างประเทศขยายตัวสูงขึ้น ขณะที่มีนักลงทุนที่ลงทุนผ่านบริษัทหลักทรัพย์เพิ่มขึ้นจากปี 2554 จำนวน 500 ราย มาที่ 550-600 ราย ในเดือน เมษายน 2555

7.3 เม็ดเงินลงทุนของนักลงทุนสถาบันประเภทกองทุนสำรองเลี้ยงชีพยัง

มีสัดส่วนไม่มากนัก

เม็ดเงินลงทุนของนักลงทุนสถาบันประเภทกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ยังมีสัดส่วนไม่มากนัก โดยล่าสุด ณ เดือน พ.ค. 2555 มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 0.7 ของมูลค่าเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศทั้งหมด เนื่องจากการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพยังคงมีข้อจำกัดเชิงนโยบาย โดยกองทุนรวมสำรองเลี้ยงชีพแต่ละกองทุนสามารถลงทุนในตราสารของบริษัทใดบริษัทหนึ่งได้ไม่เกินร้อยละ 15 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (ยกเว้น ตราสารที่

ผู้ออกเป็นรัฐบาล/รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายต่างประเทศ หรือองค์กรระหว่างประเทศลงทุนได้ไม่เกินร้อยละ 35 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ) รวมทั้งต้องได้รับความยินยอมจากคณะกรรมการกองทุน

8. ข้อจำกัดการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ

จะเห็นว่าการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศมีทิศทางที่เพิ่มขึ้น แต่วงเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศก็ยังคงถูกใช้ไม่เต็มวงเงินที่ได้รับอนุมัติจากทางการ ซึ่งสะท้อนข้อสังเกตบางประการ แม้ทางการไทยจะเปิดกว้างให้นักลงทุนที่ทำหน้าที่เป็นสถาบันตัวกลาง (ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงาน คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์) สามารถลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศมากขึ้นจากเดิม 30,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2550 มาที่ 50,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2553 แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่า นักลงทุนดังกล่าวมีการใช้วงเงินไปเพียงร้อยละ 41.3 ของวงเงินที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด 50,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

8.1 ข้อจำกัดด้านผลิตภัณฑ์และพฤติกรรมการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยที่ลงทุนผ่านกองทุนรวม

ข้อจำกัดด้านผลิตภัณฑ์และพฤติกรรมการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยที่ลงทุนผ่านกองทุนรวม แม้การลงทุนผ่านช่องทางกองทุนรวม จะมีสัดส่วนกว่าร้อยละ 95 ของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศทั้งหมด แต่ในการผลักดันปริมาณการลงทุนให้เติบโตสูงขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมในทางปฏิบัติ นั้น น่าจะเผชิญความท้าทายหลายประการ ซึ่งทำให้เม็ดเงินลงทุนของกองทุนรวมที่ได้รับการจัดสรรยังไม่สามารถถูกขับเคลื่อนได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย กล่าวคือ

8.1.1 พฤติกรรมการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยกลุ่มนี้ที่รับความเสี่ยงได้ค่อนข้างจำกัด

พฤติกรรมการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยกลุ่มนี้ที่รับความเสี่ยงได้ค่อนข้างจำกัด โดยคงต้องยอมรับว่า ฐานลูกค้าของธุรกิจกองทุนรวมส่วนใหญ่ มักพึ่งพิงฐานลูกค้าเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งยอมรับความเสี่ยงจากการลงทุนได้ค่อนข้างจำกัด ดังนั้น จึงนิยมลงทุนในตราสารที่ให้ผลตอบแทนที่สม่ำเสมอ อย่างเช่น เงินฝาก และตราสารหนี้ มากกว่าสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงสูงขึ้น ตลอดจนนิยมการลงทุนในตราสารภายในประเทศมากกว่าต่างประเทศ (แม้ว่าในบางกรณีกองทุนรวมที่ลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศดังกล่าวจะเสนอผลตอบแทนจากการลงทุนที่ดีกว่าในประเทศโดยเปรียบเทียบเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่สูงกว่าก็ตาม)

8.1.2 สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจต่างประเทศเปลี่ยนแปลงเร็ว

สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจต่างประเทศเปลี่ยนแปลงเร็ว ซึ่งมีผลต่อความน่าดึงดูดของผลตอบแทนและโอกาส การเสนอขายผลิตภัณฑ์ที่แข่งขันได้กับผลิตภัณฑ์ใน

ประเทศ โดยต้องยอมรับว่า อัตราผลตอบแทนของกองทุนรวมที่ลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ มีความอ่อนไหวสูงต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของประเทศผู้ออกตราสาร ตลอดจนภาพรวมเศรษฐกิจโลกซึ่งจะมีอิทธิพลต่ออัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน และราคาสินทรัพย์ที่เกี่ยวข้องให้ปรับตัว/ผันผวนสอดคล้องกันไป ดังนั้นหากไม่ได้ส่วนผสมที่ลงตัวของปัจจัยต่างๆ ดังกล่าว ควบคู่กับจังหวะการเสนอขายที่เหมาะสมแล้ว ก็อาจทำให้กองทุนรวมไม่สามารถหาผลิตภัณฑ์ที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักลงทุนในประเทศได้ในปริมาณ และขนาดที่มากพอ เมื่อเทียบกับต้นทุนการดำเนินการของกองทุนรวม

8.2 ข้อจำกัดของรัฐบาลไทย และสภาพแวดล้อมการลงทุนในต่างประเทศที่ไม่เอื้ออำนวย

แรงส่งจากเม็ดเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของฝั่งกองทุนส่วนบุคคล และรายย่อยผ่านบริษัทหลักทรัพย์ ยังติดข้อจำกัดของทางการไทย และสภาพแวดล้อมการลงทุนในต่างประเทศที่ไม่เอื้ออำนวย แม้ว่าในภาพรวมแล้ว นักลงทุนรายย่อยที่ลงทุนผ่านช่องทางนี้ น่าจะสามารถยอมรับความเสี่ยงได้สูงกว่านักลงทุนที่เลือกลงทุนผ่านกองทุนรวม เนื่องจากอาจมีสภาพคล่องมากกว่า ไม่จำเป็นต้องใช้ผลตอบแทนจากการลงทุนในการใช้จ่ายประจำวัน/ทั่วไป ตลอดจนมีความเชี่ยวชาญ/ความรู้ด้านการลงทุนมากกว่า ซึ่งทำให้แนวโน้มของเม็ดเงินที่ลงทุนผ่านช่องทางนี้ได้รับการตอบรับที่เพิ่มขึ้นจากนักลงทุนทั้งการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทหุ้นและตราสาร/หลักทรัพย์ในต่างประเทศ แต่ในทางปฏิบัตินั้น การลงทุนในช่องทางนี้ยังต้องเผชิญกับข้อจำกัดของวงเงินลงทุนจากทางการไทย ที่กำหนดให้บุคคลธรรมดาถูกจำกัดไม่เกินรายละ 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และนิติบุคคลไม่เกินรายละ 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งทำให้ผู้ที่มิมีศักยภาพในการลงทุนกลุ่มนี้ ไม่สามารถนำเงินออกไปเกินระดับดังกล่าวได้

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ของผู้ลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศของแต่ละประเทศ

1. ความสำคัญในฐานะผู้ลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

พบว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีมูลค่าการลงทุนโดยตรงมากที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่น โดยในปี ค.ศ. 2008 การลงทุนโดยตรงของญี่ปุ่นในประเทศต่างๆทั่วโลกมีมูลค่ามากถึง 128,020 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 6.89 ของการลงทุนโดยตรงทั่วโลก

อินเดียและจีนเป็นอีกสองประเทศที่น่าจับตามองในอนาคตในฐานะผู้ลงทุนโดยตรงเพราะในช่วงปี ค.ศ. 2001-2008 ทั้งสองประเทศมีสัดส่วนการลงทุนที่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี ค.ศ. 2005-2008 มูลค่าการลงทุนของทั้งสองประเทศได้เติบโตขึ้นมาก

โดยจีนได้ลงทุนโดยตรงเพิ่มขึ้นจาก 12,261 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี ค.ศ. 2005 เป็น 52,150 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี ค.ศ. 2008 และอินเดียได้ลงทุนโดยตรงเพิ่มจาก 2,978 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็น 17,865 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในช่วงเวลาเดียวกัน

เกาหลีใต้ก็มีบทบาทเป็นผู้ลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่มีขนาดเล็กกว่าอินเดียเล็กน้อย ออสเตรเลียเป็นประเทศผู้ลงทุนโดยตรงที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสามรองจากญี่ปุ่นและจีนในปี ค.ศ. 2008 แต่มีขนาดการลงทุนที่ผันผวนมากในช่วงปี ค.ศ. 2001-2008 ส่วนนิวซีแลนด์ยังเป็นประเทศผู้ลงทุนในต่างประเทศที่มีขนาดเล็ก

มาเลเซียเป็นประเทศผู้ลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญที่น่าสนใจที่สุด โดยมีการเพิ่มการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศอย่างมาก จนแซงสิงคโปร์ขึ้นเป็นที่หนึ่งในกลุ่ม ในขณะที่สิงคโปร์ซึ่งเคยมีบทบาทสำคัญที่สุดในกลุ่มมีการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่ผันผวนมากในช่วงปี ค.ศ.2001-2008

อินโดนีเซียมีมูลค่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศเป็นอันดับสามรองจากมาเลเซียและสิงคโปร์ โดยระหว่างปี ค.ศ.2004-2008 มูลค่าการลงทุนของอินโดนีเซียมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนหน้านี้

สำหรับประเทศไทยมีการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็นที่น่าสังเกตจากระดับต่ำกว่า 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ก่อนปี ค.ศ. 2005 เป็น 2,835 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนประเทศอื่นๆ ในอาเซียนยังไม่มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

2. ความสำคัญในฐานะเป็นแหล่งรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

จีนเป็นประเทศที่ได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากที่สุดในกลุ่มประเทศอาเซียน และมีแนวโน้มได้รับการลงทุนโดยตรงเพิ่มมากขึ้นทุกปี แม้ว่าสัดส่วนของทุนที่ลงในจีนจะลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงต้นทศวรรษ 2000 ในทำนองเดียวกันอินเดียได้รับการลงทุนโดยตรงเพิ่มขึ้นอย่างมากหลังปี ค.ศ. 2005 และมีความสำคัญรองลงมาจากออสเตรเลียและจีนเปรียบเทียบในกลุ่มอาเซียน โดยเฉพาะสิงคโปร์เป็นแหล่งรับการลงทุนที่สำคัญที่สุด โดยมีไทยเป็นแหล่งสำคัญรองลงมา เป็นที่น่าสังเกตว่าเวียดนามเป็นแหล่งรับทุนที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วจนแซงฟิลิปปินส์ขึ้นมาเทียบเท่าอินโดนีเซียและมาเลเซีย ส่วนประเทศที่เหลือยังเป็นแหล่งรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ไม่มีความสำคัญเท่าไรนัก เป็นที่น่าสังเกตว่าโดยรวมประเทศในกลุ่มอาเซียน เป็นแหล่งรับการลงทุนโดยตรงที่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นในช่วงกลางทศวรรษ 2000 แต่มีแนวโน้มคงที่หรือลดลงในช่วงปลายทศวรรษ

3. แหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศในอาเซียน

แหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สำคัญที่ลงทุนในประเทศอาเซียน คือ ประเทศในกลุ่มองค์กรความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือที่เรียกว่า OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) เป็นองค์กรหนึ่งที่มีความสำคัญระดับโลก สมาชิกกลุ่มแรกประกอบด้วยประเทศในยุโรปที่พัฒนาทางเศรษฐกิจ ต่อมาได้ขยายออก รับสมาชิกซึ่งเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจด้อยกว่ายุโรป ในเอเชียมีเพียงสองประเทศที่เป็นสมาชิก OECD คือ เกาหลีและญี่ปุ่น ส่วนจีนได้แสดงความต้องการเข้าเป็นสมาชิกอยู่ แต่ยังไม่ได้รับเข้าเป็นสมาชิกและประเทศไทยเอง ก็มีความสนใจอยากจะเข้าเป็นสมาชิกอยู่ด้วย และแหล่งภายในกลุ่มอาเซียนเองที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ออสเตรเลีย สิงคโปร์ และจีน

ประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีบทบาทเป็นผู้ลงทุนโดยตรงในญี่ปุ่น คือ สิงคโปร์ เกาหลีใต้ และนิวซีแลนด์ ซึ่งมีความสำคัญไม่มากนัก แหล่งที่มาที่สำคัญสำหรับญี่ปุ่นคือประเทศในกลุ่ม องค์กรความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจที่อยู่นอกภูมิภาคอาเซียน

ในเกาหลีใต้และออสเตรเลีย แหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น และจีน ในขณะที่สิงคโปร์มีบทบาทในการลงทุนที่สำคัญแต่มีความผันผวนสูงในออสเตรเลีย แต่มีบทบาทเพียงเล็กน้อยในเกาหลีใต้ สำหรับนิวซีแลนด์ ออสเตรเลียเป็นผู้ลงทุนรายใหญ่แต่ผู้เดียว และมีความผันผวนสูง อินโดนีเซียมีการกระจายแหล่งที่มาของการลงทุนโดยตรงจากหลายแหล่ง ในภูมิภาค โดยมีสิงคโปร์เป็นผู้มีบทบาทมากที่สุด รองลงมาคือญี่ปุ่น มาเลเซีย ออสเตรเลีย และจีน แหล่งลงทุนที่สำคัญที่เป็นประเทศในอาเซียนที่ลงทุนโดยตรงในฟิลิปปินส์ คือ สิงคโปร์และญี่ปุ่น แต่ก็มีขนาดการลงทุนที่ไม่มากนัก สิงคโปร์เป็นประเทศที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมาก สมาชิกในภูมิภาคที่มีบทบาทลงทุนโดยตรงในสิงคโปร์เป็นอันดับหนึ่งคือ ญี่ปุ่น โดยมี อินเดีย มาเลเซีย จีน ออสเตรเลีย และเกาหลีใต้ มีบทบาทรองลงมา แต่มีขนาดเล็กกว่ามาก สำหรับประเทศไทย ประเทศผู้ลงทุนโดยตรงรายใหญ่ที่สุดคือ ญี่ปุ่น

จากการศึกษาความสัมพันธ์ของผู้ลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศของแต่ละประเทศ จะพบว่าประเทศที่มีมูลค่าการลงทุนโดยตรงมากที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่น คือ ญี่ปุ่น และประเทศที่ได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากที่สุดคือ จีน และจะเห็นได้ว่าแนวโน้มการลงทุนโดยตรงต่างประเทศมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ทั้งด้านการเป็นผู้ลงทุนโดยตรงและด้านการเป็นแหล่งรับการลงทุนจากต่างประเทศ ดังนั้นการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของประชาชนในแต่ละประเทศ จึงมีความสำคัญและควรเป็นนโยบายการขับเคลื่อนเศรษฐกิจการคลังของแต่ละประเทศ

สำหรับประเทศไทยทางการได้มีมาตรการผ่อนคลายเป็นคนไทยออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศมากขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสการลงทุนและกระจายความเสี่ยงให้กับนักลงทุนไทย ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ประกาศอย่างเป็นทางการอนุญาตให้นักลงทุนไทย สามารถนำเงินออกไปลงทุนในตลาดหุ้นต่างประเทศโดยตรง หรือ Offshore Trading ออฟชอร์เทรดดิ้ง คือ การลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีการซื้อขายอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศ ออฟชอร์ จึงกลายเป็นช่องทางหนึ่ง เพื่อให้คนไทยนำเงินออกไปเล่นหุ้นในต่างประเทศ แม้ว่าก่อนหน้านี้จะเปิดโอกาสให้บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนออกไปลงทุนในรูปแบบของการไปลงทุนในกองทุนที่นำเงินไปลงทุนในต่างประเทศมาแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ออฟชอร์ก็เป็นทางเลือกใหม่สำหรับนักลงทุนไทย ในทศวรรษนี้ที่ต้องการแสวงหาตลาดใหม่ที่สามารถทำกำไร (ออฟชอร์, ออนไลน์, 2557)

ออฟชอร์ในย่านเอเชียเกิดขึ้นมานานแล้วก็ตาม โดยเฉพาะในประเทศสิงคโปร์และฮ่องกง ที่ลงทุนออฟชอร์มาหลายสิบปี แต่เพื่อนบ้านอย่างประเทศมาเลเซีย ก็เพิ่งเปิดให้บริการมา 2 ปี ส่วนของนักลงทุนไทยยังถือว่าเป็นเรื่องใหม่ที่ต้องใช้เวลาเพื่อเรียนรู้และเก็บเกี่ยวประสบการณ์การลงทุนในต่างประเทศ ถึงแม้ว่านักลงทุนบางรายจะมีประสบการณ์เล่นหุ้นในประเทศไทย การลงทุนในออฟชอร์จะมีหน่วยงานรัฐเข้ามาเกี่ยวข้อง 3 ฝ่าย คือ ธนาคารแห่งประเทศไทย ดูแลเงินเข้าออก สำนักงานคณะกรรมการหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ทำหน้าที่ควบคุมบริการให้มีมาตรฐาน ออกกฎเกณฑ์การซื้อหุ้น ส่วนหน่วยงานสุดท้าย กรมสรรพากรจัดเก็บภาษีเงินได้สำหรับ เงินลงทุนที่จะนำไปลงทุนในต่างประเทศอนุญาตให้ลงทุน 2 ส่วน ส่วนแรกบุคคลทั่วไป เงินลงทุนไม่เกิน 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และโอนเงินครั้งแรกไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ และ ส่วนที่สอง บริษัทและองค์กรเงินลงทุนไม่เกิน 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และ โอนเงินครั้งแรกไม่เกิน 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ออฟชอร์กลายเป็นตลาดใหม่ของตลาดหุ้นในช่วงนี้ ในปัจจุบันเปิดเฉพาะให้เล่นหุ้นของบริษัทในประเทศที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ 400 กว่าแห่งเท่านั้น แต่จากนี้ไป นักลงทุนไทยสามารถไปเล่นหุ้นได้ทั่วโลกที่มีจำนวนหุ้นให้เล่นได้เป็นล้านหุ้น

ตอนที่ 3 การสนับสนุนการลงทุนโดยตรงต่างประเทศของภาครัฐต่างประเทศ

การสนับสนุนการลงทุนโดยตรงต่างประเทศของภาครัฐต่างประเทศอื่น ๆ มีการสนับสนุนในหลายรูปแบบทั้งผ่านสถาบันการเงินของภาครัฐ การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนเป็นพิเศษ ซึ่งสามารถกล่าวสรุปเป็นรายประเทศได้ดังนี้ (นันทพร พงศ์พัฒนานันท์และชิดชนก, 2555: 5)

1. เกาหลีใต้

เกาหลีใต้ จัดตั้งกองทุน Economic Development Cooperation Fund (EDCF) โดย EXIM Bank เพื่อให้สินเชื่อแก่ธุรกิจของเกาหลีใต้ในการนำไปพัฒนาสาธารณูปโภคและพัฒนา

ธุรกิจในประเทศกำลังพัฒนาที่ตนจะไปลงทุน ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ (ร้อยละ 0.01-2.5 ต่อปี) นอกจากนี้ กองทุนบำเหน็จบำนาญแห่งชาติเกาหลีใต้ (NPS) ยังมีบทบาทในการสนับสนุนการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศโดยการจัดทำโครงการความร่วมมือกับบริษัทขนาดใหญ่ 12 บริษัทที่เรียกว่าโครงการ “Won8tn” ในวงเงิน 8 ล้านล้านวอน (ประมาณ 7 พันล้านดอลลาร์ สหรัฐ.) เพื่อออกไปซื้อกิจการในต่างประเทศ โดยรัฐบาล และบริษัทเอกชนออกเงินคนละครั้ง และมีระยะเวลาในการสนับสนุนเงินทุน 4 ปี

2. มาเลเซีย-สิงคโปร์

มาเลเซีย-สิงคโปร์ ร่วมกันจัดตั้งกองทุน The Malaysia-Singapore Third Country Business Development Fund (MSBF) เพื่อสนับสนุนเงินทุนจำนวนครึ่งหนึ่งของต้นทุนในการทำ Feasibility Study ของธุรกิจมาเลเซียและสิงคโปร์ในประเทศที่สาม และการทำโครงการร่วมลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของธุรกิจมาเลเซียและสิงคโปร์ ซึ่งธุรกิจที่สามารถขอรับการสนับสนุนจากกองทุนนี้ คือ ธุรกิจในภาคอุตสาหกรรม การพัฒนาสาธารณูปโภค การท่องเที่ยว การก่อสร้าง ภาคเทคโนโลยีสารสนเทศ การค้า และภาคบริการ

3. จีน

จีนจัดตั้งกองทุน Small and Medium-Sized Enterprise International Market Development Fund (SMEIMDF) โดย Ministry of Foreign Trade and Economic Cooperation และ Ministry of Finance เพื่อสนับสนุนเงินทุนร้อยละ 50 (และร้อยละ 70 แก่ SMEs ที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน) แก่โครงการที่มีค่าใช้จ่ายไม่ต่ำกว่า 10,000 หยวนในการจัดแสดงสินค้าในต่างประเทศ การสำรวจตลาดต่างประเทศ การเข้าร่วมประชุมในต่างประเทศ และการฝึกอบรมในต่างประเทศ

สรุป

ทุกประเทศทั่วโลกมีความตื่นตัวในการเตรียมความพร้อมในการลงทุนสนับสนุน ส่งเสริมให้มีการลงทุนต่างประเทศ สำหรับประเทศไทยทางการได้มีมาตรการผ่อนคลायให้คนไทยออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศมากขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสการลงทุนและกระจายความเสี่ยงให้กับนักลงทุนไทย ในอนาคตอันใกล้เราคงจะได้เห็นตลาดหุ้นของเอเชีย และการซื้อขายหลักทรัพย์ ลงทุนในตลาดการเงินของแต่ละประเทศเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการเตรียมความพร้อมในด้านองค์ความรู้ความเสี่ยงจากการลงทุนให้กับประชาชนย่อมมีความสำคัญ ขณะเดียวกันการเพิ่มศักยภาพด้วยนโยบายการเงินของภาครัฐ การจัดหาแหล่งเงินทุน และการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย รวดเร็ว เพื่อเพิ่มการลงทุนทางตรงในต่างประเทศให้มากขึ้น

จากการศึกษาพบว่าการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แบ่งได้ 2 รูปแบบคือการลงทุนทางตรงในต่างประเทศและการลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ระหว่างประเทศ ในปัจจุบันพบว่า มีนักลงทุนรายย่อยสนใจในการลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ต่างประเทศ มากขึ้น เช่นการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีการซื้อขายอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศ หรือ ออฟชอร์ ซึ่งเป็นทางเลือกใหม่สำหรับนักลงทุนไทย ที่ต้องการตลาดเงินตลาดใหม่ ขณะเดียวกัน ก็พบว่ายังมีความเสี่ยงในหลายด้านซึ่งนักลงทุนรายย่อยจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ และความเสี่ยง เหล่านี้มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น เช่น อัตราแลกเปลี่ยน ความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สำหรับ ภาครัฐได้เปิดโอกาสให้นักลงทุนได้มีการลงทุนหลักทรัพย์ในต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยบุคคล ทั่วไปสามารถนำเงินลงทุนไม่เกิน 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และโอนเงินครั้งแรกไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ เป็นต้น แต่หากเปรียบเทียบการส่งเสริมสนับสนุนการลงทุนหลักทรัพย์ต่างประเทศ ของต่างประเทศแล้วยังพบว่า ภาครัฐของไทยยังไม่มีการสนับสนุนนักลงทุนรายย่อยให้สามารถเข้าไปลงทุนหลักทรัพย์ในต่างประเทศมากนัก

บทที่ 4

ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนด้านการเงิน ในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

การศึกษาวิจัย เรื่อง “การส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.ศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป 2.ศึกษาความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป และ 3.วิเคราะห์และเสนอแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัญหาอุปสรรคและความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปดังนี้

ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

จากการศึกษาพบว่าปัญหาและอุปสรรค การลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป มีดังนี้

1. กฎเกณฑ์ด้านภาษี

ปัญหาด้านภาษี ถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการลงทุน โดยตรงในต่างประเทศของนักลงทุนไทย ดังนี้

1.1 อัตราภาษีเงินได้จากต่างประเทศของไทยมีอัตราสูง

อัตราภาษีเงินได้จากต่างประเทศของไทยมีอัตราสูง ขณะที่หลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และฮ่องกง รายได้จากต่างประเทศจะได้รับการยกเว้นภาษี

1.2 กระบวนการในทางปฏิบัติสำหรับการขอคืนภาษีของไทยมีความ

ซับซ้อน

การขอคืนภาษีของไทยมีความซับซ้อนและยุ่งยาก ทำให้ประโยชน์ที่ภาคเอกชนไทยควรได้รับจากการมีอนุสัญญาภาษีซ้อนของทางการไทยลดลง นอกจากนี้ในทางปฏิบัติบางครั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐยังขาดความเข้าใจในอนุสัญญาดังกล่าว ทำให้ยังคงมีการเรียกเก็บภาษีจากภาคเอกชนเช่นกัน

1.3 การขาดมาตรการสนับสนุนด้านภาษีอื่น

การไม่ได้รับการสนับสนุนด้านภาษีอื่นๆ เช่น การอนุญาตให้นำค่าใช้จ่ายในการสำรวจตลาดต่างประเทศ มาเป็นค่าลดหย่อนทางภาษีได้ ขณะที่มาเลเซียและสิงคโปร์สามารถนำค่าใช้จ่ายของโครงการพัฒนาการลงทุนในต่างประเทศมาหักภาษีได้ถึง 2 เท่า การที่ไทยยังจัดเก็บภาษีเงินได้จากต่างประเทศในรูปของ กำไรส่วนเกินทุน (Capital Gain) เงินได้ที่เกิดขึ้นจากผลต่างของราคาขายหลักทรัพย์ ที่สูงกว่าราคาทุน ส่งผลให้บริษัทไทยมักไปลงทุนผ่านประเทศที่เป็น Tax Haven สถานที่ซึ่งไม่มีการเก็บภาษีทางตรง หรือมีการเก็บภาษีเฉพาะกิจการที่มีรายได้จากประเทศ และอาจจะเก็บภาษีรายได้ที่มาจากต่างประเทศในอัตราที่ค่อนข้างต่ำ อาทิ สิงคโปร์ หมู่เกาะเคย์แมน และฮ่องกง โดยการจัดตั้งบริษัทในรูป Holding Companies ก่อนที่จะไปลงทุนในธุรกิจของอีกประเทศหนึ่งซึ่งเป็นประเทศที่สาม เพื่อที่ว่าหากมีรายได้จากการขายหุ้นจากประเทศที่สามที่เป็น Capital Gain จะไม่เสียภาษีในประเทศที่เป็น Tax Haven ซึ่ง Holding Companies คือบริษัทที่มีการประกอบธุรกิจโดยมีรายได้จากการถือหุ้นในบริษัทอื่นเป็นหลัก และไม่มีการประกอบธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญเป็นของตนเอง ซึ่งอาจเป็นการลงทุนในบริษัทในประเทศหรือบริษัทในต่างประเทศ โดยต้องไม่มีลักษณะเป็นการประกอบธุรกิจบริหารจัดการเงินลงทุน และเมื่อนำเงินทุนกลับไทยในรูปของเงินปันผลก็จะได้รับการยกเว้นภาษี สรุปได้ว่าทางการไทยเองก็ไม่สามารถจัดเก็บภาษีได้ ขณะเดียวกันภาคเอกชนไทยก็มีต้นทุนในการบริหาร

2. ข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน

ข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน ซึ่งทำให้นักลงทุนไทยไม่สามารถกระจายการลงทุนไปยังต่างประเทศได้เต็มที่เมื่อเทียบกับหลายประเทศในภูมิภาค จากปัญหาการเข้าถึงและการใช้บริการทางการเงินของสถาบันการเงินในระบบ เนื่องจากต้นทุนการกู้ยืมสูง และมีข้อจำกัดในการขอรับสินเชื่อหรือการได้รับสินเชื่อไม่เพียงพอ

การลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของไทยมีสัดส่วนค่อนข้างต่ำ เมื่อเทียบกับต่างชาติ จากข้อมูลแบงก์ชาติพบว่า ในปี 2555 นักลงทุนไทยเพิ่มการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ มูลค่า 239.8 พันล้านบาท คิดเป็นมูลค่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 163.3 อันเกิดจากมาตรการผ่อนคลายการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน ในระยะยาวเชื่อว่าการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศจะยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง แม้ว่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไทยจะเพิ่มขึ้น แต่ยังเป็นการลงทุนของผู้ประกอบการรายใหญ่ไม่กี่ราย ไม่ใช่การลงทุนของบุคคลทั่วไป ซึ่งยังมีบางส่วนที่มีศักยภาพพร้อมที่จะลงทุน

3. การขาดศูนย์ข้อมูลที่ครบวงจรเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน

การขาดศูนย์ข้อมูลที่ครบวงจรเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุนซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการลงทุน และยังรบกวนการแก้ไขอย่างเร่งด่วนจากทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

4. การเชื่อมโยงตลาดการเงินขาดประสิทธิภาพ

ปัญหาการเชื่อมโยงทางการเงินขาดประสิทธิภาพ ทำให้ผู้ลงทุนไม่สามารถซื้อขายหลักทรัพย์และตราสารทางการเงินต่าง ๆ ในภูมิภาคได้อย่างเสรี การเชื่อมโยงตลาดการเงินในภาพกว้างต้องให้ความสำคัญด้านกฎเกณฑ์ และความเท่าเทียมเป็นหลัก ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียทุกรายควรอยู่ภายใต้การกำกับดูแลโดยใช้กฎเกณฑ์เดียวกันได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน ผู้ประกอบธุรกิจควรสามารถให้บริการทางการเงินระหว่างประเทศได้อย่างสะดวก และผู้ลงทุนควรสามารถเข้าถึงสินค้า และได้รับบริการทางการเงินที่เท่าเทียมกันด้วย เพื่อให้การเสนอขายสินค้า และให้บริการระหว่างประเทศสามารถกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. การขาดประสบการณ์ในการลงทุนในตลาดทุนของผู้ลงทุน

ผู้มีเงินออมส่วนใหญ่ในไทยยังคงเน้นฝากเงินกับระบบธนาคารพาณิชย์เป็นหลัก ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ ประสบการณ์ที่จะลงทุนในต่างประเทศด้วยตนเอง หรือไม่ต้องการที่จะรับความเสี่ยงที่เพิ่มมากขึ้นจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน หากพิจารณาวงเงินที่เปิดให้ผู้ลงทุนสามารถลงทุนในต่างประเทศจะพบว่า ผู้ลงทุนไทยส่วนใหญ่ยังไม่มีความสนใจ หรือไม่มีความพร้อมที่จะนำเงินออมของตนเองไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ เนื่องจากวงเงินที่สำนักงานคณะกรรมการหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจัดสรรให้กับผู้ประกอบธุรกิจยังอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเทียบกับวงเงินที่ได้รับจัดสรรจากธนาคารแห่งประเทศไทย

6. การสนับสนุนแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้อง

การสนับสนุนแหล่งเงินทุนของภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องของไทยให้กับบริษัทและนักลงทุนที่ต้องการออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศนั้น พบว่า ภาครัฐของไทยมีการสนับสนุนแหล่งเงินทุนแก่ภาคธุรกิจไม่มากนัก ขณะที่ภาครัฐของประเทศอื่น ๆ มีการสนับสนุนในหลายรูปแบบทั้งผ่านสถาบันการเงินของภาครัฐ การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนเป็นพิเศษ

7. ทักษะคติของผู้ประกอบธุรกิจตลาดทุน

ผู้ประกอบธุรกิจและหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในตลาดทุนไทยไม่มีความกระตือรือร้นที่นำเสนอการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศให้แก่นักลงทุนบุคคล ทำให้ฐานลูกค้ามีจำนวนน้อย

ความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

1. ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการลงทุน

ผู้ลงทุนย่อมมีความต้องการความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ลงทุนในแนวนโยบายของตลาด การซื้อขาย ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการลงทุน ตลอดจนสิทธิคุ้มครองต่างๆที่ผู้ลงทุนพึงได้รับ

2. แนวนโยบายส่งเสริมการลงทุนสำหรับผู้ลงทุนรายย่อย

ผู้ลงทุนคาดหวังให้รัฐ จัดทำแนวนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวก และการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ระบบการให้ความคุ้มครองและการให้อำนาจการตรวจสอบการดำเนินงานเพื่อความโปร่งใส

ในการบริหารความเสี่ยง ผู้ลงทุนคาดหวังให้มีระบบการให้ความคุ้มครองและการสามารถตรวจสอบการดำเนินงานเพื่อความโปร่งใส

4. เพื่อแสวงหาตลาดใหม่

นักลงทุนต้องการกระจายความเสี่ยงของเงินทุน โดยผู้ลงทุนสามารถลงทุน และกระจายความเสี่ยงในหลักทรัพย์ต่างประเทศได้อย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพมากขึ้นสามารถลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการลงทุน การมีตลาดทางเลือกที่กระจายอยู่ในหลายประเทศ ทำให้ค่าธรรมเนียมการให้บริการซื้อขายและชำระราคาหลักทรัพย์ลดลง ส่งผลให้ต้นทุนการซื้อขายหลักทรัพย์ลดต่ำลง

สรุป

จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป พบว่านักลงทุนผู้มีเงินออมส่วนใหญ่ในไทย ยังคงเน้นฝากเงินกับระบบธนาคารพาณิชย์เป็นหลัก ด้วยเหตุผลคือขาดประสบการณ์ในการลงทุนในตลาดทุน หรือไม่ต้องการรับความเสี่ยงจากการลงทุนในตลาดทุน ข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน พบว่าการเชื่อมโยงตลาดการเงินขาดประสิทธิภาพ จึงส่งผลให้จำนวนผู้ลงทุนในตลาดทุนต่างประเทศของไทยมีน้อยเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตามปัจจุบันผู้มีเงินออมมีทางเลือกในการลงทุนมากขึ้น เพื่อแสวงหาผลตอบแทนที่สูงกว่า อันเนื่องจากมีตราสารทางการเงินใหม่ๆ เกิดขึ้นและมีพัฒนาการของเทคโนโลยีมากยิ่งขึ้น ซึ่งรวมถึงพัฒนาการในการซื้อขายตราสารทางการเงินใหม่ๆของต่างประเทศ

สำหรับความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศที่นักลงทุนคาดหวังคือ ความรู้เกี่ยวกับตลาดเงินและตลาดทุนในต่างประเทศ การรับการสนับสนุนจากภาครัฐ ในด้านการส่งเสริมสนับสนุนการลงทุนด้านการเงินระหว่างประเทศ รวมถึงการลงทุนในตลาดเงินใหม่ที่ทำให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าและอัตราเสี่ยงต่ำ ด้วยระบบตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ

บทที่ 5

แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

การศึกษาเรื่อง "แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย" ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย จากการศึกษาพบว่าการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปมีผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่ควรพิจารณา คือนักลงทุน ภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้วิจัยจัดทำแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป จากปัญหาและอุปสรรคและความคาดหวังในมุมมองของนักลงทุน ภาครัฐ ภาคเอกชน โดยพิจารณาจากมาตรการซึ่งเป็นปัจจัยของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ดังนี้

1. มาตรการด้านภาษี
2. มาตรการด้านการเงิน
3. มาตรการด้านการบริหารจัดการ
4. มาตรการด้านข้อมูล

โดยมาตรการต่างๆเหล่านี้ จะช่วยให้ระบบการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศและนักลงทุนและนักลงทุนสถาบันมีประสิทธิภาพในด้านต่างๆดังนี้ 1.ด้านมีอาชีพบริหารกองทุน 2.ด้านการกระจายความเสี่ยง 3.ด้านสภาพคล่อง 4.ด้านทางเลือกมากมายสำหรับการลงทุน 5.ด้านสะดวกสบาย 6.ด้านกลไกปกป้องผู้ลงทุน แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป สามารถแสดงดังตารางที่ 5-1

ตารางที่ 5-1 แสดงแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

มาตรการ	ภาครัฐ	เอกชน	นักลงทุน
ภาษี	<ol style="list-style-type: none"> 1. ภาครัฐควรจัดเกณฑ์การเสียภาษีที่ซ้ำซ้อน 2. Package สิทธิภาษีรายได้จากต่างประเทศ 		
การเงิน	<ol style="list-style-type: none"> 1. การให้เงินอุดหนุน 2. การให้สินเชื่อเงื่อนไขพิเศษ 3. การประกันความเสี่ยง 		
การบริหารจัดการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. การส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถ 2. การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงิน 3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแผนงานเพื่อรองรับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้น 4. ระบบประสานงานระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องควรมีมากขึ้น 5. กลไกปกป้องผู้ลงทุน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงินแก่นักลงทุน 2. เรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 3. การมีแผนประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ 4. การให้ความรู้แก่บุคลากรทั้งในด้านกฎระเบียบ และเทคโนโลยีที่ทันสมัย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
ข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> 1. การมีระบบข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการติดตามและประเมินสถานการณ์ 2. การให้บริการด้านข้อมูลเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น 2. การสร้างระบบการซื้อขายผ่านทางอินเทอร์เน็ต เพื่อความรวดเร็วและอำนวยความสะดวกให้นักลงทุน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

จากตารางที่ 5-1 แสดงแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป พบว่าแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปมีดังนี้

มาตรการด้านภาษี

1. ภาครัฐควรจัดเกณฑ์การเสียภาษีที่ซับซ้อน

จากการศึกษาพบว่า มาตรการภาษีเป็นปัญหากับนักลงทุน ทำให้ต้นทุนในการลงทุนสูงขึ้น อัตราภาษีเงินได้จากต่างประเทศของไทยมีอัตราสูง สลับซับซ้อน ทำให้ลดความสามารถแข่งขันของผู้ประกอบการ ขณะที่หลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และฮ่องกง รายได้จากต่างประเทศจะได้รับการยกเว้นภาษี หากรัฐสามารถจัดเกณฑ์ภาษีได้จะทำให้ ผู้ลงทุนลดค่าใช้จ่าย ลดความซับซ้อนทางภาษี ลดภาระภาษี และเพิ่มรายได้เปรียบเทียบในการแข่งขัน

2. Package สิทธิภาษีรายได้จากต่างประเทศ

การดำเนินนโยบายที่เอื้อต่อการลงทุนในต่างประเทศของภาคเอกชนโดยเฉพาะ มาตรการทางภาษีรัฐ ควรมีแนวทางในด้านการสนับสนุนทางด้านภาษีกับนักลงทุนและผู้ประกอบการ ด้วยการจัดทำ Package สิทธิภาษีรายได้จากต่างประเทศ เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

มาตรการด้านการเงิน

1. การให้เงินอุดหนุน

รัฐควรมีนโยบายจัดตั้งเงินอุดหนุนให้กับการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ซึ่งอาจจะเป็นเงินอุดหนุนในด้านการจ้างผู้เชี่ยวชาญเข้ามาเป็นที่ปรึกษาให้กับนักลงทุนและนักลงทุนสถาบัน หรือเงินอุดหนุนในรูปแบบอื่นๆ เช่นงานด้านวิจัยศึกษาตลาดหุ้นของต่างประเทศ

2. การให้สินเชื่อเงินพิเศษการช่วยเหลือแหล่งเงินทุน

ภาครัฐสามารถสนับสนุนเงินทุนแก่ธนาคารของรัฐเพื่อให้ธนาคารของรัฐ มีแหล่งเงินทุนเพิ่มเติมสำหรับภาคเอกชนที่ต้องการเงินทุนไปลงทุนในต่างประเทศ ทั้งนี้ธนาคารของรัฐต่างๆ ควรจะต้องเน้นการให้ความสะดวกด้านสินเชื่อและบริการทางการเงินที่ครบวงจรแก่นักลงทุนมากขึ้น

3. การประกันความเสี่ยง

ภาครัฐควรมีแนวทางจัดทำมาตรการประกันความเสี่ยงในการลงทุนผ่านนักลงทุนสถาบัน ทั้งในด้านการกำกับดูแลและกระบวนการตรวจสอบที่น่าเชื่อถือได้ โปร่งใสกระบวนการตรวจสอบสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพรวมถึงการสร้างระบบประเมินผลงานที่เป็นมาตรฐานตามมาตรฐานสากลและเป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่าย เพื่อเป็นการให้สถาบันการเงินเกิดการแข่งขันในการดำเนินงาน

มาตรการด้านการบริหารจัดการ

1. ภาครัฐ

1.1 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถ

การส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถ ทั้งในเรื่องของบุคลากรและความทันสมัยของเทคโนโลยี เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารการลงทุนและความเสี่ยง เช่น การจัดอบรมให้ความรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เชี่ยวชาญการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศ รวมทั้งการส่งสัญญาณทิศทางของนโยบายที่ชัดเจนแก่นักลงทุนสถาบันสามารถวางแผนในการยกระดับศักยภาพการลงทุนในต่างประเทศ

1.2 การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงิน

การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงินแก่นักลงทุนรายย่อย รวมทั้งผู้มีหน้าที่กำหนดนโยบายและกำกับแนวทางการลงทุนของนักลงทุนสถาบันมากขึ้น เนื่องจากปัจจุบันผลิตภัณฑ์ทางการเงินและเครื่องมือป้องกันความเสี่ยงมีความซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้นนักลงทุน โดยเฉพาะนักลงทุนรายย่อยมีความจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจทางการเงินเพื่อลดความเสี่ยงในการลงทุน สำหรับผู้มีหน้าที่กำหนดนโยบายและกำกับแนวทางการลงทุนควรมีความรู้ความเข้าใจถึงประโยชน์ของการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศควบคู่ไปกับการรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ทางการเงินและเครื่องมือป้องกันความเสี่ยงเพื่อนำไปสู่กรอบการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศอย่างเหมาะสม

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแผนงานเพื่อรองรับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้น

ภาครัฐควรมีการจัดทำแผนงานและเครื่องมือเพื่อรองรับเหตุการณ์วิกฤตทางการเงินอย่างมีระบบ เพื่อไม่ให้เกิดการตื่นตระหนกกับนักลงทุน และสามารถรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดตั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จัดทำแผนงานเพื่อรองรับเหตุการณ์

ฉุกเฉินที่เกิดขึ้น ทั้งเรื่องของเครื่องมือและกระบวนการเพื่อจำกัดความรุนแรง ของผลกระทบที่เกิดขึ้น เช่นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ความร่วมมือระหว่างธนาคารแห่งประเทศไทยและคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ในการวางระบบจัดเก็บข้อมูลการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนในเชิงลึกยิ่งขึ้นเพื่อให้เพียงพอต่อการติดตามดูแล

1.4 ระบบประสานงานระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องควรมีมากขึ้น

ควรมีการจัดตั้งหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป โดยเป็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ปัจจุบันได้มีการคณะกรรมการกำหนดนโยบายและแผนรองรับการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ ซึ่งคณะกรรมการประกอบด้วยหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้จะช่วยให้แนวนโยบายและการดำเนินงานมีความสอดคล้องมีเอกภาพและมีการบูรณาการ

1.5 กลไกปกป้องผู้ลงทุน

รัฐควรมีแนวทางและเครื่องมือทางการเงินที่มีประสิทธิภาพในการปกป้องความเสี่ยงให้กับนักลงทุน ด้วยการกำกับดูแลอย่างมีมาตรฐาน ประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และความโปร่งใสในการดำเนินงานของผู้บริหารสถาบันการเงิน การให้ข้อมูลเชิงลึกในการตัดสินใจกับนักลงทุน

2. ภาคเอกชน

2.1 การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงินกับนักลงทุน

นักลงทุนสถาบัน ควรให้คำปรึกษาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ทางการเงินกับนักลงทุนอย่างถูกต้อง และสร้างความรู้ความเข้าใจในการลงทุน รวมถึงกฎระเบียบต่างๆในการซื้อขายหลักทรัพย์ต่างประเทศอย่างลึกซึ้ง เพื่อเป็นข้อมูลให้กับนักลงทุนสามารถตัดสินใจได้โดยมีความเสี่ยงต่ำสุด

2.2 เรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การบริหารความเสี่ยงทางการเงินเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักลงทุน ดังนั้นควรมีการเรียนรู้ การบริหารจัดการความเสี่ยงจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการตัดสินใจ ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะวัฒนธรรมและกฎระเบียบด้านการลงทุน

2.3 การมีแผนประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ

ภาคเอกชนควรมีแผนการประชาสัมพันธ์ที่ดี ที่สามารถส่งผ่านข้อมูล การตลาด การขายผลิตภัณฑ์ส่งต่อลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีแผนประชาสัมพันธ์ที่มี ประสิทธิภาพเป็นกระบวนการที่ต้องทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุน

2.4 การให้ความรู้แก่บุคลากรทั้งในด้านกฎระเบียบ และเทคโนโลยีที่

ทันสมัย

ภาคเอกชนต้องเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและสร้างความน่าเชื่อถือ ความโปร่งใส และการบริการที่สามารถอำนวยความสะดวกรวดเร็วให้กับลูกค้า ด้วยการให้ความรู้ แก่บุคลากรทั้งในด้านกฎระเบียบ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อรองรับการแข่งขัน

3. นักลงทุน

นักลงทุนต้องเรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มีประสิทธิภาพ มากขึ้น ศึกษาความรู้และทำความเข้าใจในแนวนโยบายของตลาด การซื้อขาย ความรู้ที่เป็น ประโยชน์ต่อการดำเนินการลงทุน กฎระเบียบ ภาษี อัตราแลกเปลี่ยน ตลอดจนสิทธิคุ้มครองต่างๆ ที่ผู้ลงทุนพึงได้รับ

มาตรการด้านข้อมูล

1. ภาครัฐ

1.1 การมีระบบข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการติดตามและประเมิน

สถานการณ์

ภาครัฐต้องจัดทำระบบข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการติดตามและประเมิน สถานการณ์ ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการติดตามและคาดการณ์ความเสี่ยงต่อการผันผวนของ เงินทุนเคลื่อนย้ายและผลกระทบที่จะเกิดกับภาคเศรษฐกิจและตลาดการเงินของประเทศ ทั้งนี้ เนื่องจากการที่วิกฤตการเงินเกิดขึ้นใหม่ๆ การพัฒนาการทางการเงินที่ได้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้ต้องพัฒนาเครื่องมือหรือดัชนีใหม่ๆ รวมทั้งข้อมูลจากตลาดการเงินที่ทันสมัยในการติดตาม อย่างต่อเนื่อง

1.2 การให้บริการด้านข้อมูลเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน

ภาครัฐควรมีการตั้งหน่วยงานกลางแบบ One-Stop Service ที่ทำหน้าที่ เชิงรุกในการให้ความรู้ ชี้แนะ โอกาสทางธุรกิจ กลยุทธ์การทำธุรกิจในต่างประเทศ รวมทั้งช่วย จัดหาที่ปรึกษาทางธุรกิจ (Strategic Partners) เพื่อช่วยให้คำแนะนำแก่ภาคเอกชนไทยในการดำเนิน

ธุรกิจ在不同ประเทศหรือจับคู่ธุรกิจไทยกับนักธุรกิจในท้องถิ่นของประเทศนั้นๆ (Local Partners) ที่ทราบถึงกฎระเบียบหรือตลาดในประเทศเหล่านั้นเป็นอย่างดี ทั้งนี้ แนวทางหนึ่งที่รัฐบาลสามารถทำได้เลยคือการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในระดับรัฐต่อรัฐ โดยเฉพาะกับประเทศที่มีกฎระเบียบที่ซับซ้อนและเข้มงวด เพื่อช่วยสนับสนุนภาคเอกชนในการเจรจาการค้าการลงทุนระหว่างประเทศ

2. ภาคเอกชน

2.1 ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

ในด้านข้อมูลภาคเอกชนจำเป็นต้องมีการศึกษาข้อมูลกฎระเบียบ กฎหมาย สภาพแวดล้อม แนวนโยบายด้านการเงินของประเทศที่จะเข้าไปลงทุน รวมถึงข้อมูลการดำเนินงาน และระบบการตรวจสอบการดำเนินงานของรัฐ วัฒนธรรม รวมถึงข้อมูลการบริโภคนิยม นำมาจัดทำเปรียบเทียบด้านการลงทุน การเงิน อัตราแลกเปลี่ยน เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารความเสี่ยงให้กับลูกค้า

2.2 การสร้างระบบการซื้อขายผ่านทางอินเทอร์เน็ต เพื่อความรวดเร็วและอำนวยความสะดวกให้นักลงทุน

ภาคเอกชนต้องนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการดำเนินงาน เพื่อสามารถเชื่อมโยงข้อมูลตลาดการเงิน ตลาดทุนของโลกได้อย่างรวดเร็วรวมทั้งมีฐานข้อมูลที่แม่นยำรวดเร็ว อำนวยความสะดวกให้กับลูกค้าในการตัดสินใจได้ถูกต้องและรวดเร็ว

3. นักลงทุน

ในด้านข้อมูลมีความสำคัญกับนักลงทุนอย่างมาก ดังนั้นนักลงทุนจำเป็นต้องศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น อาทิ กฎระเบียบการซื้อขาย กฎหมายด้านภาษี การนำเงินกลับประเทศ สภาพแวดล้อมต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง นโยบายการเงิน การบริโภคนิยมของประชาชนประเทศนั้น และผลการดำเนินการเชิงลึกของหลักทรัพย์นั้น อัตราแลกเปลี่ยน เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารความเสี่ยง

สรุป

แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงิน在不同ประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย ควรดำเนินการใน 4 มาตรการประกอบด้วย มาตรการทางด้านภาษี มาตรการทางด้านบริหารจัดการ มาตรการทางการเงินและมาตรการทางด้านข้อมูล

โดยภาครัฐ ภาคเอกชนและนักลงทุน ต้องให้ความสำคัญต่อมาตรการเหล่านี้ และจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐที่เป็นรูปธรรม โดยแนวทางการพัฒนาของภาคเอกชนดังกล่าวข้างต้นควรเริ่มทำอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง เพื่อที่นักลงทุนไทยจะสามารถลงทุนด้านการเงินโดยตรงในต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 6

สรุป และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย มีสรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะดังนี้

สรุป

1. ปัญหาและอุปสรรคการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคล

ทั่วไป

จากการศึกษาพบว่าไทยมีการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมากกว่าที่ต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย และพบอุปสรรคต่อการลงทุนของนักลงทุนไทยยังคงมีอยู่ในหลายประการ อาทิ กฎเกณฑ์ด้านภาษีและข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน ซึ่งทำให้นักลงทุนไทยไม่สามารถกระจายการลงทุนไปยังต่างประเทศได้เต็มที่เมื่อเทียบกับหลายประเทศในภูมิภาค การลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของไทยมีสัดส่วนค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับต่างชาติ ซึ่งมีปัจจัยอีกหลายอย่างที่ยังจำกัดการลงทุนของคนไทย ได้แก่ 1.กฎเกณฑ์ด้านภาษี 2.ข้อจำกัดด้านแหล่งเงินทุน 3.การขาดศูนย์ข้อมูลที่ครบวงจรเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน 4.การเชื่อมโยงตลาดการเงินขาดประสิทธิภาพ 5.การขาดประสบการณ์ในการลงทุนในตลาดทุนของผู้ลงทุน 6.การสนับสนุนแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้อง และ 7.ทัศนคติของผู้ประกอบธุรกิจตลาดทุน

2. ความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

2.1 ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการลงทุน

ผู้ลงทุนย่อมมีความต้องการความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ลงทุนในแนวนโยบายของตลาด การซื้อขาย ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการลงทุน ตลอดจนสิทธิคุ้มครองต่างๆที่ผู้ลงทุนพึงได้รับ

2.2 แนวนโยบายส่งเสริมการลงทุนสำหรับผู้ลงทุนรายย่อย

ผู้ลงทุนคาดหวังให้รัฐ จัดทำแนวนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวก และการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ระบบการให้ความคุ้มครองและการให้อำนาจการตรวจสอบการดำเนินงานเพื่อความโปร่งใส

ในการบริหารความเสี่ยง ผู้ลงทุนคาดหวังให้มีระบบการให้ความคุ้มครอง และการสามารถตรวจสอบการดำเนินงานเพื่อความโปร่งใส

2.4 เพื่อแสวงหาตลาดใหม่

นักลงทุนต้องการกระจายความเสี่ยงของเงินทุน โดยผู้ลงทุนสามารถลงทุน และกระจายความเสี่ยงในหลักทรัพย์ต่างประเทศได้อย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการลงทุน การมีตลาดทางเลือกที่กระจายอยู่ในหลายประเทศ ทำให้ค่าธรรมเนียมการให้บริการซื้อขายและชำระราคาหลักทรัพย์ลดลง ส่งผลให้ต้นทุนการซื้อขายหลักทรัพย์ลดลง

3. แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

ผู้วิจัยจัดทำแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป จากปัญหาและอุปสรรคและความคาดหวังจากมุมมองของนักลงทุน ภาครัฐ ภาคเอกชน โดยพิจารณาจากมาตรการซึ่งเป็นปัจจัยของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ดังนี้ 1.มาตรการด้านภาษี 2.มาตรการด้านการเงิน 3.มาตรการด้านการบริหารจัดการ และ 4.มาตรการด้านข้อมูล โดยมาตรการต่างๆเหล่านี้ จะช่วยให้ระบบการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศและนักลงทุนและนักลงทุนสถาบันมีประสิทธิภาพในด้าน 1.มีอาชีพบริหารกองทุน 2.การกระจายความเสี่ยง 3.สภาพคล่อง 4.ทางเลือกมากมายสำหรับการลงทุน 5.สะดวกสบาย 6.กลไกปกป้องผู้ลงทุน แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป มีดังนี้

3.1 มาตรการด้านภาษี

- 3.1.1 ภาครัฐควรจัดเกณฑ์การเสียภาษีที่ซ้ำซ้อน
- 3.1.2 Package สิทธิภาษีรายได้จากต่างประเทศ

3.2 มาตรการด้านการเงิน

- 3.2.1 การให้เงินอุดหนุน

3.2.2 การให้สินเชื่อเงื่อนไขพิเศษการช่วยเหลือแหล่งเงินทุน

3.2.3 การประกันความเสี่ยง

3.3 มาตรการด้านการบริหารจัดการ

3.3.1 ภาครัฐ

3.3.1.1 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถ

3.3.1.2 การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงิน

3.3.1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแผนงานเพื่อรองรับเหตุการณ์

ฉุกเฉินที่เกิดขึ้น

3.3.1.4 ระบบประสานงานระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่

เกี่ยวข้องกับควมมีมากขึ้น

3.3.1.5 กลไกปกป้องผู้ลงทุน

3.3.2 ภาคเอกชน

3.3.2.1 การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงินกับนักลงทุน

3.3.2.2 เรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มี

ประสิทธิภาพมากขึ้น

3.3.2.3 การมีแผนประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ

3.3.2.4 การให้ความรู้แก่บุคลากรทั้งในด้านกฎระเบียบ และ

เทคโนโลยีที่ทันสมัย

3.3.3 นักลงทุนต้องเรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มี

ประสิทธิภาพมากขึ้น

3.4 มาตรการด้านข้อมูล

3.4.1 ภาครัฐ

3.4.1.1 การมีระบบข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการติดตามและประเมิน

สถานการณ์

3.4.1.2 การให้บริการด้านข้อมูลเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน

3.4.2 ภาคเอกชน

3.4.2.1 ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้

ครอบคลุมยิ่งขึ้น

3.4.2.2 การสร้างระบบการซื้อขายผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อความรวดเร็ว

และอำนวยความสะดวกให้นักลงทุน

3.4.3 นักลงทุน

ในด้านข้อมูลมีความสำคัญกับนักลงทุนอย่างมาก ดังนั้นนักลงทุนจำเป็นต้อง ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น อาทิ กฎระเบียบการซื้อขาย กฎหมายด้านภาษี การนำเงินกลับประเทศ สภาพแวดล้อมต่างๆ ทั้งด้าน เศรษฐกิจ การเมือง นโยบายการเงิน การบริโภคนิยมของประชาชนประเทศนั้น และผลการ ดำเนินการเชิงลึก ของหลักทรัพย์นั้น อัตราแลกเปลี่ยน เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารความเสี่ยง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ข้อพิจารณาทางด้านภาษี

ปัญหาด้านภาษี ถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ของนักลงทุนไทย อาทิ อัตราภาษีเงินได้จากต่างประเทศของไทยยังค่อนข้างสูง ขณะที่หลาย ประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และฮ่องกง รายได้จากต่างประเทศจะได้รับการยกเว้นภาษี ทำให้ ต้นทุนในการลงทุนของนักลงทุนไทยสูง ดังนั้นรัฐควรริบเร่งจัดทำโครงสร้างอัตราภาษีรายได้จาก ต่างประเทศของไทยให้เหมาะสม ในทิศทางที่สนับสนุนให้นักลงทุนสามารถแข่งขันการลงทุนทาง การเงินในต่างประเทศได้

1.2 การจัดหาแหล่งเงินทุนให้นักลงทุน

รัฐควรมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางการเงินในต่างประเทศให้กับ นักลงทุนไทย โดยจัดหาแหล่งเงินทุน หรือจัดตั้งกองทุนการลงทุนการเงินระหว่างประเทศ ผ่าน ธนาคารของรัฐและเอกชน ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ

1.3 นโยบายประกันความเสี่ยง

รัฐควรมีนโยบายประกันความเสี่ยงในการลงทุนให้กับนักลงทุน โดยกำหนด มาตรการต่างๆที่สามารถป้องกันความเสี่ยงจากการลงทุน เช่น มาตรการตรวจสอบการดำเนินงาน ของนักลงทุนสถาบัน มาตรการการให้อบรมความรู้แก่นักลงทุน มาตรการสนับสนุนที่ปรึกษา ทางการเงินให้แก่ นักลงทุน

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

2.1 จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ

การลงทุนการเงินในต่างประเทศจะช่วยให้ □ ไทยสามารถกระจายความเสี่ยง สร้างสมดุลของเงินทุนเข้ากับขาออก เกิดการพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ

รวมทั้งเพิ่มการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจทั้งด้านการผลิต การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ ภายใต้ □ กระแสการรวมตัวทางเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียน (AEC) ซึ่งจะช่วยสร้างและรักษาความมั่นคงและการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยในระยะยาว ดังนั้นรัฐจึงควรจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ เพื่อเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาตลาดการลงทุนทางการเงินในต่างประเทศ พัฒนาตลาดการเงินของไทยทั้งในด้านความลึกและความกว้าง ซึ่งรวมถึงการเพิ่มจำนวนผู้เล่นและปริมาณการทำธุรกรรมในตลาด ความหลากหลายของเครื่องมือการบริหารความเสี่ยงของนักลงทุน ความง่ายในการเข้า □ ถึงตลาดของนักลงทุนรายย่อย (SMEs) รวมทั้งการลดต้นทุนในการทำธุรกรรม รวมถึงให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนอย่างครบวงจร พร้อมทีมที่ปรึกษา ช่วยเหลือแนะนำนักลงทุนไทยในการไปลงทุนด้านการเงินในประเทศเป้าหมาย

2.2 จัดตั้งสำนักบริการภาษีระหว่างประเทศ

ภาครัฐควรมีการจัดตั้งสำนักบริการภาษีระหว่างประเทศ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุนการเงินในต่างประเทศ สามารถชำระภาษีและขอคืนภาษีได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ต้นทุนในการทำธุรกรรมต่ำ

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบการเสริมสร้างพัฒนา

ตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ

ทั้งนี้สืบเนื่องจากการเข้าสู่โลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดความรวดเร็วด้านข้อมูลข่าวสาร รวมถึงการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ ที่ทำให้เกิดเงินทุนเคลื่อนย้ายอย่างรวดเร็ว ความมั่นคงของชาติมิได้เกิดเพียงลงทุนด้านการผลิตเท่านั้น แต่การแข่งขันที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบันคือการลงทุนทางการเงินที่รวดเร็ว ดังนั้นควรมีการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบการเสริมสร้างพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นการรักษาสมดุลเงินทุนไหลเข้าและออก เพื่อช่วยสนับสนุนให้ประชาชนมีความสามารถลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ นอกเหนือจากการได้รับผลประโยชน์การออมเพียงอย่างเดียว

3.2 ควรมีการวิจัยถึงตัวบ่งชี้ความสำเร็จที่แท้จริงของการลงทุนด้าน

การเงินในต่างประเทศ ซึ่งสามารถช่วยสร้างความมั่นคงให้กับเศรษฐกิจของชาติ

เนื่องจากแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย รูปแบบในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งส่งเสริมการลงทุนสำหรับผู้ที่มีเงินออม และมีเงินทุนเพียงพอที่จะสามารถลงทุนในด้านการเงินเท่านั้น ดังนั้นควรมีการวิจัยถึงตัวบ่งชี้ความสำเร็จที่แท้จริงของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ซึ่งสามารถช่วย

สร้างความมั่งคั่งให้กับเศรษฐกิจของชาติ และการสนับสนุนให้คนไทยรู้จักการลงทุนด้านการเงิน
ในต่างประเทศจะช่วยให้เกิดการแข่งขันได้

3.3 ควรมีการวิจัยที่ศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบของกระบวนการอื่นในการ ส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

อาทิ ศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ กระบวนการ
ทางด้านภาษี ที่ช่วยสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

บรรณานุกรม

- จินตนา สุขนชาติ. “การลงทุนโดยตรงของไทยในต่างประเทศ และผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย”.
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์), เศรษฐศาสตร์ (เศรษฐศาสตร์),
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย, 2537.
- จุฑามาศ กิจเลิศไพโรจน์. “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและกำกับดูแลผู้ให้คำปรึกษา
เกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. นิติศาสตร์. นิติศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บัณฑิตวิทยาลัย, 2541.
- ชิดชนก อันโนนจารย์. “ทำความเข้าใจกับ “แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ” (2)”.
(ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/>, 2555.
- ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. “ตลาดหลักทรัพย์ศูนย์การลงทุนครบวงจร”. (ออนไลน์).
เข้าถึงได้จาก : <http://www.tsithailand.org/index.php>, 2554.
- ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. “เปิดประตูสู่ตลาดการเงิน”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก :
<http://www.tsi-thailand.org>, 2554.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. “การพัฒนาตลาดการเงิน”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก :
http://www.bot.or.th/Thai/FinancialMarkets/Fin_Mkt_Development/Pages/FinancialMarketDevelopment.aspx, 2557.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. “ความสำคัญของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ”. (ออนไลน์).
เข้าถึงได้จาก [http://www.bot.or.th/Thai/FinancialMarkets/ThaiDirectInvestment/
TDI_1/Pages/TDI_1_2.aspx](http://www.bot.or.th/Thai/FinancialMarkets/ThaiDirectInvestment/TDI_1/Pages/TDI_1_2.aspx) , 2557.
- นันทพร พงศ์พัฒนานนท์และชิดชนก. “การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไทย: อุปสรรคที่รอ
การแก้ไข”. บทความ. 18 มิถุนายน 2555.
- นันทพร พงศ์พัฒนานนท์. “ทำความเข้าใจกับ “แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ” (1)”.
(ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.bangkokbiznews.com>., 2555.
- นพมาศ มัตสรรกฤษณ์. “การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อขายหลักทรัพย์ผ่าน
อินเทอร์เน็ต”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. บริหารธุรกิจ (บริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัย
เกษมบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, 2545
- พิเศษฐ สิริธสมบัติ. “การลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต , บริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. บัณฑิต
วิทยาลัย, 2539.

ภัทรภา โตะเจริญ. “ การศึกษาเปรียบเทียบตลาดตราสารหนี้ไทยกับต่างประเทศ ”. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต, เศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. บัณฑิตวิทยาลัย, 2540

ดร.เวทวงศ์ พวงทรัพย์และคณะ. “นโยบายกองทุนขนาดใหญ่ภาครัฐภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์
ด้านเงินทุน”. เอกสารวิจัย, สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2552.

ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. “ทิศทางการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนไทย”. (ออนไลน์).

เข้าถึงได้จาก : <http://www.moneybiz.tv> . 2557.

ศูนย์ส่งเสริมการพัฒนาความรู้ตลาดทุน. ตลาดการเงินและการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์. กรุงเทพฯ :
บริษัทพรินท์ ซิตี จำกัด, 2556.

สันติ กิระนันท์. “การศึกษาบูรณาการของตลาดหลักทรัพย์ในภูมิภาคเอเชีย”. วิทยานิพนธ์ดุษฎี
บัณฑิต. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี (การเงิน), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บัณฑิต
วิทยาลัย, 2542.

สำนักการค้ำบริการและการลงทุน ส่วนการเงินและการลงทุน. “ความพร้อมของตลาดเงินและ
ตลาดทุนของไทยในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)” ประมวลข้อมูล
จากการสัมมนาจัดโดยคณะกรรมการการเงิน การคลัง การธนาคาร และสถาบัน
การเงิน วุฒิสภา วันที่ 3 เมษายน 2555 ณ โรงแรมสยามซิตี กรุงเทพฯ. 2555.

ลีปภาส พรสุขสว่าง. เศรษฐศาสตร์ตลาดการเงินและสถาบันการเงิน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555.

สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤทธิ. “เงินท่วมประเทศไทย สาเหตุและผลกระทบ”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก
: <http://www.manager.co.th> , 2553.

สุพรรณมา สุวรรณจรัส. “การวิเคราะห์การลงทุนโดยตรงของไทยในประเทศสิงคโปร์”.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. วิทยาศาสตร์ (เศรษฐศาสตร์). เศรษฐศาสตร์ (เศรษฐศาสตร์),
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย, 2542.

อุบลรัตน์ จันทรัมย์. “การลงทุนในหลักทรัพย์ในต่างประเทศของไทยและผลกระทบวิกฤตการเงิน
โลก”. แว่นขยายธุรกิจ-สายนโยบายการเงิน. ฉบับที่ 11. กุมภาพันธ์ 2552. หน้า 4

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์ : ความคาดหวังของนักธุรกิจ ในเรื่องการลงทุน ด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

แบบสัมภาษณ์

แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป
เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

เรื่อง : ความคาดหวังของนักธุรกิจ ในเรื่องการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของ
บุคคลทั่วไป

แบบสัมภาษณ์มีทั้งหมด 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ประเด็นที่ 2 ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

ประเด็นที่ 3 ความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

ประเด็นที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-นามสกุล.....
2. อายุ.....ปี
3. เพศ.....
4. ตำแหน่งการงาน หรือบทบาททางสังคม.....
5. ระดับการศึกษาสูงสุด.....
6. สถานภาพ.....

ประเด็นที่ 2 ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

2.1 ท่านคิดว่าการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศเป็นทางเลือกในการลงทุนในตลาดเงินใหม่ ในอนาคตหรือไม่ และท่านรู้จักผลิตภัณฑ์การเงินต่างประเทศใดบ้างที่ให้อัตราผลตอบแทนที่น่าสนใจลงทุน อย่างไร

.....
.....
.....
.....

2.2 ท่านคิดว่าการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ มีปัญหาและอุปสรรคใดบ้าง ที่ทำให้นักลงทุนไม่สามารถเข้าไปลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ

.....
.....
.....
.....

ประเด็นที่ 3 ความคาดหวังของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

3.1 ท่านคิดการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ท่านควรได้รับการส่งเสริมสนับสนุนความรู้และประสบการณ์ในเรื่องใดบ้าง อย่างไรบ้าง

.....
.....
.....
.....

3.2 ท่านมีความเห็นอย่างไร ในบทบาทของภาครัฐในการสนับสนุนให้เกิดการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศท่านต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนในเรื่องใดบ้างในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ

.....
.....
.....
.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายตรีรัตน์ พุ่มหิรัญ
วัน เดือน ปี เกิด	16 กันยายน 2505
การศึกษา	มัธยมศึกษา โรงเรียนเซนต์คาเบรียล ปริญญาตรี บริหารธุรกิจ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ปริญญาโท บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเซาเทิร์นโคโลราโด สหรัฐอเมริกา

ประวัติการทำงานโดยย่อ

พ.ศ. 2531-2534	ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายผลิตภัณฑ์การชำระเงินต่างประเทศ ธนาคารซีทีแบงก์ ประเทศไทย
พ.ศ.2534-2538	ผู้จัดการลูกค้าสัมพันธ์อาวุโสบุคคลชนกกิจพิเศษ(Priority Banking) ธนาคารเสตนดาร์ดชาร์เตอร์ด ประเทศไทย
พ.ศ.2538-2542	รองประธาน ชนบดีชนกกิจ (Private Banking) ธนาคารซีทีแบงก์ ประเทศไทย
พ.ศ.2542-2548	กรรมการ ชนบดีชนกกิจ (Private Wealth Management) ธนาคารดอยซ์แบงก์ ประเทศไทย
พ.ศ.2548-2556	รองประธานอาวุโส ชนบดีชนกกิจ (Private Banking) ธนาคาร อีเอฟจี สาขาสิงคโปร์
ปัจจุบัน	ที่ปรึกษาการลงทุน

ตำแหน่งปัจจุบัน ที่ปรึกษาการลงทุน

สรุปย่อ

ลักษณะวิชา การเศรษฐกิจ

เรื่อง แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ของบุคคลทั่วไปเพื่อ
สร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

ผู้วิจัย นายตรีรัตน์ พุ่มหิรัญ หลักรัฐศาสตร์ ปรัชญา รุ่งที่ 26
ตำแหน่ง ที่ปรึกษาทางการเงิน

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการบริหารเงินของทุกภาคส่วนเป็นสิ่งสำคัญต่อการบริหารเศรษฐกิจของ
ประเทศอย่างมาก การที่มีเงินทุนไหลเข้าออกประเทศด้วยมูลเหตุที่หลากหลาย ทั้งจากการค้า
ในระดับประเทศ การค้าในภาคเอกชน ในบางประเทศเป็นความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุน
นำเงินทุนออกไปลงทุนในต่างประเทศเป็นหลักด้วย เพราะด้วยข้อจำกัดของทรัพยากรที่จะลงทุน
(เช่น ประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น)

จากข้อมูลแบงก์ชาติพบว่า นักลงทุนไทยเพิ่มการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ
มูลค่า 239.8 พันล้านบาท คิดเป็นมูลค่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 163.3 อันเกิดจากมาตรการผ่อนคลายนโยบาย
ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน ในระยะยาวเชื่อว่าการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศจะยังมี
แนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง เนื่องจากหากพิจารณาข้อมูลเชิงโครงสร้างในปัจจุบัน พบว่าเมื่อเทียบกับ
ประเทศอื่นที่มีระดับใกล้เคียงกัน เช่น สิงคโปร์ การลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของไทย
มีสัดส่วนค่อนข้างต่ำ การเพิ่มขึ้นของการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของภาคเอกชน
ในระดับที่เหมาะสมจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงและลดความเสี่ยงในด้านเศรษฐกิจ
ต่างประเทศ และในส่วนของการทำงานให้เงินทุนเคลื่อนย้ายมีความสมดุลขึ้น

อย่างไรก็ดี แม้การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไทยจะเพิ่มขึ้นแต่ยังเป็นการ
ลงทุนของผู้ประกอบการรายใหญ่ไม่กี่ราย ไม่ใช่การลงทุนของบุคคลทั่วไป ซึ่งยังมีบางส่วนที่มี
ศักยภาพพร้อมที่จะลงทุนและคงปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีปัจจัยอีกหลายอย่างที่ยังจำกัดการลงทุนของคน
ไทยโดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและย่อม ทั้งด้านกฎเกณฑ์ที่ยังไม่เอื้อ อาทิ ภาษี และข้อจำกัดด้าน
แหล่งเงินทุน รวมถึงการขาดศูนย์ข้อมูลที่ครบวงจรเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน ซึ่งเป็นอุปสรรค
สำคัญต่อการลงทุน และยิ่งรบกวนการแก้ไขอย่างเร่งด่วนจากทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย การศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ มาตรการเปิดเสรีเงินทุนของไทย การผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆของแบงก์ชาติ สอบถามความคาดหวังจากนักธุรกิจ ด้วยการกำหนดหัวเรื่อง ความคาดหวังของนักธุรกิจ ในเรื่องการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป นำมาวิเคราะห์ทางเลือกในการนำเงินไปลงทุนในสกุลต่างประเทศของบุคคลธรรมดา โดยประโยชน์ที่จะได้รับในการศึกษาครั้งนี้ ประการแรกแนวทางเกี่ยวกับทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ประการที่สองความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป
2. เพื่อศึกษาความคาดหวังของนักธุรกิจต่อการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป
3. เพื่อวิเคราะห์และเสนอแนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีการศึกษาประเด็นที่สำคัญดังนี้ แนวทางการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป แผนแม่บทเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของแบงก์ชาติ มาตรการเปิดเสรีเงินทุนของไทย การผ่อนคลายเกณฑ์การลงทุนต่างๆของแบงก์ชาติ ทางเลือกการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปโดยเลือกทำการศึกษาเฉพาะการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปในด้านตลาดหลักทรัพย์และการลงทุนในด้านการเงินเท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. วิธีวิจัย

ใช้ระเบียบวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลทฤษฎีภูมิ และข้อมูลปฐมภูมิ ใช้การค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องอินเทอร์เน็ต บทความ งานวิจัย นำมาเปรียบเทียบสังเคราะห์ข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อแสดงความคิดเห็น ลักษณะของการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเป็นการสัมภาษณ์แบบโดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยจัดทำแนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป จากปัญหาและอุปสรรคและความคาดหวังจากมุมมองของนักลงทุน ภาครัฐ ภาคเอกชน โดยพิจารณาจากมาตรการซึ่งเป็นปัจจัยของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป ดังนี้

1. มาตรการด้านภาษี

- 1.1 ภาครัฐควรจัดเกณฑ์การเสียภาษีที่ซ้ำซ้อน
- 1.2 Package สิทธิภาษีรายได้จากต่างประเทศ

2. มาตรการด้านการเงิน

- 2.1 การให้เงินอุดหนุน
- 2.2 การให้สินเชื่อเงื่อนไขพิเศษการช่วยเหลือแหล่งเงินทุน
- 2.3. การประกันความเสี่ยง

3. มาตรการด้านการบริหารจัดการ

3.1 ภาครัฐ

- 3.1.1 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถ
- 3.1.2 การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงิน
- 3.1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแผนงานเพื่อรองรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน
- 3.1.4 ควรมีระบบประสานงานระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชน
- 3.1.5 กลไกปกป้องผู้ลงทุน

3.2 ภาคเอกชน

- 3.2.1 การให้ความรู้ความเข้าใจทางการเงินกับนักลงทุน
- 3.2.2 เรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มีประสิทธิภาพ
- 3.2.3 การมีแผนประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ
- 3.2.4 การให้ความรู้แก่บุคลากรทั้งในด้านกฎระเบียบ และเทคโนโลยี

3.3 นักลงทุนต้องเรียนรู้ที่จะบริหารจัดการความเสี่ยงทางการเงินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. มาตรการด้านข้อมูล

4.1 ภาครัฐ

4.1.1 การมีระบบข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการติดตามและประเมินสถานการณ์

4.1.2 การให้บริการด้านข้อมูลเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุน

4.2 ภาคเอกชน

4.2.1 ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

4.2.2. การสร้างระบบการซื้อขายผ่านทางอินเทอร์เน็ต เพื่อความรวดเร็วและอำนวยความสะดวกให้นักลงทุน

4.3 นักลงทุน

นักลงทุนจำเป็นต้อง ศึกษาข้อมูลหรือสภาพแวดล้อมของประเทศที่จะไปลงทุนให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น อาทิ กฎระเบียบการซื้อขาย กฎหมายด้านภาษี การนำเงินกลับประเทศ สภาพแวดล้อมต่างๆทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง นโยบายการเงิน การบริโภคนิยมของประชาชน ประเทศนั้น และผลการดำเนินการเชิงลึก ของหลักทรัพย์นั้น อัตราแลกเปลี่ยน เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารความเสี่ยง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ข้อพิจารณาทางด้านภาษี

อัตรากำไรเงินได้จากต่างประเทศของไทย ยังคงค่อนข้างสูง ขณะที่หลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และฮ่องกง รายได้จากต่างประเทศจะได้รับการยกเว้นภาษี ทำให้ต้นทุนในการลงทุนของนักลงทุนไทยสูง ดังนั้นรัฐควรริบเร่งจัดทำโครงสร้างอัตรากำไรเงินได้จากต่างประเทศของไทยให้เหมาะสม ในทิศทางที่สนับสนุนให้นักลงทุนสามารถแข่งขันการลงทุนทางการเงินในต่างประเทศได้

1.2 การจัดหาแหล่งเงินทุนให้นักลงทุน

รัฐควรมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางการเงินในต่างประเทศให้กับนักลงทุนไทย โดยจัดหาแหล่งเงินทุน หรือจัดตั้งกองทุนการลงทุนการเงินระหว่างประเทศ ผ่านธนาคารของรัฐและเอกชน ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ

1.3 นโยบายประกันความเสี่ยง

รัฐควรมีนโยบายประกันความเสี่ยงในการลงทุนให้กับนักลงทุน โดยกำหนดมาตรการต่างๆที่สามารถป้องกันความเสี่ยงจากการลงทุน เช่นมาตรการตรวจสอบการดำเนินงานของนักลงทุนสถาบัน มาตรการการให้อบรมความรู้แก่นักลงทุน มาตรการสนับสนุนที่ปรึกษาทางการเงินให้แก่นักลงทุน

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

2.1 จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ

รัฐควรจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ เพื่อเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาตลาดการลงทุนทางการเงินในต่างประเทศ พัฒนาตลาดการเงินของไทยทั้งในด้านความลึกและความกว้าง ซึ่งรวมถึงการเพิ่มจำนวนผู้เล่นและปริมาณการทำธุรกรรมในตลาด ความหลากหลายของเครื่องมือการบริหารความเสี่ยงของนักลงทุน ความง่ายในการเข้าถึงตลาดของนักลงทุนรายย่อย รวมทั้งการลดต้นทุนในการทำธุรกรรม รวมถึงให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนอย่างครบวงจร พร้อมทั้งที่ปรึกษา ช่วยเหลือแนะนำนักลงทุนไทยในการไปลงทุนด้านการเงินในประเทศเป้าหมาย

2.2 จัดตั้งสำนักบริการภาษีระหว่างประเทศ

ภาครัฐควรมีการจัดตั้งสำนักบริการภาษีระหว่างประเทศ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุนการเงินในต่างประเทศ สามารถชำระภาษีและขอคืนภาษีได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ต้นทุนในการทำธุรกรรมต่ำ

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบการเสริมสร้างพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ

ทั้งนี้สืบเนื่องจากการเข้าสู่กระแสโลกาภิวัตน์ของโลก ทำให้เกิดความรวดเร็วด้านข้อมูลข่าวสาร รวมถึงการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ ที่ทำให้เกิดเงินทุนเคลื่อนย้ายอย่างรวดเร็ว ความมั่งคั่งของชาติมิได้เกิดเพียงลงทุนด้านการผลิตเท่านั้น แต่การแข่งขันที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบันคือการลงทุนทางการเงินที่รวดเร็ว ดังนั้นควรมีการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบการเสริมสร้างพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นการรักษาสมดุลเงินทุนไหลเข้าและออก เพื่อช่วยสนับสนุนให้ประชาชนมีความสามารถลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ นอกเหนือจากการได้รับผลประโยชน์การออมเพียงอย่างเดียว

3.2 ควรมีการวิจัยถึงตัวบ่งชี้ความสำเร็จที่แท้จริงของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ซึ่งสามารถช่วยสร้างความมั่งคั่งให้กับเศรษฐกิจของชาติ

เนื่องจากรูปแบบในการวิจัยครั้งนี้ แนวทางการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไปเพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของไทย มุ่งส่งเสริมการลงทุนสำหรับผู้ที่มีเงินออม และมีเงินทุนเพียงพอที่จะสามารถลงทุนในด้านการเงินเท่านั้น ดังนั้นควรมีการวิจัยถึงตัวบ่งชี้ความสำเร็จที่แท้จริงของการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศ ซึ่งสามารถช่วยสร้างความมั่งคั่งให้กับเศรษฐกิจของชาติ และการสนับสนุนให้คนไทยรู้จักการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศจะช่วยให้เกิดการแข่งขันได้

3.3 ควรมีการวิจัยที่ศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบของกระบวนการอื่นในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเงินในต่างประเทศของบุคคลทั่วไป อาทิ ศูนย์ปฏิบัติการการลงทุนทางการเงินระหว่างประเทศ กระบวนการทางด้านภาษี